

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

control me

• CORRUPTED ROYALS •

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
MICHELLE HEARD

THE OTHER SHELF

The Other Shelf Kitap Kanalı

The Other Shelf Sohbet Kanalı

İremucka Favorites Kanalı

control me

• CORRUPTED ROYALS •

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
MICHELLE HEARD

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Telif hakkı © 2023 *CONTROL ME*, M.A. Heard.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez; ancak, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasası tarafından izin verilen çeşitli diğer ticari olmayan kullanımlar istisnadır. Gerçek kişiler, şeyler, yaşayan veya ölmüş kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımcısı: [Cormar Covers](#)

Kapak Tasarımcısı: [Wander Photography](#)

Kapak Modeli: Bernardo

Editör: Sheena Taylor

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

[Adanma Şarkı](#)

[Listesi](#)

[Özet](#)

[Beni Kontrol](#)

[Et Aile Ağacı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Epilog](#)

[Yayımlanmış Kitaplar](#)

[Bana ulaşın Teşekkür](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Adanmışlık

Onların huzurunuzu ve gücünüzü çalmasına izin vermeyin.

Düşmanlarınıza orta parmağınızı gösterin ve küllerinizden bir kraliçe olarak yükselin.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Şarkı listesi

Buraya tıklayın - [Spotify](#)

Quiet – MILCK

Vahşi Kalpler Kırılmaz – P!nk Kaç –

UNSECRET, Ruelle Vendetta –

UNSECRET, Krigarè Bir Kahraman

Ol – Euphoria, Bolshiee

Kurtarma – Lauren Daigle

Bana Karşı Nazik Ol – Adele

Sen Olmadan – Ursine Vulpine, Annaca

Asmadan Yapraklar – AtinPiano (Düğün Şarkısı) [OceanofPDF.com](#)

Özet

Ressam olmak istiyordum. Ama bu sadece bir hayaldi, çünkü bir mafya prensesi geleceğini seçemez.
Yine de, bunun moralimi bozmasına izin vermedim. Her zaman her şeyin en iyisini yapmaya çalışırım.

Ta ki acımasız bir eğitime zorlanana ve Nikolai Vetrov ile tanışana kadar.
Yasak ve aşırı çekici olan bu adam, benim en kötü kabusumun vücut bulmuş hali çıktı.

Soğuk ve acımasızdı ve eminim ki göğsünde bir kalp yoktu, benimki ise onu gördüğüm anda durmadan atmaya devam ediyordu.

Sırf onunla flört ettiğim için, hayatımı olabildiğince çekilmez hale getirmeye kararlı.
Sanki içine atıldığım cehennem yetmezmiş gibi, başıma gelebilecek en kötü şey de başıma geliyor. Işığımı elimden alıyor ve beni kaçmamın imkansız olduğu, boğucu bir karanlığa düşürüyor.

Katlanabileceğim ve üstesinden gelebileceğim çok şey var, ama travma ve Nikolai Vetrov, başa çıkamayacağım iki şey. Bunlardan biri mutlaka benim sonum olacak.

Bir mucize olmazsa tabii, ama açıkçası, mucizelere inanma aşamasını çoktan geçtim.

OceanofPDF.com

Beni Kontrol Et

Mafya / Organize Suç / Gerilim Romantizm
CORRUPTED ROYALS serisinde BAĞIMSIZ
Kitap 1

Yazarın Notu:

Bu seriyi ilk kez okuyanlar için:
Aurora ve Misha ile ilgili bazı sahneler, Destroy Me kitabında onların hikayesini
okuyabileceğiniz için atlanmıştır.
Bu kitapta aşk üçgeni YOKTUR ve ters harem DEĞİLDİR.
Abbie ve Alek arasındaki ilişki saf bir dostluktur.

Bu kitap, bazı okuyucular için hassas olabilecek konular içermektedir.
Aşağıdakilerle ilgili tetikleyici içerik
bulunmaktadır: Aşırı grafik şiddet
Saygılı ve özenle ele alınan bir tecavüz sahnesi.
TSSB

18 yaş ve üzeri

Bu kitap, özen ve saygıyla ele alınan oldukça hassas bir konuyu işliyor, ancak
karakter de bir iyileşme yolculuğuna çıkıyor.
Lütfen sorumlu bir şekilde okuyun.

OceanofPDF.com

Aile Ağacı

Nikolai Vetrov - 39

Aile İşı: Bratva / Kanlı Elmas Kaçakçıları Baba: Damien Vetrov
Anne: Winter Hemsley Ölen Eşı –
Anja Levin Kayınbirader – Maxim
Levin Vaftiz Babası: Carson Koslov
Amcası: Demitri Vetrov
Kuzen: Viktor Vetrov

Abigail Sartori - 21

Aile İşı: Mafya Baba: Emilio
Sartori Anne: Greta Sartori
En iyi arkadaş: Aurora D'Angelo

OceanofPDF.com

“Travma hayatın bir gerçeğidir. Ancak, bu bir ömür boyu sürecek bir ceza olmak zorunda değildir. Travma sadece iyileştirilebilir değil, uygun rehberlik ve destekle dönüştürücü bir etkiye de sahip olabilir.”

— Peter A. Levine

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 1

Nikolai

Nikolai Vetrov; 39. Abigail Sartori; 21.

Gözlerim bir süitten çıkan iki kadına takılır ve St. Monarch's'taki herkesi tanıdığım için onları hemen fark ederim.

Abigail Sartori ve Aurora D'Angelo. Yarın eğitimlerine başlayacak olan iki sosyetik kadın.

Çoğu katılımcının aksine, iki kadının gülümsemeleri kaygısız, sanki buraya zorlu eğitim seanslarına katılmak için değil, tatil köyünün keyfini çıkarmak için gelmişler gibi.

Yarımdan itibaren ikisini dövüş eğitimi vermem gerekiyor ve içimden bir his, hayatlarında hiç yumruk atmadıklarını söylüyor.

Sonra içimden bir iç çekiyorum, çünkü şu anda en son ilgilenmek istediğim şey, dünyanın kendi etraflarında döndüğünü düşünen şımarık mafya prensesleri, ki ben de öyle bir hisse kapılıyorum.

Koridorda yanlarından geçerken, Abigail baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsüyor: "Eğer tüm korumalar böyle görünüyorsa, yumurtalıklarım patlayacak."

Her zamanki takım elbise yerine St. Monarch'ın muhafızlarıyla aynı savaş üniformasını giydiğim için beni muhafız sanıyor.

O, benim kanlı elmas pazarını kontrol ettiğimi ve St. Monarch'ın gördüğü en iyi dövüşçünün ilk çocuğu olduğumu bilmiyor. Ve küçük mafya prensesinin işini daha da kötüleştiren şey, kuzenimin bratva'nın başı ve onun ailesinin düşmanı olması.

Kıkırdamayla bastırarak başımı sallıyorum.

Kim olduğumu öğrenene kadar bekle, küçük kız.

Tam o sırada, Abigail'in şakacı bir şekilde oda numarasını söylediğini duydum: "Oda bir sıfır üç."

Bu saçmalığa tahammülüm yok.

Vaftiz babam Carson Amca, önceki eğitmen kalp krizinden öldüğü için, onun yerine uygun birini bulana kadar sadece eğitime yardım ediyorum.

Artık Bay Yeoh'un neden öldüğünü anlıyorum. Hayatlarını kurtarmak için savaşamayan insanları eğitmek, benim sahip olmadığım bir şey olan çok fazla sabır gerektiriyor.

Benimle ya batarsın ya da yüzersin. Dünyamızın şımarık kraliyet mensuplarını şımartacak vaktim yok.

Süitime girip telefonumu alıyorum ve odadan çıkarken cevapsız aramaları ve mesajları kontrol ediyorum. İşle ilgili birkaç mesaj ve e-posta var, ama onları atlayıp kayınbiraderim ve en iyi arkadaşım Maxim'den gelen bir mesajı açıyorum.

Maxim: Ne oluyor lan? Ben şımarık veetlere bakıcılık yapmam. Bu iş için başkası bul.

Dövüş dersleri verdiğim stüdyoya geri dönerken, cevabımı yazarken gülümsüyorum.

Nikolai: Sadece bu seferlik. Onu hayatta tutabilecek tek kişi sensin. Bunu bir iyilik olarak gör. Bu, Fransa'ya girmem için bir kapı açacak.

Cihazı siyah kargo pantolonumun cebine koyup, Camille DuBois'in babasının istediği koruma detayını düşünürken merdivenlerden aşağı indim.

Maurice DuBois, suç dünyası ile başbakanlık adaylığı arasında ince bir çizgide yürüyor. Kızını hayatta tutmak çok önemli, çünkü onu elimde tutarsam Fransa benim olacak.

Camille'i hayatta tutmak için güvendiğim tek kişi Maxim. O en iyi tetikçi ve onu peşine düşen herkesten koruyabilir.

Aynı zamanda en eski arkadaşımdır ve ölümcül hastalığı olan kız kardeşiyle evlenerek ona bir iyilik yaptığımda kayınbiraderim oldu. Anja'yı sevmemiş olabilirim, ama onu bir arkadaş olarak önemsiyordum. O ise beni seviyordu ve tek isteği benim karım olmaktı.

Onun son haftalarında hayallerini gerçekleştirmek benim için bir fedakarlık değildi. Onu sevdiğime inandırmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Ona bir kraliçe gibi davrandım, ama Anja kısa hayatının ona verdiği çok daha fazlasını hak ediyordu.

Ancak gerçeği sadece Maxim ve ben biliyoruz. Dünyanın geri kalanı onun hayatımın aşkı olduğuna inanıyor.

Anja'yı mutlu etmek, hayatımda yaptığım birkaç iyi şeyden biriydi ve Maxim ile aramızdaki kopmaz bağı daha da güçlendirdi.

Tanrım, onun vefatının üzerinden on beş yıl mı geçti? Zaman nasıl da geçiyor.

Anja olmasaydı, asla evlenmezdim. Ailemin işini devralmakla çok meşgulüm. Kız kardeşim Inna genç yaşta evlendi ve ailemizin mirasını devam ettirecek iki çocuğu var, bu yüzden bu konuda endişelenmiyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bekarlık hayatımı bırakacak kadar ilgimi çeken bir kadınla hiç tanışmadım. Yalnız kurt olmaktan hoşlanıyorum ve hayatımda hiçbir şeyi değiştirmek istemiyorum.

Koridora döndüğümde, antrenmanın yapıldığı stüdyoya girmeden önce Abigail ve Aurora'nın önümde yürüdüğünü fark ettim.

Saniyeler sonra, kapının dışında fısıltılar ve odaya giren yumuşak ayak sesleri duyduğumda şaşırmadım.

Arkamı dönüp, göğsümde biriken sinirle iki kadını izledim. Aurora güvenli bir mesafede dururken, Abigail yumuşak kahverengi gözlerinde aşırı bir merakla yaklaşıyordu.

Tanrım, tam da ihtiyacım olan şey. Beni aşka ve evliliğe boyun eğdirebilecek tek kişinin kendisi olduğunu düşünen bir başka sosyetik kadın.

Bir kadın için özgürlüğümde vazgeçmeye niyetim olmadığını bilmiyorlar.

Gözlerim onun genç kıvrımlarını ve güzel özelliklerini inceleyerek vücudunu baştan aşağı süzdü. Bu kadının ne kadar çarpıcı olduğunu fark etmediğimi iddia etmeyeceğim, ama hepsi bu kadar.

"Sen bir koruma mısın?" diye soruyor, çoğu erkeği ayaklarına kapandıracak baştan çıkarıcı bir bakışla. Sonra mükemmel vücudunu işaret ederek elini sallıyor. "Çünkü bu vücudun korunmaya ihtiyacı var."

Tanrım.

Ne oluyor lan?

Dürüst olmak gerekirse, bir yandan onun bu kadar direkt olması beni hazırlıksız yakaladı, bir yandan da bu durumun ne kadar utanç verici olduğu beni biraz öldürüyor.

"Ciddi misin?" Aurora, arkadaşından açıkça utanarak tıslar.

Gözlerimi Abigail'e dikip, aramızda sadece birkaç santim kalana kadar bir adım yaklaşıyorum. Gözlerini kilitleyerek, hayranlığının göz bebeklerini genişlettiğini görüyorum.

Hayatımda birçok kez bununla karşılaştım – kadınlar bana ilgi duyuyor, ama on defadan dokuzunda, ben karşılığında hiçbir ilgi duymuyorum.

benim yatağıma girenler sadece birkaç kez sevişmek için oradadırlar. Bu konuda her zaman açık sözlüyüm.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, sinirimi gizlemeye bile çalışmadan mırıldanırım, "Bayan Sartori, umarım dersimde de aynı hevesi gösterirsiniz."

Yüzünde şokun dalgalandığını izledim. "Hangi ders?"

Ağzımın köşesi sırtarak yükselir ve "Ben Nikolai Vetrov" derim. Adımı duyunca gözleri büyür. "Önümüzdeki dört yıl boyunca savaş eğitmeni."

Dört yıl diyerek abartıyorum, ama bu görevi geçici olarak üstlendiğimi bilmesine gerek yok.

Güzel yüzünde belirsizlikten korkuya kadar çeşitli duygular belirir.

Konuşamayacak kadar şaşkına çevirdiğim küçük kıza bir adım daha yaklaşıyorum. "Seni terleteceğim ve her saniyesinden nefret edeceksin, bana inan."

Abigail hala şoktan çıkamamış, ama Aurora kendine gelip kekeleyerek, "Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz," diyor.

Aurora, şaşkın Abigail'in elini tutar ve onu odadan dışarı sürükler.

Zaferin tadını çıkarmak üzereyken, Abigail'in "Aşık oldum" diye iç çekişini duyarım.

Kafamı sallayarak, "Tanrım, yardım et" diye mırıldandım.

Babasının hem bratva hem de İtalyan mafyasıyla düşman olduğu gerçeğini bir kenara bırakırsak, kız yirmi bir yaşında ve benim zevkime göre çok genç. On sekiz yaş farkı benim için sınırları zorluyor.

Odanın arkasına, spor aletlerinin bulunduğu yere gidip ısınmaya başlıyorum. Bir sonraki dersim, gerçekten dövüşebilen dördüncü sınıf öğrencilerinden oluşan bir grup. Onlarla sparring yapmak eğlenceli olduğu için bu iyi bir şey.

Koşu bandında koşarken, düşüncelerim işe kayıyor. Kongo'da potansiyel elmas satıcılarıyla bir toplantı var ve bu konuda endişeliyim. Yeni satıcılarla görüşmekten nefret ederim. Çoğu zaman, bu görüşmeler taraflardan biri için iyi sonuçlanmaz.

Inna anne olduğu için, onu evde tutmak ve tehlikeli toplantıları benim halletmemi isterdim, ama bunun kolay olmayacağını biliyorum. Kız kardeşim de benim kadar aile işine dahil. O benim

benim yardımcım olduğu için, onu bizim dünyamızın tehlikelerinden uzak tutmamın imkânı yok.

Bu, mafya prensesleri ve sosyetiklerin sinirimi bozmasının nedenlerinden biri. Kız kardeşim annem kadar sert ve bu da hayatıma girebilecek romantik ilişkiler için çıtayı çok yükseğe koyuyor.

Evet, asla evlenmeyeceğim. Hayalimdeki kadın tam da öyle – bir hayal.

Abigail Sartori'nin yüzü aklıma geliyor. Bu kadın, şimdiye kadar gördüğüm en yumuşak kahverengi gözlere sahip. Sanki hissettiği her duygu irislerinde titriyor.

Ve vücudu. *Lanet olsun, vücudu.* Zayıf değil ama her erkeğin dokunmak için ellerini kaşındıracak sağlıklı kıvrımları var.

Bir de onun açık sözlü cesareti var. Bu konuda ona hakkını vermeliyim. Kesinlikle, ailesi onun için ayarlayacağı evliliği beklerken kenarda oturup durmuyor.

Koşu bandının durdurma düğmesine basarak, istenmeyen düşünceleri kafamdan atmak için sertçe başımı sallayarak bandın üzerinden iniyorum.

Tam o sırada, dördüncü sınıf öğrencileri gelmeye başlar ve üç bratva stajyerinin yüzlerindeki somurtkan ifadeleri hemen fark ederim.

Misha birini öldürebilecekmiş gibi görünüyor ve Alek bana zavallı bir adamı öldürdüğü izlenimini veriyor. Üçü arasında en akli başında olan Armani, arkadaşlarına başını sallayarak iç geçiriyor.

İki yakuza üyesi ve Arnavut seks kaçakçısı odaya girer. Grubun ne kadar değişken olduğunu bildiğimden, Misha ve arkadaşlarının yakuza askerlerinden birini öldürmediklerini görünce rahatlarım.

Muhtemelen mafya prensesleriyle karşılaşmışlardır.

Bratva'nın infazcılarıyla göz göze gelerek, "Sartori ve D'Angelo'yu gördünüz galiba?" diyorum.

Misha başını sallar, yüzündeki ifade kararır.

Abigail ve Aurora'nın babaları, iki yıl önce Misha ve arkadaşlarını öldürmeye çalıştıkları bir bombalı saldırıdan sorumluydu. O zamandan beri, bratva ile kadınların babaları arasında ilişkiler ciddi şekilde gerginleşti.

"O kadınlardan uzak durun," diye uyarıyorum onları. Üç adamı, St. Monarch'ın arazisinde düşmanın kızlarını öldürmeye kalkışırsa kuzenim çılgına döner. "Eğitiminize odaklanın."

"Evet, efendim," diye cevaplar Armani.

Alek'in en öngörülemez kişi olduğunu bildiğimden, "Alek, sen benimle gel" diyorum. Geri kalan adamları eşleştirip, "Kapı çalınana kadar savaşın" emrini veriyorum.

"

OceanofPDF.com

Bölüm 2

Abbie

Dün geceyi Aurora'nın süitinde geçirdim çünkü St. Monarch's'ta geçirdiği çılgın ilk günün ardından teselliye ihtiyacı vardı. O hazırlanırken, ben de kendi süitiime dönüp aynı şeyi yapıyorum.

Aurora'yı hayatım boyunca tanıyorum. Avusturya'da bir yatılı okula gittik ve aynı odayı paylaştık, bu yüzden o benim en iyi arkadaşımдан daha fazlası. O benim kardeşim, ruh ikizim, benim yinim, benim yangım.

Dün, hayatının aşkı gibi görünen Misha Petrov ile karşı karşıya geldi. Evet, çok şaşırdım. En iyi arkadaşım, ruh ikizim ve ikiz kardeşim iki yıldır aşkımış.

Yirmi dört aydır, ve ben hiç bilmiyordum!

Bu heyecanlı karşılaşmanın ardından, o adam için hissettiklerini bana anlattı. Bana onun ilk öpücüğü olduğunu hiç söylememesi biraz canımı sıktı, ama o her zaman utangaç biriydi, benim gibi filtre kullanmayan birinin aksine.

Ama yapma ama. Dünyadaki onca erkek varken, arkadaşım bir gangsterin adamına aşık olmak zorundaydı?

Dürüst olmak gerekirse, ilk aşkının mutlu sonla bitmeyeceğinden endişeleniyorum.

Süitime girerken, hala valizimi boşaltmam ve en yakınımındaki resim malzemelerimin olduğu çantayı almam gerekiyor. Ailem, resme olan sevgimi "zaman kaybettiren bir hobi" olarak nitelendiriyor, ama bu benim tutkum. Keşke bunu anlasalar.

Aile işini devralmak istemiyorum, ama babam benim isteklerimi dinlemek istemiyor.

Bunun yerine beni buraya, St. Monarch's'a gönderdi. Burası, beş yıldızlı bir tatil köyü ve seçkin suçlular ile mafya aileleri için bir eğitim merkezine dönüştürülmüş bir kale. St. Monarch's'ı karşılayabilecek kadar paran varsa, hoş geldin.

Tüm bu şımartılmayı dört gözle bekliyorum, ama eğitimi değil.

En azından Aurora'yı her gün görebiliyorum.

İki yıl önce, gece kulübüne gitmek için evden gizlice kaçmıştık. Orada Misha ile tanışmış ve görünüşe göre ilk görüşte aşık olmuşlar. Bombalı saldırı olacağını bilmiyordum. Babam çılgına döndü ve ben de son iki yıldır neredeyse hapsedilmiş durumdayım. Beni sevdiği için değil, tek çocuğunu öldürerek düşmanlarının üstünlük sağlamasını istemediği için.

Aile işini devralmak için eğitim almayı sevmesem de, Aurora ile birlikte St. Monarch's'ta olduğum için çok mutluyum. En azından annemin kendini içkiyle öldürmesini izlemek zorunda kalmıyorum, babam da açgözlülükle para kazanmanın yollarını arıyor. Açıkçası, beni en yüksek teklifi verene satmamış olmasına şaşıyorum.

Misha'nın ona karşı buz gibi davrandığını görünce arkadaşım için endişeleniyorum. Bir yanımda onu istediği erkeğin peşinden gitmesi için cesaretlendirmek istiyor, ama diğer yanımda onu olası bir kalp kırıklığından korumak istiyor.

Ama Aurora'ya ne yapması gerektiğini söylemek bana düşmez. Ona sadece tavsiye verebilir ve aldığı kararı destekleyebilirim.

Hmm... şövaleyi nereye kurmalıyım?

Lüks süiti gözden geçirip, oturma odasındaki tavandan tabana uzanan devasa pencerelerin en uygun yer olduğuna karar veriyorum. Gündüzleri her şeyi balkona taşımak kolay olacak ve oradan bahçeleri mükemmel bir şekilde görebileceğim.

Cam likör masasından viski dolu sürahiyi ve ona uygun kristal bardakları kaldırıp, tüm fırçalarımı ve yağlı boyalarımı masanın üzerine diziyorum. Boş bir tuval ile şövaleyi kuruyorum ve St. Monarch'ın bahçelerinin güzelliğini tuval üzerine aktarmanın heyecanı göğsümü kaplarken yüzümde bir gülümseme yayılıyor.

Burası gerçekten muhteşem, bahçeler masallardan çıkmış gibi. Dün, bizi öldürmek isteyen bratva infazcılarıyla karşılaştığımız için keşfetmek için fazla vaktimiz olmadı.

Ailelerimizin dünyanın her yerinde düşmanları olduğunu çok iyi biliyorum, ama bu kadar düşmanca bir karşılama için hazırlıklı değildim.

Yalan söylemeyeceğim. Dün benim için bilgi bombardımanı gibiydi. Bratva infazcılarıyla karşılaşmak. Arkadaşımın onlardan birine gizlice aşık olduğunu keşfetmek. Nikolai Vetrov ile tanışmak.

Nikolai Vetrov.

Yum.

Adam 1,80'den uzun, çok seksi ve o kadar erkeksi ki, onu gördüğüm anda yumurtalıklarım rumba dansı yapmaya başlıyor.

Yatak odasına geri dönerken, başka bir çantayı yanıma çekip bazı kıyafetlerimi çıkarıyorum.

Nikolai Vetrov. Kanlı elmas kralı ve bratva'nın başının kuzeni. Tanrım, o kadar güçlü ki.

Neden burada savaş eğitimi veriyor acaba, devasa bir elmas imparatorluğu yönetmesi gerekirken.

Dolaba bir elbise asıyorum, sonra en sevdiğim deri ceketini almak için dönüp uzanıyorum.

Nikolai Vetrov'un böyle görüldüğünü bilseydim, çok daha önce onun yoluna çıkardım. Adamın omuzları o kadar geniş ki, dünyanın yükünü hiç çaba harcamadan taşıyabilecek gibi görünüyor.

Siyah saçlarının yanları gümüş rengi saçlarla bezeli, bu da beni çok etkiliyor. Hiçbir zaman kendi yaşıtımdaki *erkekleri* sevmedim, her zaman hayattan ne istediğini tam olarak bilen ve bunu elde etmek için hiçbir engel tanımayan, güçlü erkeklere karşı zaafım var.

Nikolai Vetrov bu tanıma tam olarak uyuyor. Johnny Depp'i düşünün. Ian Somerhalder'ı. Ya da daha da iyisi... Keanu Reeves'i.

Benim için yaş sadece bir sayı.

Zamanım azalırken, antrenman için giymem söylenen siyah kargo pantolon ve tişörtü alıp banyoya gidiyorum.

Sabah rutinimi aceleyle tamamlarken Nikolai düşüncelerimi meşgul etmeye devam ediyor. Dün gece St. Monarch's'ın müdürü Koslov ile akşam yemeği yedik ve ben Nikolai'nin yanında oturdum.

Adamla tekrar flört etmeye çalıştım, ama o beni buz gibi bir ilgisizlikle reddetti. Çok yazık. Hayatımda bir kez yaşayacağım bir aşk aramıyorum. Sadece dünyayı sarsacak bir orgazm yeter. *Bu çok fazla bir şey değil, değil mi?*

Çirkin botları giyerken içimden bir kahkaha attım. Son moda konusunda çok titizimdir ve bu üniforma havamı kaçırıyor.

Giyindikten sonra saçlarımı at kuyruğu yapıp aynadaki yansımama somurtarak baktım. Savaş üniforması vücuduma hiç yakışmıyor.

Igh.

Yine de, Nikolai Vetrov gibi göz alıcı bir adam olduğu için eğitimi sabırsızlıkla bekliyorum.

Tabii ki, onun önünde kendimi rezil etmekten korkuyorum, ama belki de zor durumdaki kız rolünü oynarsam, bana özel dersler vermeye razı olur. Anahtar kelime "özel"dir.

Evet, bu adamın ailemin düşmanlarından biri olduğunu çok iyi biliyorum, ama ateşli bir nefret seksine tamamen açığım.

Bazıları bana sürtük diyebilir, ama ben kendimi cinsel açıdan kendine güvenen biri olarak görüyorum. Bir erkeğin cesaretini toplayıp bana yaklaşmasını beklemek, yapacağım en son şey. Beğendiğim bir şey görürsem, peşinden giderim.

Ve Nikolai Vetrov'u *seviyorum*.

OceanofPDF.com

Bölüm 3

Nikolai

Birinci sınıf öğrencileri için eğitim seansıya meşgulken, Abigail ve Aurora on beş dakika geç kalarak stüdyoya gizlice girdiklerinde çok sinirleniyorum.

Nefret ettiğim bir şey varsa, o da zamanında gelmeye tenezzül etmeyen insanlardır.

Bu konuda takıntılıyım.

Dikkatimi, son üç aydır burada eğitim gören Caspian, Seijo ve Almeida ikizlerine veriyorum.

"Başımız belada," diye fısıldayan Abigail'in sesinde kahkaha var.

Başımız belada demek, bu yılın en hafif tabiri.

İki kadın yaklaşıyor ve berbat bir şekilde dövüş pozisyonu alıyor.

Abigail kahkahalarla gülüyor ve bu benim sinirimi tavan yaptırıyor.

Öfke kaslarımı sararken, kızların durduğu yere doğru yürüdüm. Onların saçmalıklarını dinlemeye hazır olmadığımından, "Önce geç kalarak bana saygısızlık ettiniz, sonra da dersin akışını bozdunuz" diye bağırdım.

Aurora'nın gözleri büyür ve özür diler gibi davranacak kadar sağduyulu davranır. "Özür dilerim."

"Sadece beş dakika geciktik," diye Abigail bana küstahça cevap veriyor. "Ve gülmemizin yasak olduğunu bilmiyordum."

Gözlerimiz birbirine kilitlenir ve bir an için, yumuşak kahverengi irislerinde parıldayan tüm duygular beni etkiler. Eğlence, arzu ve kavgacı bir tavır bana bakmaktadır.

Başımı sallayarak, açıkça bana attığı sessiz meydan okumayı kabul ettim.

Yanlış adamla kavga ediyorsun, küçük kız.

Bu iki mafya prensesine bunu anlamalarını sağlamanın tek yolu, zor yoldan geçmek. Buraya hayatta kalmayı öğrenmek için geldiler ve bunu anlamalarının zamanı geldi.

"Görünüşe göre önce size savaşın ciddiyetini öğretmem gerekecek," diyorum. Seijo'ya elimi sallayıp Aurora'yı işaret ediyorum. "İkiniz dövüşeceksiniz."

Abigail bana dehşetle bakar. "Bir erkeğin bir kadınla dövüşmesi haksızlık."

Bizim dünyamızda değil.

Karanlık bir kahkaha atarak, dövüş matını işaret ediyorum. "Bizim dünyamızda adalet diye bir şey yoktur, Bayan Sartori." Aurora ve Seijo'ya bakıyorum. "Dövüşün ya da sınıfımdan ayrılın."

Seijo Shinoda, oldukça iyi dövüşebilen bir yakuza askeri. Aurora'ya zarar verecek, bu çok yazık, ama Abigail'i kontrol altına almanın tek yolu bu, yoksa flörtleri ve dikkatsiz davranışlarıyla hayatımı cehenneme çevirecek.

"Neden Aurora? Neden ben değil?" diye sorar Abigail, güzel yüz hatları sonunda farkına vardığı endişeyle gerginleşir.

"Yakında öğreneceksin," diye sırtarak mırıldanıyorum.

İyilik yapmak için acımasız olmak zorundayım ve dürüst olmak gerekirse, benimle akraba olan ya da arkadaşım olarak gördüğüm birkaç kişi dışında kimseye merhamet duymuyorum.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak Seijo ve Aurora'ya başımı salladım, böylece dövüş başlayacaktı.

Dikkatim dövüş minderleri ile Abigail arasında bölünmüş durumda, böylece onun tepkisini görebiliyorum, çünkü bugün dersini almazsa, asla almayacak.

Aurora rahatlık alanının çok dışında ve Seijo saldırdığında ne yapacağını bilmiyor. Kafasının yan tarafına bir tekme atarak onu yere seriyor.

"Durdurun bunu!" diye bağıyor Abigail, şok ve panik yüz hatlarını daha da gerginleştiriyor.

Onu görmezden geliyorum ve Seijo'nun saldırmaya devam etmesini izliyorum. Aurora'yı sırt üstü yatırıyor ve sonra onu yumruklamaya başlıyor.

Kaslarım gerilir ve Seijo'yu Aurora'dan ayırmak için kendimi zorla tutmam gerekir. Bir kadının dövülmesini izlemekten hiç zevk almıyorum.

Tanrım, D'Angelo ve Sartori'nin kızlarını önceden herhangi bir eğitim almadan buraya gönderdiklerine inanamıyorum.

Abigail ve Aurora, dünyamızın ne kadar acımasız olduğunu öğrenmek zorundalar, yoksa uzun süre yaşayamazlar. Kız kardeşim on yaşında bir yetişkin erkeği tekmeleyebilirdi.

Kafamı sallıyorum, bu iki kadının ebeveynlerinin onları neden bu kadar savunmasız yetiştirdiklerini anlayamıyorum.

"Tanrım," diye hıçkırır Abigail ve öne atıldığında, onu durdurmak için kolumu uzatırım. Onu yakalar, yanıma çekerim, müdahale etmesini engellemek için acımasızca tutarım.

Abigail benden kurtulmaya çalışır, gözleri arkadaşı ile benim aramda çılgınca gidip gelir. "Lütfen!" diye yalvarır, yüzü parçalanır.

"Yeter!" diye Seijo'ya bağırırım.

Yerde acı içinde yatan Aurora'yı işaret ediyorum. Damarlarımdan öfke fişkirirken, Abigail'in gözlerine bakıyorum. "Bunu arkadaşına sen yaptın. Savaşabilseydin, onu koruyabilirdin. O savaşabilseydi, bu hale gelmezdi. Bir dahaki sefere stüdyoma geldiğinde dersleri ciddiye alsan iyi olur, yoksa biriniz sedyeye taşınır." Ses tonum acımasızdır, "Anladın mı?" diye bağırırım.

Abigail'in yüzü ölümcül bir solgunlukta ve başını sallarken kayıtsız tavrından eser yok. "Anladım."

"Burası sosyete için bir oyun alanı değil," diye mırıldanıyorum ve kolunu bırakıyorum. "Burası, bir gün daha savaşmak için hayatta kalmakla ölmek arasındaki farkı öğrendiğin yer."

Yine başını sallar ve gözleri ihtiyat ve dehşetle kararırken, arkadaşının yanına koşar.

Abigail, Aurora'yı ayağa kaldırdıktan sonra sorar: "Dersten çıkabilir miyiz?"

"Evet." diye cevap verip, kadınlardan gözlerimi ayırmadan yaptıklarını açıklıyorum. "Aurora'nın dövülmesini izlemenin sana daha fazla acı vereceğini biliyordum. En çok sevdiğin kişiyi kullanarak sana asla unutamayacağın bir ders verdim. Şimdi neden kavga etmene izin vermediğimi anlıyor musun?"

"Evet, efendim."

"Güzel." Abigail ve Aurora odadan çıkarken, dikkatimi kalan dört katılımcıya çevirip, "Derse geri dönün!" diye emrediyorum.

Amcam birini öldürmeden önce bir yedek bulsa iyi olur. Ben bu işlere uygun değilim.

Aurora'nın dövülmesine izin verdiğim için suçluluk duygusu göğsüme yerleşmeye çalışıyor, ama onu çabucak bastırıyorum. Bugün yaptığım şey kadınların hayatını kurtarabilir. Umarım bundan sonra eğitimlerini ciddiye alırlar.

Ya sertleşecekler ya da St. Monarch'ın korumasından ayrıldıklarında yirmi beşinci doğum günlerini görece kadar uzun yaşamayacaklar.

Paula kardeşini yere devirmeyi başarır ve ben ona onaylayarak başımı sallarım. "Güzel. Bir daha yap."

Dövüşmeyi öğrenmek için elinden geleni yapan kadına odaklanarak, ona bazı ipuçları vermek için yanına yaklaşıyorum.

Ders bittiğinde, Carson amcamın ofisine gidiyorum. Muhafızlar beni görür görmez kapıyı hemen açıyorlar.

Amcam bana bir bakış attıktan sonra kıkırdar. "Üzerinde çalışıyorum çalışıyorum."

"Yeterince hızlı değil," diye mırıldanıyorum, ama sesimde tehdit yok. "Sartori ve D'Angelo'nun dövüş becerileri sıfır."

Carson amca masasının arkasından kalkar ve içini çeker. "Bu yüzden buradalar."

"Diğer dördünü geride bırakacaklar." Kafamı sallarım. "Kadınların yoğun bire bir eğitime ihtiyacı var. Hemen."

Carson amca bana bakar, yüzünde eğlence dolu bir ifade vardır. Kadınların beni deli etmesinden büyük keyif alır. "Dördüncü sınıftan iki kişiyi onlarla eşleştir, böylece diğer dördüne odaklanmaya devam edebilirsin."

"Efendim," diye seslenir muhafızlardan biri dikkatimizi çekmek için. "Silah deposunda bir kavga çıktı. Bratva ve yakuza."

"Tam da ihtiyacım olan şey," diye mırıldanarak kapıya doğru yürüdüm. Ofisten çıkarken, "Tüm katılımcıları öldürmeden önce yedekleri getirin," diye bağırdım.

OceanofPDF.com

Bölüm 4

Abbie

Aurora'nın yüzünü temizledikten ve onu incitecek bir duruma soktuğum için bütün öğleden sonrayı ona yalvararak geçirdikten sonra, göğsümde kabaran duygularla başa çıkmak için kendi odama geri döndüm.

Yatağın yanında duran telefonumu alıp babamın numarasını çevirdim.

"Evet, Abbie," diye sabırsızca cevap verdi.

Onun ani ses tonuna alışkındım, bu ses tonu beni hiç etkilemiyordu. "Aurora bugün çok kötü dövüldü," dedim, sesim öfkeden titriyordu.

"Bizi eğitimin en zor kısmına attılar. Bu delilik!"

Babamın derin bir nefes aldığını duyuyorum, sonra mırıldanıyor: "Bu yüzden St. Monarch's'tasın. Kendini koruyamıyorsun ve mafya hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Artık öğrenmenin zamanı geldi."

Tüylerim diken diken oldu. "Biliyor muydun?" "Neyi?"

"Eğitimin şiddet içereceği." Karanlık çökmeye başlarken, yanımdaki boş elimi yumruk yapıp devasa pencerelere doğru yürüdüm ve aşağıdaki bahçeye baktım.

"Yaralanacağımız durumlara sokulacağımızı biliyor muydun?" Bir sandalyenin gıcırdandığını duydum, sanki ayağa kalkıyormuş gibi. "Artık büyüme vaktin geldi.

Sıkı antrenman yapmalısın, Abbie. Bu işi zayıf birine emanet edemem işi devralmasına izin veremem. Beni hayal kırıklığına uğratma."

Gözlerimi kapatıp başımı sallıyorum. Babama başka bir şey söyleyemeyerek, cihazı kulağımdan indirip görüşmeyi sonlandırıyorum.

O biliyordu. Beni buraya, hiçbir eğitim vermeden ve her şeyin ne kadar acımasız olacağı konusunda uyarmadan gönderdi.

Yine de şaşırmadım. Yine

de canım acıyor.

Gözlerimi açıp çenemi kaldırırken derin bir nefes alıyorum.

Prenses gibi bir hayat sürerek büyümüş olsam da, babamın bir suçlu olduğunu ve bana verilen her şeyin kanlı parayla satın alındığını biliyordum.

Ama bu işe karışmak zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim. En kötü ihtimalle, görücü usulü bir evlilikle satılacağımı düşünüyordum. Ta ki babam bu işi devralmamı beklediğini söyleyene kadar, ki bu da tartışmanın sonu oldu.

Ama dövüşmek... erkeklerle gerçek bir göğüs göğüse mücadele? Bunu nasıl yapacağım? Yumruk atarak mı? Tekmeleyerek mi?

Tanrım.

Pencereden uzaklaşıp, güzel sanat eserleri ve modern mobilyalarla donatılmış lüks süiti gözden geçiriyorum.

Bu, Aurora ve benim keyif alacağımızı düşündüğüm tatil değil.

Ailelerimiz bizi hiçbir koruma olmadan düşmanın kalbine gönderdi. Lehimize olan tek şey, St. Monarch'ın topraklarında öldürmenin yasak olması.

Bu gerçeği fark edince başımı sallıyorum.

Aurora ve ben burada kendi başımızayız. Kendimizi korumayı öğrenmek zorundayız. Başka seçeneğimiz yok.

Banyo yapıp üzüntülerimi rahatlatıcı yiyeceklerle boğmak yerine, kapıya doğru yürüdüm ve onu açtım. Arkamda kapının çarpma sesi koridorda yankılanırken, büyük merdivene doğru ilerledim.

Her adımda öfkem ikiye katlanıyor. Babam beni kurtların önüne attı, Nikolai beni şımarık bir sosyetik olarak görüyor ve bratva ensemizde.

Önümde, konukların çoğunun akşam yemeğinin tadını çıkardığı yemek salonu var. Yemek yeme havasında olmadığım için sağa dönüp başka bir koridora girerim ve cephaneliğe doğru ilerlerim.

Peki. Eğer suç dünyasının derinliklerine atıldıysam, her şeyi olabildiğince çabuk öğreneceğim.

Buradaki erkeklerin hepsini yenebilecek kadar sert bir kadın olacağım.

Nikolai Vetrov'a yanlış kadına bulaştığını göstereceğim.

Silah deposuna girip, doğrudan silah vitrinine yöneliyorum. Çok çeşitli silahları incelerken, bir an için hangisini seçeceğimi bilemediğim için kendimi kaybolmuş hissediyorum.

"Eğitim seansı için rezervasyon yaptırdınız mı?" diye soran bir adam var. Elli yaşlarında olduğunu tahmin ediyorum ve insanlara öldürmeyi öğretmek yerine, özel dikim takım elbise satıyormuş gibi profesyonel bir havası var.

Kafamı sallıyorum. "Vaktim olmadı. Daha dün geldim." "Ben Eğitimci Grigory," diye kendini tanıtıyor.

"Abbie Sartori." Çok ağır görünmeyen bir silahı işaret ediyorum. "Atış poligonunu kullanabilir miyim?"

"Özel ders için randevu almanızı bekliyorum."

Gözlerimi ona dikip çenemi kaldırarak, "Ders istemiyorum. Bana dolu bir silah verin, kendim öğrenirim," diyorum.

"Bayan Sartori'ye bir Heckler ve Koch ver, Grigory," Nikolai'nin sesi aniden arkamda duyulur.

Düşünmeden, hızla yana kayarak sırtımı ona dönmek için önlem alıyorum. Gözlerimiz buluştuğu anda, göğsümdeki öfke cehennem ateşine dönüşüyor.

Adi herif.

Onun yüzünden Aurora, sanki bir tuğla duvara çarpmış gibi görünüyor.

Eğitmen Grigory vitrinden bir silah çıkarır ve içine dolu bir şarjör takar. Silahı bana uzattığında neredeyse tereddüt ederim. Onu ondan alırım, ağırlığına şaşırım.

Nikolai'yi görmezden gelerek atış poligonuna doğru yürüdüm ve stantların bulunduğu koridorda ilerlerken hedefleri gözden geçirdim.

Kahretsin, çok uzaklar.

Ortadaki bir stant seçiyorum ve iki düğmeli bir çelik levhadan ibaret olan tezgaha bakıyorum. Yan paneldeki kancaya bir çift kulaklık asılı.

Nikolai'nin yumuşak ayak seslerini duymadan önce onu hissediyorum ve omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Yardımcı olabilir miyim, Bay Vetrov?"

Kollarını göğsünde kavuşturur ve omuz silker. "Hayır."

Gözlerimiz bir saniye boyunca kilitlenir, ama onun koyu kahverengi gözleri çok yoğundur, uzun süre bakamam, bu yüzden bir nefes verip dikkatimi elimdeki silaha geri çeviririm.

Bu şey nasıl çalışıyor?

Kollarımı kaldırıp, korumalarımın yaptığı gibi silahı tutuyorum, ama tetiği çektiğimde hiçbir şey olmuyor.

"Emniyeti kaldır," Nikolai eğlenerek mırıldanır.

Bu pislik bundan çok hoşlanıyor.

Çenemi sıkarak silahı inceliyorum ve küçük bir mandal buluyorum, onu yana doğru itiyorum. Namluyu hedefe doğrultuyorum ve bu sefer tetiği çektiğimde, patlama o kadar gürültülü oluyor ki, şaşkın bir çığlık atıyorum. Silah elimde sertçe sarsılıyor ve bir adım geriye sendeleyerek onu çelik tezgahın üzerine düşürüyorum.

Tanrım. Bu görüldüğünden daha zor.

Kaslı bir kol beni geçip kulaklıkları alır ve bir an için Nikolai'nin sağlam göğsü sırtıma baskı yapar. Midem yakın mesafeden en yüksek göklere uçmadan önce serbest düşüşe geçer.

Başım hızla döner ve Nikolai geri çekilirken gözlerimiz karşılaşır. Dudaklarında bir gülümseme belirir, sonra kulaklıklar göğsüme itilir.

"Tak şunu," diyor, emir vermeye alışkın ve "hayır" kelimesini hiç duymamış bir tonda.

Kulaklıkları ondan alıp kulaklarıma takıyorum, öne doğru adım atıp silahı tekrar elime alıyorum.

Bu sefer geri tepmeyi bekliyorum ve tetiği çektiğimde, bir banshee gibi çılgılık atmamak için çenemi sıkıyorum.

Adamın son sinirimi zorladığını düşünüyorum çünkü kulaklıklarından birini çıkarıp "Amaç hedefi vurmak" diyor.

Bir Vetrov'u öldüremezsiniz, hele ki St Monarch'ın arazisinde. Ama intikam alabileceğim başka bir yol var.

Silahı tezgahın üzerine bırakıp kulaklıklarımı çıkarıyorum. Arkanı döndüğümde, en baştan çıkarıcı gülümsememi takınıyorum. Elimi kaldırıp parmağımı göğsünde gezdirerek, "Silah kullanmayı bilmediğim açık, ama *silah* kullanma konusunda ustayım" diyorum. Sesimde o kadar çok imâ var ki, ne demek istediğimi anlamak zorunda.

Kemerine ulaşmadan hemen önce, Nikolai'nin eli benim elimi kapattı. Parmaklarımı çekip itmeden önce, dokunuşu acı vericiydi.

Başını eğiyor, ondan yayılan tehlikeyi hissedebiliyorum, sonra homurdanıyor, "Dikkatli ol, küçük kız."

Küçük kızmış, hadi oradan.

Bir adım öne çıkıp çenemi daha yukarı kaldırarak gözlerinin içine bakarak şöyle derim: "Babamla sorunlarım var. Bana küçük kız demek, sana *baba* demek istememe neden oluyor." Parmak uçlarımda yükselip nefesimi çenesine üflerim ve fısıldarım: "Tercihen beni sikerken."

Slam. Dunk.

Yemin ederim ki burun delikleri genişledi ve gözlerinin rengi kapkara olmaya başladı.

Nikolai bir dakika boyunca bana bakıyor ve beni sikmeyi mi yoksa beni öldürmenin tüm yollarını mı düşündüğünü bilemiyorum.

Bu sabah bana dersimi verdikten sonra en az bir kavgayı kazanmam gerektiğinden, göğsüne hafifçe vuruyorum. "İyi konuşmadı." Onun etrafından dolaşarak uzaklaşıyorum

ve vücudumdaki her kasımı tetikte tutuyorum. Bu adamın bana saldıracağını hiç sanmıyorum ve onu kışkırtmanın aptalca olduğunu biliyorum, ama elimde değil.

Sonuçta, bir kadın elindeki tüm silahları kullanmak zorundadır ve benim silahım da baştan çıkarmaktır.

OceanofPDF.com

Bölüm 5

Nikolai

Baba.

Tanrım.

Abigail ile olan tartışma beni bir gece uykusuz bıraktı. Hayatım boyunca hiç bu kadar tahrik olmamıştım ve bu gezegendeki hiçbir kadın Abigail Sartori kadar beni sinirlendirmemişti.

Onun baştan çıkarıcı alayları beni dört kez mastürbasyon yapmaya itti, ama hiçbir orgazm beni tatmin etmedi.

Dişi ağrıyan bir ayı gibi amcamın ofisine girip, koltuğuna çöküp kendimi işe vermeye çalışıyorum.

Tüm sevkیاتların zamanında ulaşacağını ve satılmaya hazır elmasların, cebime giren yüksek kaliteli bir kuyumcu tarafından doğrulandığını kontrol ettim.

Kendi işlerimi hallettikten sonra, dikkatimi St. Monarch'ın sözleşmelerine çevirdim.

Guatemala'da bir pislği öldürmek için yeni bir açık sözleşme talebi var. Mevcut aktif sözleşmeleri kontrol etmeden önce, St. Monarch's'a kayıtlı tüm suikastçılara bu talebi gönderiyorum.

Kuzenim, D'Angelo ve Sartori aileleriyle açık sözleşmeler yapmıştır, bu da silahı olan herkesin Aurora veya Abigail'i öldürerek para kazanmak istediği anlamına gelir.

Kızların babalarının suçlarının bedelini ödemek zorunda kalması çok berbat, ama dünyamız böyle işliyor.

Tam o sırada, sisteme şifreli bir mesaj geliyor.

Sözleşme 010603: Sonlandırıldı.

Hesap sahibini kontrol edip, ölüm belgesini doğruladıktan sonra, suikastçının banka hesabına ödeme yapılmasını onaylıyorum.

"Burada durumlar nasıl?" Carson amca ofisine girerken sorar.

"Renaldo Vero ortadan kaldırıldı. Öldürüldüğünü doğruladım ve ödemeyi onayladım." Sandalyeden kalkarak ekliyorum, "Yeni bir sözleşme var.

Zaten gönderdim."

"Teşekkürler, evlat."

Carson amca ve Hailey teyze hiç çocuk sahibi olmadılar. Onlarla her zaman yakın oldum ve beni kendi çocukları gibi görüyorlar.

Sevgili amcamın gözlerine bakarak, "Bu hafta sonu eve gidiyorum," diyorum.

Gülerek omzuma elini koydu ve "Pazartesi sabahına kadar dönersen sorun yok" diye mırıldandı.

"Gerçekten başka bir eğitmen bulmalısın. Bunu sonsuza kadar yapamam."

Masasına doğru yürürken yine gülümsedi. "İki ay içinde yerine birini bulacağım."

Başımı sallıyorum ve kapıya doğru yürümeye başladığımda, "Misha Petrov eğitim sırasında sana yardımcı olacak. Aurora D'Angelo'yu ona bırak" diye ekliyor.

Amcama bakarak kaşlarımı kaldırırım. "Bunun akıllıca olduğuna emin misin?"

Başını sallar, sonra ağzının köşesinde bir gülümseme belirir. "Misha ile Aurora arasında bir şeyler olduğunu hissediyorum, bu yüzden dün yakuzaya saldırdı. Bu teoriyi test etmek istiyorum."

"Evet, Seijo'yu fena halde dövdü." Başımı sallayarak soruyorum, "Peki Abigail? Ona ne yapacağız?"

Amcamın sırtışı tam bir alaycı gülümsemeye dönüştü. "Onunla başa çıkabilirsin, değil mi?"

Siktir. Carson amcam her zaman güvenlik kameralarını izler. Dün gece Abigail'in benimle flört ettiğini görmüş müydü?

"Kızı boğazlayacağım ihtimalim yüksek," diye mırıldandım.

Bir kahkaha patlaması kaçır. "St.

Monarch'ın arazisinde öldürmediğin sürece sorun yok."

Tanrım, yardım et.

Gözlerimi onunkilerle buluşturur, sonra ifadesi ciddileşir. "Ne zaman yerleşeceksin?"

"Sen de mi? Annem bu konuda yeterince başımın etini yiyor," diye mırıldanıyorum ve başımı sallıyorum. "Yalnızken mutluyum. Hayatımı mahvetmek için bir kadına ihtiyacım yok."

"Sen mutlu olduğun sürece, evlat," der, yüzünde bana duyduğu babacan sevgi belirir.

"Öyleyim," diye onu temin ettikten sonra ofisten çıkıyorum.

İnsanların mutlu olmak için bir ilişki içinde olman gerektiğini düşünmesinden nefret ediyorum. Yirmi dört saat boyunca başka birinin benim alanımda olması beni delirtir.

Ailem, arkadaşlarım ve başarılı bir elmas imparatorluğum var. Hayatımda eksik olan hiçbir şey yok.

Stüdyoya doğru giderken telefonum titrer. Cihazı kontrol ettiğimde Maxim'den bir mesaj görürüm ve hemen açarım.

Maxim: Tamam. Kıza bakacağım.

Nikolai: Sana borçluyum. Bu hafta sonu eve gidiyorum. Bana katıl da sohbet edelim ve sözleşmeyi konuşalım.

Maxim: Cumartesi sabahı orada olacağım.

Odaya girdiğimde, Almeida ikizleri ve Caspian'ın ısınmaya başladığını görüyorum. Abigail ve Aurora, yüzlerinde kararsız ifadelerle kenarda duruyorlar.

Birkaç saniye sonra Misha da bize katılıyor, gözlerinde endişeli bir ifade var.

İşe koyulurken, "Bay Shinoda birkaç gün bizimle olmayacak" diyorum. Misha'nın gözlerine bakıyorum. "*Biri* onu fena halde dövmüş, bu yüzden gelemiyor."

Aurora'yı işaret ederek mırıldanıyorum, "Bayan D'Angelo, Bay Petrov ile eşleşeceksiniz. Bayan Almeida, siz Bay Almeida ile eşleşeceksiniz. Size öğretilenleri uygulamaya devam edin. Bayan Sartori, siz benimle eşleşeceksiniz."

"Ah, efendim?" Aurora kusacakmış gibi görünüyor.

"Evet, Bayan D'Angelo." Gözlerimi ona dikip yüzünde beliren korkuyu fark ettim.

Gergin bir şekilde, "Sizi sorgulamıyorum. Sadece neden Bay Petrov ile dövüşmek zorunda olduğumu bilmek istiyorum. O iki yıldır antrenman yapıyor, ben ise... hiç yapmadım."

Kızın sabrını zorlayarak cevap veriyorum, "Bu yüzden o seninle eşleştirildi. Bay Petrov sınıfının en iyisi. Sen ve Bayan Sartori, derslere devam edebilmemiz için diğer katılımcılarla aynı seviyede olmalısınız, yoksa her gün kanlar içinde ve yarı ölü halde kalırsınız."

Aurora kaderini kabul eder ve Misha'yı takip ederek stüdyonun arkasına, egzersiz aletleri ve ağırlıkların bulunduğu yere gider.

"Eğitime devam etmeli miyim?" diye sorar Caspian.

Kafamı sallarım. "Sen ve Paula otuz dakika sonra yerlerinizi değiştirebilirsiniz, böylece Duarte ile dövüşebilirsiniz." Tüm katılımcılarla ilgilendikten sonra dikkatimi Abigail'e çeviririm.

Ağzının köşesi, kanımı kaynatacak kadar baştan çıkarıcı bir sırıtışla yukarı kalkmaya başlar.

Ona bir ders daha verme zamanı.

Tek kelime etmeden, açık bir dövüş matına doğru yürüdüm ve arkamı döndüğümde, Abigail sanki dünyadaki tüm zaman ona aitmiş gibi yavaşça yaklaşıırken onu sinirle izledim.

Derin bir nefes alıp yavaşça veriyorum. O matın üzerine adım attığı anda, ileri atılıyorum. Eğiliyorum ve sağ omzumla karnına vururken kolunu tutuyorum. Bir saniye içinde onu ters çeviriyorum ve o şaşkın bir çığlık atarak sırt üstü düşüyor.

Yüzümde sıkılmış bir ifadeyle etrafında dolaştım. "Eğitim eksikliğinin acınası."

Abigail ayağa kalkarken bana kaşlarını çatı. "Bunu babamla konuşabilirsin." Gözlerinde öfke ve arzu karışımı bir parıltı vardı. "İşte bu yüzden *baba* sorunları var."

Tanrım, yine başlıyoruz.

Vücudu gergin ve beni şahin gibi izlerken tetikte. "Bu arada, savrulmaktan çok şaplak atılmasını tercih ederim."

Ona atlayarak ayaklarını yerden kesiyorum ve kıcı yere çarptığı anda kalçalarının üzerine oturuyorum. Bileklerini tutup kollarını başının üzerine kaldırıyorum ve bir elimle matın üzerine sabitliyorum.

Abigail nefes nefese bir kahkaha attı. "Çok daha iyi." Gözleri cüretkar bir ışıkla parlıyordu. "Üstümde çok yakışıyorsun."

"Tanrım!" öfkem kontrolden çıkarken mırıldanıyorum. Yüz yüze gelene kadar eğilip, bu kadının benim çok ciddi olduğumu görmesini umuyorum ve "Benim gözümde sen lanet bir çocuksun" diye homurdanıyorum.

Evet, dün gece onun baştan çıkarıcı yüzünü ve alaycı sözlerini hatırlayarak orgazm olurken elim ve sikim öyle düşünmüyordu.

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırarak, "Hayatım buna bağlı olsa bile seninle yatmazdım," diyorum.

Kadını iterek ayağa kalktım ve "Kalk!" diye bağırdım.

O ayağa kalkar kalkmaz, yine ayaklarını altından çekerim ve "Ayağa kalk!" diye emrederim.

Onu yere düşürmeye devam ediyorum ve ancak gözlerinde öfke parlamadığında onu tekrar mindere yatırıp alaycı bir şekilde "Sen çok zayıfsın" diyorum.

Vücudu benimkinin altında geriliyor, yumuşak kıvrımlarının sürtünmesi benim her santimetrekaremi tahrik ediyor.

"Hayır, sen sadece bir pisliksin," diye bana ters çıkıyor. İnatçı bakışları benimkilerle kilitleniyor ve tekrar bana doğru itiyor. "Bana ne kadar iyi olduğunu göstermeye çalışmayı bırak"

iyi olduğunu göstermeye çalışmayı bırak ve bana kendimi nasıl koruyacağımı öğret."

Ağzımın köşesi yukarı kıvrılıyor. "Bu durumdan kurtul, ben de bunu düşünüyüm."

Abigail birkaç dakika mücadele ettikten sonra öfkeyle "Tanrım!" diye bağırıyor.

Karanlık bir kahkaha attım ve gözlerine baktım. "Sen çok kolay bir hedefsin. Ailenin başına gelenlerden sonra, fazla dayanamazsın."

"Siktir git," diye homurdanır. Vücudu tekrar sıçrayınca, ondan

Ayakları yere basar basmaz, ona yaklaşıyorum. Abigail çenesini kaldırıyor, gözlerinde saf öfke yanarken bileklerini ovuşturur. Onu tuttuğum yerlerde kırmızı izler kalmıştır.

"Mafya prensesinin yakalandığında başına ne geleceğini biliyor musun?" Yüzündeki somurtkan ifade daha da koyulaşır. "Askerlerden askere dolaştırılacaksın ve tecavüz senin için bir yaşam biçimi haline geldiğinde, yaşama isteğini öldürdüklerinde, sefil varlığını sona erdirecekler." Aramızdaki mesafeyi, öfkeli nefesini çenemde hissedene kadar kapatırım. "Bratva'nın birçok askeri var. Aynı yüzü iki kez görürsen şanslı sayılırsın. Bu tür bir yıpranmaya dayanabilir misin, küçük kız? Seni bekleyen işkenceden flört ederek kurtulabileceğini mi sanıyorsun?"

Ağzımdan çıkan her kelimenin Abigail'e bir darbe indirdiğini görebiliyorum, ta ki bana dehşet dolu bir ifadeyle bakana kadar. Yine de, sıkı sıkıya kapalı çenesinden kelimeleri sıkarak karşılık veriyor: "O zaman lanet olası işini yap ve pislik gibi davranmak yerine bana kendimi nasıl koruyacağımı öğret."

Bir adım geri çekilip önümdeki kavgacı kadına bakıyorum. "Flört etmek ve küstahlık yapmak yok. Sana söylediğim her şeyi yapacaksın. Tek bir yanlış hareket, kendi başının çaresine bakarsın. Anladın mı?"

Gözlerini bana dikip "Evet, efendim" diye mırıldanır.

Bir süre daha birbirimize bakışırız, sonra başımı sallar ve diğer katılımcıları kontrol etmek için uzaklaşıyorum. "Koşu bandına, Abigail. Tam hız koş. Bratva'dan kaçıyormuş gibi davran."

"Senden kaçıyormuş gibi davranacağım," diye mırıldanarak odanın arkasına doğru yürüdü.

OceanofPDF.com

Bölüm 6

Abbie

Son beş gün tam bir işkence gibiydi. Her derste dayak yiyorum. Nikolai'nin dövüş eğitiminde değilse, kaçırılma önleme dersinde bratva'dan dayak yiyorum. O pislikler beni sandalyeye bağladılar ve Aurora gelip beni kurtarmasaydı, altına işeyecektim.

Benim lehime olan tek şey atış dersleri. Artık hedefi vurabiliyorum, ki o hedef Nikolai Vetrov.

Hâlâ onunla flört ediyor muyum? *Tabii ki evet.*

Bu onu hala sinirlendiriyor mu? *Beni çok mutlu eden bir şekilde, evet.*

Ancak tüm bu flörtlerin bir bedeli var. Her gün antrenmanlar o kadar zorlaşıyor ki, egzersizlerden dolayı vücudum sürekli ağrıyor.

Kirli bir fantezinin gerçeğe dönüşmesi yerine, yasak ve aşırı çekici kanlı elmas kralı, savaş sınıfında benim en kötü kabusumun vücut bulmuş hali oldu. O soğuk ve acımasız, ve ne kadar flört edersem edeyim, onu pes ettirip benimle sevişmesini sağlayamıyorum.

Onun göğsünde kalp olmadığını eminim, benimki ise onu gördüğüm anda durmadan atmaya devam ediyor.

Bu çok kötü ve başladığım aptal oyundan sıkılmaya başladım.

Aurora'nın süitinde oturup onun gittiği yerden dönmesini beklerken, düşüncelerim ruhumu emen antrenmandan Nikolai'ye atlıyor.

Bu çok garip. Normalde bana ilgi göstermeyen bir erkekle uğraşmazdım, ama Nikolai benim için kedi nanesi gibi. Onu ne kadar kızdırırsam, ona olan arzum o kadar artıyor. Yemin ederim, bu adam yüzünden yirmi dört saat seks yapmak istiyorum.

Belki de ona sahip olamadığım içindir. Kalp her zaman elde edemediğini ister. Değil mi?

Kapı açılır ve Misha'nın "Aurora, ne oldu lan?" diye bağırıldığını duyarım.

Ayağa fırlıyorum ve bir adım atarken arkadaşım alaycı bir şekilde, "Arkadaşlarınla Aurora D'Angelo'yu nasıl becerdiğini anlatıp gülün. Bu, zavallı hayatının en büyük başarısı olarak kalacak." diyor.

Ne? Ne oluyor?

Kaşlarım havaya kalkar ve bu bilgiyi ışık hızında işlerim.

Aurora Misha ile yattı mı?

Ne zaman? Neyi kaçırdım ben? Son duyduğumda, hala düşmandılar ve Aurora onu unutmak için elinden geleni yapıyordu.

Aurora süite koşarak girer ve kapıyı çarparak kapatır. Arkasını dönüp gözlerime bakınca, "Az önce ne dedin?" diye sorarım.

"Ugh," diye mırıldanır ve spor ayakkabılarını çıkarır. Bana doğru yürür ve kollarıyla beni sarar. "Sadece sarıl bana. Beni sonra yargılayabilirsin."

Arkadaşımı kucaklayarak, kendimi şu soruyu sormaktan alıkoyamıyorum: "Misha ile yattın mı? Ne zaman?"

"Evet," diye inler. "Bugün."

Kaşlarım yine yukarı kalkar. "Ben bağılyken mi?" O başını sallar. "Üzgünüm."

Evet, bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyorum. "Misha ile yattığın için mi, yoksa beni sandalyeye bağı ve idrarımı tutamayan halde bıraktığın için mi?"

"İkisi için de." Sesi gözyaşlarıyla boğulmuş, bu yüzden onu daha sıkı sarıyorum.

Biri kapıyı sertçe vurur ve kim olduğunu bildiğim için Aurora'dan uzaklaşıp, "Burada kal. O pislikle ben ilgilenirim," derim.

Kapıyı açarak Misha'ya sertçe bakarım. "Siktir git, Petrov."

Kapıyı kapatmak üzereyken, eli kapıya çarpar ve beni kenara iter. O pislik odaya girip "Ne olduğunu bilmeye hakkım var" diye bağıırken, ben geriye doğru sendelerim.

"Bilmiyormuş gibi davranma," diye ona sertçe söylüyorum.

Misha bana uyarıcı bir bakış attı. "Yarın da yaşamak istiyorsan, çenenin kapat."

O pislige haddini bildirmek üzereyken Aurora aramıza girer.

Bana kararlı bir bakış attı. "Onunla ben ilgilenirim. Bize bir dakika ver."

Misha'ya öfkeyle bakarak mırıldanırım, "Yatak odasında olacağım. Onu dövmek için yardıma ihtiyacın olursa bağır."

Diğer odaya giderken kapıyı kapatıp kulağımı tahtaya dayadım, böylece söylediklerini duyabilecektim. Tabii ki, Aurora ile Misha arasında işler çıkırından çıkarsa koşup Aurora'ya yardım edebilmek içindi.

Tartışıyorlar, ama durum hızla değişiyor ve birbirlerine karşı ne hissettiklerini duyduğumda, arkadaşım sahip olamayacağı bir adamı sevdiği için duygularına kapılıyorum.

Bu çok üzücü ve onun adına gözyaşları dökmeden edemiyorum.

Veda ederken, yatağa gidip yatağın üzerine çöküyorum.

Kahretsin, şu anda her şey gerçekten berbat.

Bir dakika sonra Aurora yatak odasının kapısını açar.

"Tanrım," diye hıçkırırım. "Bu çok romantik ve hüznüydü. Romeo ve Juliet'in hikayesi bunun yanında çocuk oynacağı kalır."

"Evet." Aurora yanıma çöküyor. "Sence babam..." "İkinizi de öldürür." Kafamı sertçe sallıyorum çünkü babasının

babası onun Misha ile birlikte olmasına izin vermez. "O bratva'dan nefret eder." Umutsuzca iç çeker. "Haklısın."

"Bugünlük yeter. Zor bir gün oldu. Rahatlatıcı bir şeyler yemem lazım." Ayağa kalkıp Aurora'ya bakıyorum. "Bir şeyler sipariş edip şelaleye gidelim."

Birlikte çok fazla zaman geçirmedik, ama ne zaman fırsat bulsak St. Monarch'ın bahçelerini keşfettik. Arazinin arkasında güzel bir şelale bulduk. Egzersizlerden dolayı acı çekmediğim zamanlarda burayı resmetmeyi planlıyorum.

"Sadece daha sıcak bir şey giymek istiyorum." Aurora hızla bir ceket alır ve "Gidelim" der.

Ön kapıyı açtığında, "Ne yemek istersin?" diye sorar.

Koridora adım attığımda Nikolai'ye çarpmadan önce kendimi durduruyorum.

Gözleri yüzüme çevrilir ve bir saniye sonra endişeyle yüzü gerilirken omzumdan tutar.

Oh, bu yeni bir şey.

Sesi havayı keser ve "Neden ağladın?" diye sorar.

Büyük Nikolai Vetrov'un benim için gerçekten endişelendiğini fark edince, birkaç saniye ona bakakaldım. Gülümsemeden kendimi alamadan, "Hüzünlü bir hikaye izledim" diye cevap verdim. Bir an durakladıktan sonra, "Umursadığını bilmek güzel" diye ekledim.

Sanki bana dokunmak onu yakıyormuş gibi, Nikolai elini omzumdan çekip başını sallayarak süitine doğru yürüdü.

Kulaklarımdan kulaklarıma kadar sırtarak Aurora'ya bakıyorum. "Yanılıyor muyum? Umursuyor, değil mi?"

O süitinin kapısını kapatır ve içini çeker. "Her seferinde bir hüzünlü hikaye. Baban Nikolai ile çıkmana asla izin vermez."

Doğru. Ama babamın bilmesi gerekmiyor.

Evet, hayal kurmaya devam et. Baban, Vetrov ailesinden biriyle ilişkiye girmeni izin vermektense seni kendi elleriyle öldürür.

Ayrıca, Nikolai'nin biraz endişeli görünmesi hiçbir şey ifade etmez.

"Ugh," merdivenlere doğru yürürken homurdanıyorum. "O adamın karın kasları için ailemi terk ederim."

Aurora bana şok olmuş bir bakış attı. "Gerçekten mi?"

Onun tepkisine gülümsedim. "Aslında değil, ama bırak da hayalimi kurayım."

Evet, hep öyle kalacak. Sadece uzak bir fantezi.

Sorunlarımın beni üzmesine izin vermeyerek, önümüzdeki iki gün boyunca keyfini çıkaracağım muhteşem dinlenme ve sıfır antrenman hafta sonuna odaklanıyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 7

Nikolai

Finlandiya kıyılarındaki ailemin adasına uçtuktan sonra, onları selamlamak için anne babamın evine doğru yürüyorum.

Ada, son teknoloji güvenlik sistemleriyle korunuyor ve dört ev ormanlarla çevrili. Anne babam ve dedemlerin yanı sıra, Inna, kocası ve çocukları da burada yaşıyor. Benim evim ormanın kenarında ve ana evden en uzak olanı.

Adaya saldırmaya çalışanlar intihar görevine çıkmış demektir. Çevre hiç ihlal edilmemiştir.

Merdivenlere kadar gelmişim ki, büyükannemin "Winter, Nikolai geldi!" diye bağırdığını duydum.

Yüzümde bir gülümseme yayılır ve ön kapıdan içeri girerken annemin merdivenlerden aşağı koşarak geldiğini görürüm.

Beni kucaklayarak mutluluğu yüzünden okunuyor. "Ahh, bebeğim. Seni özledim."

Ateş kırmızısı saçlarına bir öpücük konduruyorum. "Ben de seni özledim."

Tanrım, dünyayı dolaştım ama evim gibisi yok. Kendimi rahat hissedebileceğim tek yer burası.

"Nikolai burada mı?" diye babam üst kattan seslenir.

"Evet, aşağı gel," diye bağılıyor annem. Gözleri vücudumun her santimini taradıktan sonra bana gülümsüyor. "Sadece hafta sonu için mi geldin?"

Başımı sallayıp, babam merdivenlerden inerken ona bakıyorum. Annem İrlandalı, açık tenli, kızıl saçlı ve yeşil gözlü olmasına rağmen, ben babamın tıpatıp aynısıyım. Inna annemin gözlerini almış.

Babamın elini tutarım ve el sıkışırken ona sarılırım. "St. Monarch's beni deli ediyor. Ailemle biraz zaman geçirmem gerekiyordu," derim, büyükannem mutfaktan çıkıp ellerini önlüğüne silmeden önce.

Beni büyütmeme yardım eden kadını kucaklayıp, "Büyükbaba nerede?" diye soruyorum. "Muhafızlarla birlikte devriye geziyor," diye cevaplıyor büyükannem.

Kıkırdayarak gülümserim. "O hiç çalışmayı bırakmaz."

"Akşam yemeğine yetiştin," diyor annem kolunu koluma takarken.

Ailem acımasız suçlular olsa da, kardeşim ve benim koşulsuz sevgi görmediğimiz bir gün bile olmadı.

Ailemle büyük bir şans yakaladım.

"St. Monarch's'ta işler nasıl?" diye sorar babam. "Carson'ı ne zaman arasam, bir şeyle meşgul oluyor."

Başımı sallayarak iç geçirdim. "Sartori ve D'Angelo kızlarını eğitime gönderince ortalık karıştı. Üç bratva infazcısı sürekli yakuza stajyerleriyle kavga ediyor. Hiç çocuğum olmadığı için çok mutluyum."

Annem kahkahalarla gülüyor. "İlk çocuğunu kucağına aldığı anda farklı bir şarkı söyleyeceksin."

Hâlâ evlenip çocuk sahibi olacağımı umuyor. Konuyu geçiştirerek, "Carson amca önümüzdeki iki ay içinde bir yedek bulacağını söylüyor. O zaman işime odaklanabileceğim." diyorum.

Hepimiz yemek masasına otururuz ve kısa süre sonra büyükbabam yemek odasına gelir.

Dudaklarında geniş bir gülümseme belirir. "Kayıp oğul geri döndü."

"Kayıp da neymiş," diye şakacı bir şekilde mırıldanarak ayağa kalkıp, kan bağı olmasa da benim için bir büyükbaba gibi olan adama sarılırım.

Cillian ve Dana annemi büyüttü ve ben onları büyükannem ve büyükbabam olarak görerek büyüdüm.

Büyükannem yemeği masaya getirir ve hepimiz kendimize servis yaptıktan sonra babam sorar, "Kongo'daki yeni satıcıyla konuştun mu?"

"Evet." Ağzımın kenarlarını silerim. "İki ay sonra bir toplantı ayarlandı."

Babamın gözleri bana dikilir. "Ama?"

Omuz silkiyorum. "İçgüdülerim bu anlaşmada bir terslik olduğunu söylüyor. Tshimaga benim hoşuma gitmeyecek kadar açık sözlü."

Babam başını sallar ve "O zaman hepimiz gidelim. Bir sorun çıkarsa, isyancılar neye uğradıklarını anlamazlar" der.

"Evet," diye onaylar annem ve babamın elini sıkar. "Hepimize karşı hiç şansları olmaz."

Bir süre sessizce yemek yedikten sonra babam sorar, "En azından St. Monarch'ta öğretmenlik yapmaktan hoşlanıyor musun?"

Tereddüt etmeden başımı sallarım. "Bunun için sabrım yok. Katılımcılar beni delirtiyor. Bunu yapmamın tek nedeni Carson amca."

"Oh hayır," dedi annem. "Çok yazık."

Babam bana kaşlarını çattı. "Katılımcılar seni nasıl delirtiyor?"

Tabağımdaki bifteği kesiyorum. "Abigail ve Aurora'nın dövüş deneyimleri sıfır." Anne ve babama bakıyorum. "Onlar Inna ve benim gibi yetiştirilmediler. Bu çok üzücü."

"Oh." Annem başını eğdi, gözleri yüzüme kilitlendi. "Neden seni rahatsız ediyor?"

Omuz silkiyorum. "Onları eğitmekten nefret ediyorum. Çok sıkıcı." Dudaklarım gülümsüyor. "Neyse ki, iki ay sonra onlarla işim bitecek ve başkasının sorunu olacaklar."

Akşam yemeğinden sonra babamla bir bardak viski içiyorum ve sanki annemin dırdırı yetmezmiş gibi, babam soruyor: "Hâlâ gözüne çarpan bir kadın yok mu?"

Abigail'in yüzü zihnimde belirir ve hoş olmayan bu düşünceye kaşlarımı çatarak başımı sallarım. "Bekâr olmaktan memnunum."

Babam başını sallar, gözleri benimkileri arar. "Seni rahatsız eden bir şey var. Söyle hadi."

Boş bardağı yan masaya koyarken omuz silkiyorum. "Sadece Tshimaga ile olan anlaşma konusunda endişeliyim."

"Hayır, başka bir şey," diye itiraz eder babam, gözleri bana daha da keskin bir şekilde bakar.

Ben pes edene kadar ısrar edeceğini bildiğimden, itiraf ettim: "Abigail Sartori beni deli ediyor. Çoğu zaman, onu kendim öldürmek istiyorum."

Babamın kaşları saç çizgisine kadar yükselir. "Öyle mi?"

Hemen başımı sallarım. "Hayatta olmaz." Dudaklarında bir gülümseme belirir ve ben mırıldanırım, "O kadın benim için bir baş belasından başka bir şey değil."

Babam başını sallar, ama bana inanmadığını görebiliyorum. "O bizim düşmanımız," diye hatırlatırım.

"Annen de öyleydi." Kapıya doğru elini salladı. "Ve şimdi nerede olduğumuza bak."

Aptal gibi babama bakıyorum. "Olmaz. Kız benden on sekiz yaş küçük. Ben bebek hırsız değilim."

Babam bardağı dudaklarına götürür ve bir yudum alır, sonra şöyle der: "Her iki taraf da rıza gösteren yetişkinler olduğu sürece, yaşın önemi yok."

"Onun beni deli ettiğimi söylediğim kısmı duymadın mı?" diye sorarım, konuştuğumuz konuya hızla sabırsızlanmaya başlarım.

"Duydum." Babam kıkırdar. "Yüksek sesle ve net bir şekilde." Gözlerimi ona dikerim. "Yine de bana inanmıyorsun."

Yavaşça başını sallar. "Bir yalancıya yalan söyleyemezsin. Önce, senin içine girerler ve sen farkına bile varmadan, tüm dünyanın onların etrafında dönmeye başlar."

Babamın bardağını elinden alıp, içindeki içkiyi bir dikişte içiyorum. "Bu lanet olası gezegende benim dünyamın Abigail Sartori'nin etrafında dönmesi mümkün değil."

Babam başını sallar ve boş bardağa viski dökerken, "Yatmaya gidiyorum. Maxim yarın geliyor," derim. O bir yudum alırken, "Anneme bundan bahsetme. Sonunu asla duymam." diye eklerim.

Babamın kıkırdaması beni oturma odasından dışarı kadar takip eder. Ana evden çıkıp kendi evime doğru yürürüm.

Akşamın geç saatlerinde hava soğuktur, özellikle de adanın etrafındaki gölden esen rüzgârla. Omurgamdan bir ürperti geçer, ama bunun havanın soğukluğuyla ilgisi yoktur.

Bu öğleden sonra Abigail'in ağladığını görünce neredeyse kendimi kaybedecektim. Birinin boğazını parçalamaya hazırdım.

O dayanılmaz kadına karşı hissettiğim yoğun koruma duygusu beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki, alay ettiğinde ona cehenneme gitmesini bile söyleyemedim.

Onu hiç umursamıyorum.

O zaman neden birkaç gözyaşına bu kadar şiddetli tepki verdim? Ve babamın soruları?

Bir şeyi mi kaçırıyorum?

Ön kapıyı açtım ve yatak odama giderken ışıkları açmaya bile tenezzül etmedim.

Evet, Abigail güzel ve bazen küstahlığı eğlenceli olabiliyor, ama hepsi bu kadar.

O St. Monarch'a ayak bastığından beri, itiraf etmek istediğinden daha fazla mastürbasyon yaptın.

Monarch'a geldiğinden beri itiraf etmek istediğinden daha fazla mastürbasyon yapt

Tamam, bir tür çekicilik olduğunu kabul ediyorum ve her fırsatta benimle flört etmesi de yardımcı olmuyor, ama buna göre davranmayı düşünmüyorum.

Bu kadın çok seksi ve gözleri olan her erkek onu çekici bulur.

Giysilerimi çıkarıp, banyoya girip duşun musluğunu açıyorum. Suyun ısınmasını beklemeden duşun altına girip, damlaların yüzüme çarpmasına izin veriyorum.

Abigail Sartori, St. Monarch's'ta eğlence arayan küçük bir kız.

Baba.

Onun bu kelimeyi mırıldandığını duyuyorum ve bu anıyı kafamdan silemeden, sertleşiyorum.

Hayatımda hiç, seksi bir kadının bana "baba" demesinin beni tahrik edeceğini düşünmemiştim.

Sıradan bir kadın değil. Abigail'in bunu söyleme şekli. Sesi her zaman kirli seks ve yoğun orgazm vaatleriyle dolu.

Siktir, o sadece içime işlemiş değil, kafamın içinde çılgınca koşuşturuyor.

Vücut şampuanını alıp, elime biraz sıkıyorum ve kendimi temizlemeye başlıyorum.

Parmaklarım ereksiyonumu kavradığında, Abigail'in vücudunun benim altımda gerginleşmesinin anıları beni bombardımana tutuyor. Sanki kulağıma fısıldıyormuş gibi sesini duyuyorum ve farkına varmadan duşta boşalıyorum.

Tanrım. Bu durmalı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 8

Abbie

Kısa sürede çok şey oldu. Hâlâ kafamda oturtmaya çalışıyorum.

Aurora ve Misha bir çift oldular. Gerçek bir çift gibi.

Misha bratva'ya ait ve Aurora'nın babası hala onların düşmanı olduğu için, bunun nasıl yürüyeceğini anlamıyorum.

Arkadaşımla yemek salonuna doğru yürürken, sözlerimi içimde tutmak için alt dudağımı ısırıyorum. O çok mutlu ve benim en son istediğim şey onun mutluluğunu bozmak.

Misha ve arkadaşlarıyla akşam yemeği yiyeceğiz, bu da St. Monarch'ın arazisinden ayaklarımızı attığımız anda beni öldürmekten çekinmeyecek üç bratva infazcısıyla aynı masada oturmam gerektiği anlamına geliyor.

Ne mutlu bana.

Masaya vardığımızda, gözlerim üç adamın üzerinde dolaşiyor. Hepsi kendi tarzında çekici ve eminim kızlar onlarla bir gece geçirmek için birbirlerini ezip geçiyorlardır.

Ama bu kız hariç. Alek, deli olan, yanındaki sandalyeye uzanıp onu geri çekerek, "Otur şuraya kadın. Açlıktan ölüyorum" diye mırıldanırken, omurgam kaskatı kesiliyor.

Bunu Aurora için yapıyorsun.

"Sakin ol kalbim," diye mırıldanarak sandalyeye çöküyorum. Misha'nın Aurora'nın alnına öpücük kondurmasını izliyorum ve bu an o kadar tatlı ki, yanımdaki deliyi bir anlığına unutuyorum.

Menüyü elime alıp yemek seçeneklerini incelerken, bir garsonu yanıma çağırıyorum.

"Ne sipariş etmek istersiniz, hanımefendi?" diye soruyor garson.

İşaret parmağımı alt dudağıma dokundurarak, "Limonlu tereyağlı kalamar, elli saat pişirilmiş dana kaburga ve şşşş..." diyorum.

"Işus Khristos," Alek yanımda mırıldanır. "Ona tüm menüyü getir."

O serseriye ters bir bakış atarak, "Kapa çeneni" diyorum. Dikkatimi garsona çevirip ona gülümsüyorum. "Ve bir porsiyon patates kızartması alayım." Garson Alek'e bakarken, "Oh, ve bir Sprite Zero lütfen" diye ekliyorum.

"Ciddi misin?" Alek bana bakar. "Bu kadar çok yediğinde diyet soda hiçbir işe yaramaz."

Ne dedin sen?

Ölüm arzusu olan bu adama sert bir bakış atarak öfkemi doruğa çıkarırım. "Bana şişman mı diyorsun?"

Gözleri üzerimde dolaşır, sonra ağzının köşesi karanlık bir sırtıyla yukarı kalkar. "Hayır."

Evet, ben de öyle düşünmüştüm.

"Sprite Zero'yu seviyorum," diye açıklıyorum, sonra Aurora'ya bakıyorum. "Sen ne içiyorsun?"

"Senin artıkları," diye gülerek cevaplar.

Herkes siparişini verir, sonra Aurora ve Misha etraflarındaki dünyayı unuttur ve birbirlerine fısıldamaya başlarlar.

Birlikte çok yaklaşıyorlar.

Alek, Armani ve benim onlara baktığımızı fark etmeleri biraz zaman alıyor.

Güvenli bir konuşma konusu ararken, "Aurora ve ben cumartesi günü yakındaki kasabaya gideceğiz" diyorum.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sorar Misha, bana inanamayan bir bakış atarak.

Tamam, belki bu pek uygun bir konu değildi. Benim hatam.

Aurora, Misha'ya gülümser. "Ah evet, sana söylemeyi unuttum. Alışverişe gidiyoruz."

Alek kaşlarını kaldırır ve kıkırdar. "Ve sen çıldırmak üzereyken ben uslu durmam gerektiğini söylüyorlar."

"Neden?" Aurora'nın gözleri Misha'nın yüzüne kayar. "Vuruşlar iptal edildi."

Öyle mi?

Misha ve Aurora'ya bakarak, suikastların onunla çıktığı için mi iptal edildiğini merak ediyorum.

Misha'nın bratva'da bu kadar gücü olduğunu bilmiyordum.

Ama lanet olsun, yaşasın.

Birinin beynini patlatacağından endişelenmeden dolaşmak harika olacak.

Armani, "Bu, buradan ayrılmanın güvenli olduğu anlamına gelmez" diyerek sohbe katılır.

Suikastlar iptal edildiğine göre, St. Monarch's'tan birkaç saatliğine ayrılmamız için hiçbir neden yok. Masadakilere bakarak, "Evet, ama üçünüz dışında kimse bizim küçük kaçışımızı bilmeyecek" diyorum.

Misha derin bir nefes alır ve "Üçümüz de sizinle geleceğiz" der.

Ugh. Aurora'yı kendime saklamak istiyordum. Misha ile çıkmaya başladığından beri onunla pek vakit geçiremiyorum.

"Ne?" Alek, şaşkın bir ifadeyle sorar.

Armani inler ve gözlerini devirerek, "Sosyetiklerle alışverişe çıkmam" diye mırıldanır.

Bir kez olsun, onlara tamamen katılıyorum ve fikrimi ekliyorum. "Evet, ben de o kadar emin değilim."

Misha, Aurora'nın gözlerine bakar. "Ya bizimle gelirsın ya da buradan adımını bile atamazsın."

Aurora dikkatini bana çevirir. "Sorun değil, Abbie. Bütün çantaları onlar taşıyabilir."

Ha. Alek'in çantaları taşımasını çok isterdim. Gülümsayarak, "Oh, haklısın, bunu düşünmemiştim."

"Ne?" Alek hiç de mutlu görünmeden tekrarlar.

Canavarı dürterek Alek'in uyluğuna hafifçe vuruyorum. "Sorun yok, deli adam. Seninle çıkacak kadar deli bir kadın bulduğunda sana biraz antrenman olur."

Alek, elime sanki gözünün önündeki bir bok parçasıymış gibi bakar, sonra gözleri yüzüme kayar. "Eğer elini çekmek istiyorsan, çek."

Elimi çekip masadan bir peçete alıyorum ve Alek'e tiksınmış bir bakış atarak avucumu siliyormuş gibi yapıyorum.

Igh, bu akşam yemeğinden bıktım artık.

Aurora, Alek ile aramızdaki gerginliği fark etmez ve "Unutmadan söyleyeyim, on altıncı hafta sonu burada olmayacağız. Annemin doğum günü." der.

"Nereye gideceksiniz?" diye sorar Misha. "Ne kadar süreliğine?"

Aww, Aurora söz konusu olduğuanda şimdiden koruyucu bir mağara adamı olmuş.

"İsviçre'deki Sartori tatil evinde. Sadece cumartesi ve pazar günü."

"Sonra geri dönecek misin?" diye sorar, yüzündeki ifade Aurora'yı süitine kilitlemek istediğini söylüyor.

Nikolai bana böyle davransaydı, sanırım bayılırdım. Yumurtalıklarım buna dayanamazdı.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve beni heyecanlandıran adamı görüyorum, Alek "Bu cumartesi için, kimsenin çantasını taşımayacağım" diyene kadar konuşmayı takip edemiyorum.

"Ne centilmen," diye dalgın dalgın mırıldanıyorum. "Böyle devam edersen bayılacağım."

Alek'e baktığımda, yüzünde neredeyse hiç ifade yoktu. Omurgamdan bir korku dalgası geçti.

"Yanlış anlaşılma olmasın diye söylüyorum, sen umurumda değilsin. Ben Misha'yı seçiyorum."

Garson yemekleri getirince Armani ayağa kalkar ve Alek'e onunla yer değiştirmesini işaret eder.

Tanrıya şükürler olsun. Armani'ye hiç güvenmiyorum ama en azından Alek kadar dengesiz görünmüyor.

Garson kalamar tabağını önüme koyduğunda, Armani bir parça çaldı.

Misha'nın arkadaşlarından en azından birine nazik davranmaya çalışarak Armani'ye gülümserim. "Sen de al."

Ne olduğunu bilmiyorum, ama bir saniye sonra Aurora fısıldıyor: "Armani onun tipi değil. Rahat ol."

Kafamı sallarken kahkahalar patlar. "Evet, benim için biraz fazla genç."

Alek öne eğilip bana bakar. "Armani senden büyük, kadın."

Tanrım, bu adamla başa çıkmama yardım et.

"Birincisi, bana *kadın* demeyi kes. Benim bir adım var. İkincisi, o en az on yaş daha genç," diye Alek'e ters ters cevap veriyorum. Düşüncemi daha iyi anlatmak için Nikolai'nin oturduğu yeri işaret ediyorum. "Benim ilgimi çeken erkekler bu tür erkekler."

Misha bana bakar. "Ondan nefret ettiğini sanıyordum."

"Hayır, bu bir aşk-nefret ilişkisi." Bu masada olmaktansa başka herhangi bir yerde olmayı tercih etsem de, bir parça kalamar alıp ağzıma atıyorum.

"Nikolai seninle bir ilişkisi olduğunu biliyor mu?" diye sorar Alek, sesi keskin.

Adi herif. Cidden, bu adam beni ürkütüyor.

Misha iç geçirir ve Alek omuz silker, "Sadece bir soru soruyorum."

"Çıkıyoruz demedim," diye mırıldanıyorum ve çatalımı başka bir kalamar parçasına batırıyorum.

"İlginç bir gerçek," diyor Armani. "Nikolai'nin evli olduğunu biliyor muydun?" Beynimdeki tüm düşünceler birden duruyor ve "Ne?" diye haykırıyorum.

"Karısı evlendikten birkaç gün sonra öldü. Kalp problemi vardı.

Söylentiye göre o günden beri başka bir kadına bakmamış.

Vay canına.

Ağzım açık kalmış, Armani'ye bakıyorum. "Vay canına, bu çok trajik," diyor Aurora.

"Evet, burada olmadığı zamanlarda evde ailesiyle birlikte," diye ekliyor Alek.

"Bu adam kimseyi hayatına sokmuyor. Nedenini anlayabiliyorum."

Omzumun üzerinden, masada tek başına oturan Nikolai'ye bakıyorum. Kalbim sıkışıyor ve aniden onu tamamen farklı bir gözle görüyorum. Ben bu adama cehennem azabı çektirdim, o ise karısının yasını tutuyor.

Kahretsin, şimdi kendimi berbat hissediyorum.

Başka bir şeyden bahsetmem gerektiğinden, "Cumartesi günü saat kaçta çıkıyoruz?" diye soruyorum.

"On mu?" Aurora, Misha'ya bakarak onun için uygun olup olmadığını kontrol eder. "On uygun," diye cevaplar.

Nikolai'nin evli olduğunu ve karısını kaybettiğini öğrenince iştahım tamamen kaçtı.

Ona karşı daha yumuşak davranmalı ve sadece antrenmanlarıma odaklanmalıyım.

Bu düşünce kalbimi sıkıştırıyor, Nikolai'den bu kadar kolay vazgeçmekten memnun değilim.

O artık bizimle olmasa da başka bir kadına ait. Ona bir şeyler zorlamak utanç verici ve aptalca olur.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 9

Nikolai

Son birkaç gündür Abigail ile aramız tuhaf. Bana bir kez bile flört etmedi ve savaş eğitimine gerçekten dikkatini veriyor.

Rahatlamam gerekirdi, ama bu ani değişiklik beni endişelendiriyor.

Biraz temiz hava almak için bahçeye çıkıp cebimden telefonumu çıkardım. Maxim'in numarasını çevirip, hat bağlanana kadar dinledim.

"Beni şimdiden özledin mi?" diye soruyor arkadaşım gülerек.

"Tabii ki hayır." Gülümserim ve sorarım, "Camilla DuBois'yı korumak konusunda fikrini değiştirmedin mi?"

"Bana izin vermeyeceksin," diye mırıldanır. "Paris'e yeni indim. Rahat ol. Benim gözetimimde o kız öldürülmez."

Sağıma bakıyorum ve Abigail'in bir şövale önünde oturduğunu görünce kaşlarımı çatıyorum. Onun resim yaptığını görünce neden şaşırdığımı bilmiyorum.

Muhtemelen onun sadece flört etmekten ibaret olmadığını hiç düşünmediğim içindir.

"Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver," diyorum Maxim'e.

Telefonu kapatırız ve ben yavaşça yaklaşıyorum. Abigail'in arkasına geldiğimde, üzerinde çalıştığı eseri görünce bir şok daha yaşarım.

Onun bir başyapıt niteliğinde bir resim yaratışını izlerken zamanın akışı duruyor. Fırçanın her vuruşu resme hayat veriyor, ta ki onun çizdiği yol boyunca uzanan ağaçların gölgesi gerçek manzaradan daha gerçekçi görünene kadar.

Aniden eli havada donar ve omzunun üzerinden bana bakar. "Oh. Merhaba."

"Resim mi yapıyorsun?" diye aptalca soruyorum. "Çok iyisin."

"Bu, büyük Nikolai Vetrov'un gerçek bir iltifatı mı?" diye benimle dalga geçiyor.

"Evet, ve bunu sık sık yapmam." Yaklaşıp
"Eğitim aldın mı?"

"Resim mi?" diye soruyor, ellerini eski bir bezle silerken.

"Evet."

Abigail başını sallar. "Hayır. Bu sadece sevdiğim bir şey."

Ayağa kalkar ve derin bir nefes alarak yaptığı işe bakar, sonra boğazını temizler ve gözlerini bana çevirir. "Kaybın için üzgünüm."

Kaşlarımı çatarak başımı sallarım. "Ne kaybı?"

Abigail bir an bana bakar. "Karın." *Oh. Doğru.*

Abigail evli olduğumu öğrenmiş. Bu yüzden birdenbire benimle flört etmeyi aniden kesmesinin nedeni bu olmalı.

"Demek sınırların var," diye gülüyorum. "Dul erkeklerle ilgilenmiyorsun."

Alnında bir kaş çatma oluşur. "Cidden. Ben saygımı gösteriyorum, sen de beni aşağılamayı mı seçiyorsun?" Bana sırtını dönerek boya malzemelerini toplamaya başlar.

Siktir.

"On beş yıl önceydi." Neden ona kişisel hayatımdan bahsettiğimi bilmiyorum.

Fırçaları tutucuya koyduktan sonra bana baktı. "Bu çok trajik. Kimse bu kadar genç yaşta hayatının aşkını kaybetmemeli. Çok üzuldüm."

Sözlerinin samimi olduğunu görebiliyorum ve bu bizim ilk gerçek sohbetimiz olduğu için itiraf ediyorum, "Anja hayatımın aşkı değildi."

Abigail gözlerime bakıyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Görücü usulü bir evlilik miydi?"

Kafamı sallarım. "Anja'nın son arzusu buydu. Beni seviyordu."

Abigail'in dudakları açılır ve yüzünde şaşkınlık ifadesi belirir. "Onun hayalini gerçekleştirmek için mi onunla evlendin?"

Neden ona bunu anlatıyorum ki?

İsteksizce başımı sallarım.

Ağzının köşesi yukarı kalkar ve sonra mırıldanır, "Vay canına, ben de senin kalpsiz olduğunu sanıyordum."

Eşyalarını toplamaya devam eder ve çantayı omzuna atıp şövaleyi ve tuvali eline aldığı anda bana sırtarak bakar. "Bu, benimle flört etmemi sevdiğini söylemenin bir yolu mu?"

Ağzımın köşesinin yukarı kıvrılmasını engelleyemiyorum. "Şansını zorlama, küçük kız."

Yürümeye başlar ve yanımdan geçerken, alçak ve baştan çıkarıcı bir sesle "Evet, *babacığım*" der.

Günahkar fısıltının etkisiyle gözlerimi kapatıyorum.

Işık hızında sertleşip kaslarım gerilirken, kadını yakalayıp onu bayılana kadar sikmemek için kendimi zor tutuyorum. Abigail durup soruyor: "Özel ders veriyor musun?"

Cevap vermeden önce boğazımı temizledim. "Hayır." Ona dönerek, aşağı bakarsa sertleşmemi göreceğinin tamamen farkındaydım. "Neden soruyorsun?"

"Buradaki bazı erkekler beni ürkütüyor. Sadece kendimi savunabilmek istiyorum."

Gözlerimi onun güzel yüzüne dikeyorum. "Hangi erkekler?"

Kafasını sallar ve yürümeye devam eder. "Merak etme."

Onu yakalamam sadece birkaç adım sürer ve ondan şövaleyi aldığımında, "Akşam yemeğine bir saat var," derim.

Abigail bana baktı ve bu sefer dudaklarında nefes kesici bir gülümseme belirdi. "Teşekkür ederim, Bay Vetrov. Bana eğitim vermek için zaman ayırdığınız için minnettarım."

Ben "Baba"yı tercih ederim.

Tanrım, kafam yerinde değil ve bunun suçlusu bu cadaloz.

Tek kelime daha etmeden, şövaleyi Abigail'in süitine taşıyıp onu odaya kadar takip ediyorum.

Parfümünün kokusu havada asılı kalıyor ve pencerelerin yanında duran iki resim daha fark ediyorum.

Şövaleyi yere koyarken soruyorum, "Sadece doğa manzaraları mı çiziyorsun?" "Hayır. Canım ne isterse onu çiziyorum."

"Özel derslerin ücretini konuşmamız gerekiyor."

Tuvalini şövaleye yerleştirirken yüzünde yaramaz bir gülümseme belirir. "Oooh, bu işin gidişatı hoşuma gitti."

"Bir resim istiyorum."

Yüzünde şaşkınlık belirir. "Oh."

Başımı eğip gözlerine bakıyorum. "Sadece benim için bir resim yapmanı istiyorum. Kimsenin sahip olamayacağı bir sanat eseri."

"Vay canına, imkansızı isteme," diye alaycı bir şekilde cevap verdi. "İki ayın var."

"Neden sadece iki ay?" diye sorar bana doğru yürürken. "O zamana kadar St. Monarch's'ta yardım ediyorum."

Süitinden çıkarken gözleri yüzüme kayar, sonra mırıldanır, "Flört oyunumu geliştirmem gerekecek."

Kıkırdayarak başımı salladım. "Tanrım, yardım et."

Abigail ile tanıştığımndan beri ilk kez, onu boğazlamak istemiyorum. Stüdyoya girdiğimizde, "Sparring matına çık" diyorum. "Evet, efendim" diye mırıldanıyor, sesi baştan çıkarıcı bir tonda.

Dövüş pozisyonu alır, gözlerinde yaramazlık dans eder.

Onun etrafında yavaşça dönerken, ne halt ettiğimi merak ediyorum. Abigail benimle flört etmeyi bıraktı ve ben ona yeniden başlaması için adeta yalvardım.

Haftalarca beni deli etti ve bıraktığında, bu beni son derece sinirlendirdi.

Duygularımı ve düşüncelerimi anlamlandıramadan, ileri atıldım. Ayaklarını altından çektim ve yere düştüğü anda üstüne çıktım.

Bu sefer bileklerini tuttuğumda, bana doğru eğildi ve son haftalarda kazandığı gücü kullanarak beni yana itti. Onu cesaretlendirmek için galibiyeti ona verdim.

Onun üstünden yuvarlandığımda, kadın bacaklarını bana geçirir. Kirpiklerini indirerek, "Bu pozisyonu seviyorum," der.

Vücudumu çevirip onu ittiğimde, "Eminim öyledir" diye mırıldandım.

Bir süre güreşiriz, ama bir erkeği alt etmek istiyorsa oyununu geliştirmesi gerektiğini bildiğim için onu mindere yapıştırırım.

"Ben senden daha güçlüyüm. Beni senden nasıl kurtaracaksın?"

Alt dudağını ısırır, sonra benimle alay eder, "Seni üstümden atmak istediğimi kim söyledi?"

Abigail'e sert bir bakış atarak başımı salladım. "Bir saniye flört etmeyi bırak ve antrenmana odaklan. Yakalandın ve üstünde bir adam var. Ne yaparsın?"

Dizini sırtıma dayadı, sonra vücudunu sertçe çevirdi. Kollarını daha sıkı tuttum ve onu geriye doğru ittim.

"Tanrım," diye mırıldanır. "Sen bir dağ gibisin. Seni çıkaramıyorum."

"Daha fazla diren, Abigail!" diye bağırırım.

Benim tutuşuma karşı direnir ve ben onun yine pes ettiğini düşünürken, başını çevirir ve dişlerini ön koluma geçirir.

Onun bileğini bırakırken yüzümde bir gülümseme yayılır. O tereddüt etmez ve boynumun yan tarafına bir yumruk atar. Darbe acıtır ve ben yine ayağa kalkarken ona galibiyeti veririm.

"Güzel." Ayağa kalkmasını bekledikten sonra, "Saldırmak için asla bekleme," diyorum.

Sözlerim daha soğumadan Abigail ileri atılır. Ayağı bileklerime çarpar ve beni yere düşürür.

Kollarını havaya kaldırarak mutlu bir çığlık atar, ama ben ayaklarını yerden kesince çığlığı yarıda kalır. Mindere düştüğü anda yan dönerek üst vücudunu yerden iter.

O başka bir hareket yapamadan üstüne çıkarım ve onu matın üzerine bastırırım.

Tanrım, altında çok iyi hissettiriyor.

Antrenmana odaklan!

"Bu sefer dişlerini kullanamazsın." Kollarını başının iki yanına sabitlerim. "Ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey. Bu pozisyonda mahvoldum," diye mırıldanıyor ve at kuyruğundan çözülmüş saçlarını yüzünden uzaklaştırmaya çalışıyor.

Ağzım kulağına yaklaşıp kadar ona doğru eğildim. "Gerçekten mi? Denemeyecek misin?"

Başını geriye doğru savurur, kafatası çeneme çarpar. Yine onu bırakıp ayağa kalkarım. "Çok iyi. Öğreniyorsun."

Diz çökmüş pozisyona geçer ve bana sırtarak bakar. "Bir günde iki iltifat."

"Üç," diye düzeltiyorum ve ona ayağa kalkıp beni eğitmek için kullandığımız mankeni takip etmesini işaret ediyorum. "Dikkatle izle," diye talimat veriyorum ve mankenin kafasına tekme atıyorum.

"Bunu bir daha yapman gerekecek," diyor Abigail.

Ben tekmeyle bir kez daha gösterirken gözleri hareketlerimi takip ediyor. Geri çekildiğimde, o da deniyor ama sadece gövdeye vurmaya başatabiliyor.

Abigail, mankenin kafasına ayağını vurmaya başlarsa kadar yaklaşık otuz dakika boyunca tekme çalışması yaptık.

"Evet!" diye bağırır ve bir saniye sonra kollarıyla boynuma sarılır. "Başardım!"

Onu belinden tutuyorum, ama Abigail ben ona sarılmadan önce benden uzaklaşıyor.

Tanrım, ona sarılmak istedim.

Bu farkındalık beni vururken gözlerimiz birbirine kilitlendi.

Onu kucaklamaktan çok daha fazlasını yapmak istiyorum. Bu kadını çıplak soymak, yatağıma kelepçelemek ve nefes alamayana kadar sismek istiyorum.

Hayır, oraya gitmeyeceğiz. Onu yere yatırıp sertçe becermek gibi aptalca bir şey yapmadan önce, "Antrenman bitti" diye mırıldanıyorum.

Stüdyodan çıkıp süitime varana kadar yürüyorum, böylece düşüncelerimi ve duygularımı toparlayabilirim, çünkü gün boyunca Abigail, başa çıkılması gereken cazip bir güçten daha fazlası haline geldi.

Aslında, kaygısız tavırları, küstahlığı ve flörtüyle beni çıldırtan bu kadını sikmek istiyorum.

Bugün Abigail'in farklı bir yönünü gördüm ve beni etkiledi.

Hayatımda ilk kez, onunla vakit geçirmek istediğim için bir anlık korku hissediyorum. Abigail'i tanımak ve dünyadan sakladığı diğer yeteneklerini keşfetmek istiyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 10

Abbie

Dün Nikolai ile ilerleme kaydettiğimi hissettim, sonra onu kucaklamak gibi bir hata yaptım. Adam sanki cehennem köpekleri ayak bileklerini ısıtıyormuş gibi stüdyodan çıktı.

Berbat bir durum.

Artık kendimi utandırmaya başladım. Adam bana hiçbir ipucu vermiyor ve sürekli onunla flört etmek aptalca.

Başlangıçta eğlenceliydi, sadece küçük bir oyundu, ama geçen haftalarda bir yerde, daha fazlasına dönüştü. Nikolai'ye karşı hislerim artıyor, bugün bunları bastırmayı planlıyorum.

St. Monarch'ın fuayesinde durmuş, üç bratva infazcısının silahlarını kuşanmalarını izliyorum.

Evet, onlarla birlikte buradan ayrılmaktan pek emin değilim. Misha Aurora'dan hoşlanıyor olabilir, ama bu beni öldürmeye çalışmayacakları anlamına gelmez.

Belki bugün dışarı çıkmamalıyız.

Aurora bana bakıp, "Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

"St. Monarch'ın güvenli ortamını üç bratva ve mafya askeriyle terk ettiğimizi fark ettim. Bize saldırırlarsa altıma sıçarım." Arkadaşımın gözlerine bakıyorum. "Misha'dan ne kadar eminsin?"

"Hayat memat meselesi kadar eminim. Bize zarar vermez," diye beni sakinleştirmeye çalışır. "Evet, ama ben verebilirim," Alek kapıdan çıkmadan önce kıkırdar. *Piç kurusu.*

"O pisliğe kulak asma," diyor Misha, Aurora'nın elini tutarken. elini tutarken, "Sadece bana yakın dur," der.

"Anladım," diye gülerek Aurora'nın boş olan koluna kolunu takarım.

Omurgamda bir endişe hissederek, kaleden çıkıp zırhlı bir SUV'ye biniyoruz. Misha, Aurora ve benimle birlikte arkada otururken, Alek yolcu koltuğuna, Armani ise direksiyonun başına geçiyor.

"Hazır mısınız?" diye soruyor Armani.

Hayır. Hiç de hazır değilim, ama Aurora Misha'ya güveniyorsa, ben de aynısını yapmak zorundayım.

Misha, Aurora'nın uyluğunu sıkıca tutarken, "Evet, hadi yapalım şunu," diye mırıldanır.

Armani SUV'yi devasa demir kapılardan geçirirken, "Babam beni şimdi görseydi, kendi elleriyle öldürürdü" diye mırıldanıyorum.

Aurora gülümser. "O zaman ikimiz de aynıyız."

Evet, onun babası da benimki kadar katı. Kızının Misha Petrov ile çıktığını öğrenince çok kızacak.

Gözlerim, yanımdan geçen muhteşem manzara ile Alek'in başının arkası arasında gidip geliyor.

Tanrım, bunun hayatımın en büyük hatası olmasına izin verme.

Endişelenmeyi bırak. Sana ve Aurora'ya yönelik saldırılar iptal edildi.

Cenevre'nin merkezine vardığımızda, Armani *Louis Vuitton*'un yakınında bir park yeri bulur. En sevdiğim mağazalardan birini görmek, endişemin bir kısmını giderir ve yerini heyecana bırakır.

Arabanın kapı koluna uzandığımda, Misha, "Bekle. Ben sinyal verene kadar dışarı çıkma," diye bağırır.

"İşaret ne olacak?" diye sorar Aurora.

"Cheerleaderlar gibi el sallayacağız," diye mırıldanır Alek, SUV'den inmeden önce.

Evet, bu Aurora'ya bahsettiğimde hayal ettiğim eğlenceli alışveriş gezisi değil. Sadece ikimiz gizlice çıkmış olsaydık, kimse fark etmezdi.

Misha SUV'den inmemizi işaret ettiği anda, ona doğru yürüyoruz. Mağazaya girdiğimizde, gruptan ayrılıp el çantalarına yöneliyorum. "Tanrım, cennetteyim."

"Bunu bütün gün sürmesin," diyor Aurora arkamdan. "Çocuklar gergin."

Evet, ben de öyleyim.

Aurora'yı rahatlatmak için gülümserim ve "Louis'de yarım saat vakit geçirebilir miyim?" diye sorarım. *Alek ile birlikte SUV'ye binmeden önce.*

"Otuz dakika," diye gülerek kabul eder.

Aurora Misha'nın yanına geri döner ve ne kadar uğraşsam da, muhteşem çanta koleksiyonuna odaklanamam. Sanki bir şey cildimde geziniyor gibi hissediyorum ve etrafımda herhangi bir tehlike işareti var mı diye bakıp duruyorum.

Bir şey almazsam Aurora'nın endişeleneceğini bildiğimden, birkaç ürün alıp kasaya götürdüm. Aldıklarımı kasiyere verdikten sonra, gözlerim bana doğru yürüyen en iyi arkadaşıma takılana kadar mağazayı gözden geçirdim.

"Bir şey buldun mu?" diye soruyor bana ulaştığında.

Heyecanlanmış gibi davranarak, "Evet! İki çanta ve çok şirin bir pantolon." diyorum.

Ona ürünleri gösterdiğimde, gülümser. "Ooh, siyah olanı beğendim." Onu eline alıp hayranlıkla inceler. "Vay canına, derisi çok yumuşak."

"Bundan bir tane daha alabilir miyiz?" diye kasiyere soruyorum ve Aurora'ya gülümsüyorum. "Eşleşen çantalar."

Kahretsin, arkadaşım! vakit geçirmeyi özlüyorum.

Ödememi yaparken karnım guruluyor ve erkeklerin beklediği çıkışa doğru yürürken soruyorum, "Sence arabaya servis yapan bir yere uğramayı sorun ederler mi? Hamburger yemek için canım çekiyor."

"Eminim sorun olmaz."

Misha'ya ulaştığımızda, "Burger King'e uğrayabilir miyiz? Herkese ısmarlıyorum." diyorum.

"O zaman *kesinlikle* kısa bir mola verebiliriz," diye gülüyor Armani.

Misha tehlikeli görünüyor ama Aurora için iyi biri. Alek ise soğuk ve sinirli. Ama Armani en azından hoş ve arkadaş canlısı. Bratva ve İtalyan mafyasının birlikte çalıştığını görmek aslında tuhaf.

Ama İtalyan mafyasının başı Viktor Vetrov'un kız kardeşiyle evlendi. Böylece bir ittifak kuruldu. Luca Cotroni ve Viktor'un kardeş gibi olduklarını duydum, yani birine karşı çıkarsan, ikisine birden karşı çıkmak zorunda kalırsın.

Mağazadan çıkıp SUV'ye doğru yürüyoruz. Birkaç metre gitmişiz ki Alek "Yere yat!" diye bağıyor.

Armani beni yakaladı ve en yakın park halindeki aracın arkasına itti. "Yere yat."

Korkunç bir şok tüm vücudumu sarar. Zaman yavaşlar ve Armani'nin pantolonunun bel kısmına sıkıştırdığı silahını çekişini izlerken, sanki bedenimden çıkmışım gibi hissederim.

Arkamızda camlar kırılır ve bir ton tuğla gibi bir gerçeklik çarpar bana: Biri Aurora ve beni öldürmeye çalışmıştır.

Endişeyle gözlerimle arkadaşımı arıyorum ve onu Misha'nın yanında görünce biraz rahatlıyorum.

"Buradan çıkmalıyız," diye bağıyor Misha.

"Saklanmaya devam edin," diye bağıyor Alek hepimize, sonra koşmaya başlıyor ve yanına yatarak, silahını ateşlerken SUV'ye doğru kayıyor.

Tanrım, o gerçekten Aurora'yı ve beni korumaya çalışıyor.

Park halindeki araçlara bir yağmur gibi kurşunlar yağar ve camlar her yere saçılır. Kaldırımındaki insanlar çığlık atar ve siper almak için koşar.

Armani de ateş ederken bana "SUV'ye koş!" diye bağıırır.

Tanrım.

SUV ile aramızdaki mesafeyi görünce nefesim kuru dudaklarımdan hızla çıkıyor. Kolayca öldürülebilirim.

Tanrı

m.

Kahret

sin.

"Çekil!" diye bağıırıyor Armani.

Ayağa fırlayarak, olabildiğince hızlı koşuyorum. Her adımda, her saniyede, bir kurşunun bana isabet edeceği beklentisi artıyor. Tüylerim diken diken oluyor ve görüşüm siyah SUV'ye odaklanıyor.

Aurora'nın SUV'nin arkasına daldığını görüyorum ve açık kapıya ulaştığımda, elimi tutup beni içeri çekiyor.

Arkadaşımın üzerine düşüyorum ve kolları beni sardığında, az önce olanların şokuyla sadece nefes nefese kalabiliyorum.

"Seni tuttum," diyor Aurora, Misha, Alek ve Armani araca binerken.

Herkes kimseye zarar gelmediğini kontrol ederken, benim aklım saldırıdan dolayı karışık.

Güvende olduğumuzu sanıyordum. Saldırının iptal edildiğini sanıyordum. Bugün ölebilirdim.

St. Monarch's'a vardığımızda soruyorum: "Az önce ne oldu böyle?"

"Biri beynini uçurmaya çalıştı, tatlım," diye mırıldanır Alek yolcu koltuğundan.

Hayır. Lanet olsun.

Aurora beni kucaklayarak sarılır. "İyisin. Önemli olan da bu."

Armani SUV'yi St. Monarch'ın kalesinin önünde durdurduğunda, Alek kapısını açarak, "Bir dahaki sefere babanın parasını harcamak istediğinde iki kez düşün. Sen çok kolay bir hedefsin," diye bağıırır.

"Ben mi?" diye nefes nefese sorarım.

Sonra anlıyorum – bana yapılan saldırı iptal edilmemişti.

Sadece Aurora için mi iptal edildi?
Neden bana söylemediler ki?
Tanrım, bugün gerçekten ölebilirdim.

OceanofPDF.com

Bölüm 11

Nikolai

Carson amcamın ofisinde oturmuş, tüm açık sözleşmeleri gözden geçirirken, amcamın cep telefonuna bir arama geldi.

Ne konuşulduğunu anlamadım, ta ki amcamın "Abigail Sartori'ye suikastı kim durdurdu?" diye sorduğunu duyana kadar.

Başımı kaldırıp amcama bakıyorum. "Tanrım," diye mırıldanıyor. "Ben hallederim."

Telefonu kapattığı anda, "Ne oldu?" diye soruyorum.

"Abigail, Aurora ve bratva stajyerleriyle birlikte tesisten ayrıldı. Biri Bayan Sartori'yi ortadan kaldırmaya çalıştı, ama Misha ve arkadaşları bunu engelledi. Viktor çılgına dönecek."

Amcamın sözleri içime işlerken ona bakıyorum. "Ne?" diye mırıldanıyorum aptal gibi. "Bekle." Sandalyeye kalkıyorum, alnımda koyu bir kaş çatma oluşuyor. "Abigail St. Monarch's'tan ayrıldı mı? Neden?"

Neden bu kadar aptalca bir şey yaptı ki?

"Nerede o?" diye bağıyorum.

"SUV az önce kaleye geldi, efendim," diye kapının yanında duran muhafızların başı bana haber verir.

"Nikolai?" Carson amca endişeli bir bakış atar.

Tek kelime etmeden ofisten çıkarım. Fuayeye adımımı attığımda, gözlerim Abigail'in solgun yüzüne takılır ve kendimi kaybederim.

Sesimi sakın tutmam imkansızdı ve bağırdım, "Aklından ne geçiyordu da buradan ayrıldın?"

Sinir bozucu kadını yakaladım ve ona bağırmadan önce vurulmadığından emin oldum. "Hayatına suikast düzenlendiğini biliyorsun! Delirdin mi yoksa sadece aptal mısın?"

"Anlamadım?" diye bağırarak kolunu elimden çekiyor. "Sen kim olduğunu sanıyorsun da benimle böyle konuşuyorsun?"

Tanrım.

Onu boğazlama isteği çok güçlüydü ve onu boyun eğdirme isteğine kapılmamak için ellerimi yumruk yapıp yanına indirdim.

Abigail, gözlerime bakarak meydan okurcasına çenesini kaldırdı ve o anda hiç bu kadar güzel görünmemiştir.

Sen benim içime o kadar derinlemesine girmişsin ki, seni oradan çıkaramıyorum, bu yüzden endişeleniyorum!

Ona gerçeği söylemek yerine, "Sen benim öğrencilerimden birisin. Bu bana endişelenme hakkını veriyor." diye homurdanıyorum.

Bir anlığına bana bakar, sonra bakışları daralır ve beni alaycı bir şekilde "Evet, kendine yalan söylemeye devam et" der.

Parmak uçlarına yükselir, nefesi çenemi ve kulağımı okşar, sonra fısıldar, "Öldürülmem sadece an meselesi. Ölmeden önce son dileğim seninle olmak, o yüzden ikimize de yalan söylemeyi bırak, erkek ol ve istediğini al."

O, elini göğsüme koyup merdivenlere doğru yürürken, öfkeden damarlarım patlamak üzere.

Tanrım, bu kadını kendi ellerimle öldürmeden önce bana yardım et.

Öfke damarlarımdan akarken, merdivenleri çıkarken seksi kalçalarının sallanışını izliyorum, sonra amcamın ofisine geri dönüyorum.

Amcam zaten Viktor ile görüntülü görüşme yapıyordu.

Kuzenimin masasında oturduğu ekranı göz ucuyla izlerken, amcam "Yarın sabah adamlarımla ilgilenmek için orada olacağım" diyor. Çenesini bana doğru eğiyor. "Selam Nikolai."

"Keşke daha iyi koşullarda konuşuyor olsaydık." Viktor'un gözlerine bakıyorum. "Abigail Sartori'ye yönelik suikastı iptal et."

Kuzenim kaşlarını kaldırır, sonra amcamla bana bakarak başını sallar. "St. Monarch's'ta yemeğe ne koyuyorsunuz? Bu, bir haftadan kısa bir sürede bu kadınlarla ilgili ikinci istek."

Carson amca omuz silkiyor ve elini havada sallıyor. "Nereden bileyim ben?"

Viktor gözlerini tekrar bana çevirir. "Neden?"

Neden

Cevabım yok, bu yüzden "Bana bir iyilik yap" diyorum.

"Bu bir cevap değil kuzen," diye mırıldanır, gözlerinde sabırsız bir bakış belirir.

Bir iç çekerek, isteksizce itiraf ederim, "O kadın beni sinir ediyor, ama ölmesini istemiyorum. Sadece onu öldürmeni istiyorum. Sartoris ailesinin geri kalanına ne yapacağın umurumda değil."

Aniden Viktor'un yüzünde geniş bir gülümseme belirir. "Şimdi anlıyorum." Kuzenim bir süre bana bakar, sonra başını sallar. "Abigail Sartori'yi öldürme emrini iptal et," diye Carson amcaya emir verir.

Tüm vücudumu yoğun bir rahatlama kaplar ve sert bir nefes veririm. "Teşekkürler, Viktor."

"Hey, kuzeninin sevgilisini öldürmek için aile ne işe yarar *ki*," diye şaka yapar.

"Aşk ilgisiymiş, hadi oradan," diye mırıldanırım. "Abigail'i öldürecek biri varsa, o da benim."

Kaşları tekrar yükselir, sonra kıkırdar, "İyi eğlenceler." Bir iç çekerek ekler, "Yarın ilk iş olarak oraya gidip infazcılarım ile ilgileneceğim. St. Monarch's'tan ayrılmadıklarından emin ol."

"Tamam," diye cevaplar Carson amca.

Şifreli video görüşmesi sona erer, sonra amcam bana kaşlarını kaldırır. "Yani sen ve Abigail?"

Bir iç çekip mırıldanırım, "Kız, babası lanet bir aptal diye ölmeyi hak etmiyor."

"Haklısın."

Kızdan bahsediyoruz. Onunla bir meselem var.

Ofisten çıkarken, Misha'nın koridordan geldiğini görüyorum. Adam, Abigail'e yapılan suikastı engellediği için başı büyük belada, ama bir şey olmayacak. Viktor mantıksız bir adam değildir.

Merdivenleri çıkıp koridora döndüğümde, Abigail ve Aurora'nın bir süitten çıktığını gördüm. Abigail bana doğru gelirken, Aurora yan süite doğru yürüyordu.

Abigail anahtar kartını okuturken, odaya girmeden önce burnunu çektiğini duydum. Elimi kapıya dayadığımda kapı kapanmak üzereydi, ben de zorla tekrar açtım.

Abigail içeri girdiğimi duymaz ve ben kapıyı arkamdan yavaşça kapatırken, onun kollarını beline doladığını izlerim.

"Tanrım," diye fısıldadı. "Ucuz atlattık."

Ona doğru yürüdüğümde, arkasını dönüyor ve gözleri bana takıldığı anda şaşkınlıkla açılıyor. Yüzündeki gözyaşlarını hızla siliyor ve onun ağladığını görmek kalbime bir darbe indiriyor.

Elimi uzatıp çenesini tutuyorum ve yüzlerimiz arasındaki küçük boşluğu nefeslerimiz ısıtana kadar eğiliyorum.

"Sen dayanılmazsın," diye homurdanıyorum.

"Biliyorum."

"Sen beni delirtiyorsun."

Bir adım öne çıkıp vücudunu benimkine bastırır. "İyi."

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, gözlerim onun gözlerine saplanıyor. Aramızda çok fazla gerilim oluşurken çenesini daha sıkı tutuyorum. "Ölmek mi istiyorsun?"

"Evet." Çenesini kaldırdı, kirpikleri baştan çıkarıcı bir şekilde aşağı indi. "Sen sensin." Dudakları benim dudaklarıma değene kadar çenesini tuttuğum elime karşı itti.

Dışleri alt dudağımı çekerken göz teması kurmaya devam ediyoruz.

Sesi boğuk bir fısıltı gibi, "Beni cezalandıracak mısın,

baba?"

Kalbim göğsümde çarpıyor ve arzuyla genişleyen gözlerini izlerken, aramızdaki lanet olası çekişmeye boyun eğiyorum. Sertleşmiş durumdayım ve beni tatmin edecek tek bir şey var: Abigail'in küstahlığını lanet olası bir şekilde bastırmak.

Diğer elimi kafasının arkasına kaldırıp saçlarını tutup geri çekiyorum, böylece boğazı ortaya çıkıyor. Elimi çenesinden nabzının hızla attığı yere kaydırıyorum.

"İstedğin bu mu, *Malyshka*?" Gözlerimi onun gözlerine dikip Rusça "küçük kız" diye sesleniyorum. "Sana hak ettiğin şaplağı atmamı mı istiyorsun?"

İhtiyaç, yüz hatlarını gerginleştiriyor ve onu bu halde görmek beni çılgına çeviriyor.

"Lütfen," diye mırıldanıyor.

Bölüm 12

Abbie

Birbiri ardına gelen yoğun anlar kalbimin deli gibi atmasına neden oluyor.

Haftalarca bu adamla flört ettim ve şimdi o benim süitimde duruyor, bu an gerçeküstü.

Nikolai'nin yüz hatları taştan oyulmuş gibi, koyu renkli gözleri ise benim hazır olmadığım bir tehlike dünyasını barındırıyor.

Nikolai Vetrov'u istediğim kadar hiçbir şeyi istememiştim. O yoğun, acımasız, çok seksi ve olabildiğince erkeksi.

Bana kirli şeyler yapmasını istiyorum. Bu ihtiyaç o kadar güçlü ki, beni sikmesi için yalvarmaya hazırım.

Bana bakmaya devam ediyor ve ben göz teması kurmakta zorlanıyorum. Yalan söylemeyeceğim, beni korkutuyor ve onunla birlikteyken, beni yakıp kül edebilecek bir ateşle oynadığımı biliyorum.

Ama onu istiyorum. Çok fena istiyorum.

Beni reddedeceğinden ve süitimden fırlayıp gideceğinden endişelenmeye başlarken, başını eğiyor ve neredeyse dilimde tadını alabileceğim kadar yaklaşıyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum. Yarın feda ettiğim gururumu düşünürüm.

Şu anda, ne isterse yaparım. "Sik beni, *baba*."

Bu kelimeyi duyunca gözlerinin kararmasını izliyorum. Bunun onu tahrik ettiğini fark ettim.

İhtiyacımı ifade eden bir inilti çıkararak, gözlerim onun ağzı ile neredeyse siyah irisleri arasında gidip geliyor.

"Tanrım," diye homurdanır. Yüz hatları sertleşir ve beni kendinden uzaklaştırmasını beklerim, ama bunun yerine saçımı acı verecek kadar sıkı tutar.

Gözleri benimkilere saplanırken, nefesi hızlanır ve ağzı benimkine değdiğinde, içimden bir inilti çıkar.

Tanrım. Bu o kadar yoğun ki, aklımı kaçıracağım.

Adam, benim tepkimi görmek için dudaklarını bir kez daha dudaklarıma değdirerek beni kızdırıyor.

Ayaklarının dibinde bir heyecan havuzu haline gelmek üzereyim ki, ağzı ağzıma çarpar. Dilini dilimin üzerinde gezdirirken, utanç verici derecede yüksek bir inilti boğulur.

Sonunda. Tanrım, sonunda.

Ellerimi göğsüne kaldırıyorum, parmaklarım gömleğine gömülüyor, mümkün olduğunca ona yaklaşmak için parmak uçlarımda yükseliyorum.

O, güç ve tehlike gibi tadı var, bu kombinasyon tamamen sarhoş edici. Nikolai ağzını benimkinden çekiyor ve gözlerimiz tekrar buluşuyor.

Yüzünde kazanmış arzuyu görünce, içim sıcaklıkla doluyor. "Sen çok genç ve dikkatsizsin," diye mırıldanıyor.

Dişlerimle alt dudağımı ısıyorum. "Sen yaşlı ve huysuzsun."

Nefesi yanağımı okşarken, çeneme öpücükler yağıdırıyor. "Bu asla yürümez."

Tanrım, konuşmayı kesip beni sikmesini istiyorum. "Umurumda değil."

"Aramızda on sekiz yaş fark var."

Ellerimi aramıza sokarak çenesini kavradım. "Bu mükemmel." Onu kendime çekmeye çalışırken inleyerek, "Beni becermezsen öleceğim," dedim.

"Bu tek seferlik olacak," diye uyarıyor beni.

Uyarıyı ciddiye alacak kadar kendimde değilim, yumurtalıklarım vücudumu tamamen kontrol ediyor.

Bu sefer ağzı benimkini vahşi bir öpücükle ele geçiriyor. Tanrım, bu o kadar kirli ve o kadar tutkulu ki, Nikolai'den başka hiçbir şey düşünemiyorum.

Elleri kalçalarımı kavrar ve kaslı vücuduna doğru kaldırılırım. O beni körü körüne yatak odasına taşıırken, ben de bacaklarımı hızla onun bacaklarına dolayarak dudaklarının ve dilinin tadını çıkarırım.

Beni yatağa ittiğinde öpücük sona erdi. İpek bluzumu kavradı ve başımdan yırttı.

Nikolai bileklerimi tutar ve kollarımı başımın üzerine kaldırır, bluzumla birlikte bağlar.

Evet. Bana sert ve kirli davran.

"Sakin kollarını kıpırdatma," diye emreder, elleri yanlarımdan aşağı kayarken.

"Evet, *baba*," diye cevap veriyorum, tüm itaatkarlığım.

Nikolai başını sallar, ağzında son derece seksi bir sırıtış belirir. "Tanrım, beni öldürmeye çalışıyorsun."

Pantolonumun fermuarını indirip beni soyuyor, sadece sütyenim ve tangam kalıyor. Aniden kalçalarımı kavırıyor

ve beni karnımın üstüne çevirir.

Nikolai'den memnun bir homurtu geliyor. "Siktir, kışın şaplak atmak için mükemmel."

Sıcaklık içimi kaplar ve cildim onun avucunu arzulamaya başlar.

Sağ kalçama gelen tokat o kadar sert ki, içimden bir çılgılık kopuyor. Cildim yanıyor, vücudumdaki her sinir ucu canlanıyor.

"Daha sert," diye inliyorum. "Son birkaç haftadır seni ne kadar sinirlendirdiğimi göster bana."

Nikolai'nin hareket ettiğini hissediyorum ve omzumun üzerinden baktığımda, kargo pantolonunun kemer halkalarından kemeri çıkardığını görüyorum.

Vay canına, bu çok seksi.

Kemerimi kışıma vurmak yerine, üzerime geri sürünerek "Ağzını aç" diye emrediyor.

Tamam mı?

Dudaklarımı aralıyorum ve o deriyi dişlerimin arasına yerleştiriyor. "Isır."

Söylediklerini yaparken, o da kemeri kafamın arkasına bağlayarak beni etkili bir şekilde susturuyor.

Yeni bir fetiş keşfedildi. Bu işin gidişatı hoşuma gidiyor.

"Haftalardır benimle alay ediyorsun," diye homurdanıyor, avucunu kışıma indirmeden hemen önce.

Kemer, kışıma havaya kaldırırken çıkardığım iniltiyi bastırıyor. Nikolai'nin bir başka tokatı, beni yorganı kavramaya ve vücudumu titreten bir titremeye neden oluyor.

Aniden omuz kemiğimi ısırır ve tüylerim diken diken olur. Elleri belime iner, dokunuşu sert ve açgözlüdür, ellerini aşağıya doğru hareket ettirerek tangamı çıkarır. Danteli pazıma kadar çıkardıktan sonra sırtımı öpmeye başlar.

Bu, hayal edebileceğimden çok daha iyi.

Sırt üstü yatırıldım, vücudum Nikolai'nin gözleri önünde tamamen sergileniyor. Yavaşça gözleri vücudumun her santimini yakıyor, sonra mırıldanıyor, "Çok mükemmel."

Gömleğini başından çıkarmasını izliyorum ve sonunda antrenmanlarımızda hissettiğim o heykel gibi karın kaslarını görebiliyorum.

Tanrım, o bir sanat eseri.

Göğsünü kaplayan etkileyici bir dövme var. Sol göğsünde kükreyen bir kaplan başı, sağ göğsünde ise bir ejderha var.

Acaba bu rastgele bir dövme mi, yoksa bir anlamı mı var?

Kargo pantolonunu aşığı indirdiğinde, etkileyici ereksiyonu serbest kalıyor ve ben, onun büyüklüğü ve kalınlığıyla beni ikiye böleceğini bildiğim için, ihtiyaç duyduğum bir inilti çıkarıyorum.

Ona davetkar bir şekilde bacaklarımı açıyorum ve kemerin etrafında mırıldanıyorum, "Doğum kontrol hapı kullanıyorum, endişelenmene gerek yok."

"İyi." Dizini yatağı koyar ve bacaklarımı tutup beni kenara çeker.

Nikolai bana sertçe girmeden önce göğüslerimin arasına bir öpücük kondurur ve göğsünden gelen düşük bir iniltiyle meme ucumu ağzına alır. Bir saniye sonra, adam meme ucumla ilgilenmeye başlar, dişleriyle ısırıp çeker, ben de çok ihtiyacım olan sürtünme için kalçalarımı döndürürüm.

"Tanrım, bu işkence," diye şikayet ettim, sözlerim kemer tarafından boğuk bir şekilde duyuldu. "Bir tanrıyı alay ettiğin için hak ettin," diye karanlık bir şekilde güldü.

Nikolai kalçalarımı kavrayarak kıcıımı yataktan kaldırır. Islak girişime büyük penisini hissediyorum ve ihtiyaçtan neredeyse delirmiş bir halde, beklentiyle nefesimi tutuyorum.

Bana o kadar sert girer ki, ciğerlerimdeki hava bir anda boşalır. Göğsümden bir çığlık koparken kemeri ısırıyorum.

Tanrım. Daha önce hiç bu kadar dolu hissetmemiştim.

Memnun bir homurtuyla, "Tanrım, bu bana yaşattığın cehennem günlerinin hepsine değer" diye mırıldanır.

Çıkarır ve tekrar içime dalar. Yine vücudu, sanki benim onu saran hissini tadını çıkarıyormuş gibi hareketsiz kalır.

Gözlerim takıntılı olduğum adama kilitlenir, kaslarını ve altın rengi tenini içime çekerim.

Nikolai Vetrov'un içime o kadar derine gömüldüğüne inanamıyorum, onu karnımda hissediyorum.

Nikolai'nin pes etmesini umarak ve dua ederek çok uzun süre bekledim, üçüncü itişte vücudum gerildi ve uzun zamandır beklenen orgazm beni sardı.

Adam içimden tamamen çıkıyor, sonra bacaklarımın arasına bir tokat atıyor ve zevk dalgalarının içimde yayılmasını sağlıyor.

"Sana boşalmana izin verdim mi?" diye bağıyor.

Kafamı sallıyorum, ağzımdaki deriden bir inilti sızıyor.

"Ben söylediğimde boşalırsın," diye emretti, hakimiyeti üzerimden akarken, karnım sertçe kasılır.

"Evet, *baba*," diye itaatkar bir şekilde inlerim.

Sözlerim üzerinde istenen etkiyi yaratır ve bana sertçe girmeye başlar. Her itişinde kasları gerilir, sanki beni çok sert sikmemek için tüm gücünü kullanıyormuş gibi.

"Daha sert," diye inlerim kemerin etrafında.

Yine içimden çıkıyor. Kolunu altıma sokup beni yatakta yukarı doğru çekiyor, sonra elini ensemin arkasına dolayarak beni göğsüne doğru çekip kucağına oturtuyor, böylece ona bacaklarımı açmış oluyorum. O diz çökmüş pozisyonda, ben de onunla yüz yüze geliyorum.

Kemerimi ağzımdan çıkarır ve dudakları benimkileri zorla ele geçirirken, tekrar içime girer.

İtmeleri işkence gibi yavaş ve derinleşir ve gözlerim hayallerimin erkeğine kilitlenmişken, bu anın ne kadar ateşli ve yoğun olduğu beni tamamen altüst eder.

Nikolai öpüşmeyi keser ve alnını alnıma bastırarak acımasız itişlerle beni doldurmaya devam eder. Her biri vücudumu sarsar, bana acı ve zevkin karışımını hissettirir.

Bağlı ellerimi başının üzerine kaldırıp, boynunun arkasına koyuyorum.

Acı çekiyorum ve muhtaç durumdayım, ağzımdan onun ağzına inlemeler ve hıçkırıklar dökülüyor ve o da susuzluktan ölen bir adam gibi her birini içiyor.

Sanki benden doyamıyormuş gibi.

"Ne kadar uslu bir kızsın," diye beni övüyor. "Beni çok iyi karşılıyorsun."

Vücudum yaklaşan bir orgazmla geriliyor ve bunun beni alt etmesini engellemek için mücadele ediyorum. "Nikolai," diye yalvarıyorum, sesim çaresizlikle gergin.

O başını sallar. "Duymak istediğim bu değil. Yalvar bana, *Malyshka*."

Rusça kelimenin anlamını bilmiyorum ama çok seviyorum.

Nikolai'ye istediğini vererek, "Lütfen kocaman sikinde boşalmama izin ver, *baba*," diyorum.

Sırt üstü yatırılıyorum ve Nikolai, kollarını omuzlarımin iki yanına dayayarak beni sertçe sikiyor.

"Gel, *Malyshka*!" diye emir veriyor sonunda.

Yemin ederim ki vücudum kendiliğinden alev alıyor ve güçlü bir orgazm beni sararken sanki alevler içinde kalıyorum.

Çok utanç verici bir şekilde, porno yıldızlarının en iyi çığlık ödülünü kazanmaya çalışan bir porno yıldızı gibi ses çıkarıyorum.

Zevk elektrik dalgaları halinde beni sararken nefes alamıyorum, Nikolai beni her zamankinden daha sert bir şekilde alarak orgazmımı uzatıyor.

O kadar etkileniyorum ki, şakaklarımdan bir damla gözyaşı süzülüyor.

Nikolai üstüme yığılıyor, içimde titreyerek ilkel bir homurtu çıkarıyor.

Tanrım. Hayatımda hiç bu kadar sert becerilmemiştim.

Kulağımın altındaki hassas cilde bir öpücük kondurur ve zevkim henüz sönmemişken içimden çıkar.

Şaşkın bir şekilde, kıyafetlerini alıp banyoya doğru yürüdüğünü ve arkasından kapıyı çarparak kapattığını izliyorum.

Sanırım o sarılmayı seven biri değil.

Dişlerimi kullanarak bluzumu bileklerimden çözdüm, sonra Nikolai'nin kemerini boynumdan çıkardım.

Otururken banyo kapısı açılır ve Nikolai çıkar. Tamamen giyinmiş halde, gözleri yüzüme kilitlenir. Sanki birini öldürecekmiş gibi görünür.

Ciddi misin?

"Bu tek seferlik bir şeydi." Yaklaşır ve elimden kemeri alır. "Artık benimle alay etme ve bir daha bana baba diye hitap etme."

"Peki, efendim," diye mırıldanıyorum, gözlerimi ona dikerek. "Sikiştiğin için teşekkürler." Oturma odasını işaret ediyorum. "Çıkabilirsin."

Bir anlığına bana bakar, sonra uzaklaşır.

Kapının kapandığını duyana kadar kendimi tutuyorum. Battaniyeyi kapıp üzerime çekiyorum.

"Adi herif," gözyaşlarım akmak üzereyken tıslıyorum. "Bu kadar acımasız olmasına gerek yoktu."

Kanlı elmas kralından ne bekliyordun, Abbie?

Bölüm 13

Nikolai

Süitiime girerken, parmaklarımı ensemin arkasında kilitlerim ve çaresizce nefes alırım.

Abigail'le sevişmek, şimdiye kadar yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Hâlâ sertleşmiş durumdayım.

Gözlerimi kapatıp, göğsümde çalkalanan kaotik duyguları sakinleştirmeye çalışıyorum.

Pes ettiğim için kızgınlım ve çok üzgünüm çünkü bir kez asla yeterli olmayacağını biliyorum.

Tanrım, çılgınlıkları ve inlemeleri çok erotikti ve bana tam uyuyordu.

Ama beni çılgına çeviren bu değil.

Bir homurtu çıkararak gözlerimi açtım ve içki tepsisine doğru yürüyerek kendime bir bardak viski doldurdum. Yanan sıvıyı yutarken, kadının bende uyandırdığı duyguları incelemek istemiyordum.

Hayır. Bir kadına ayıracak vaktin yok, Abigail Sartori gibi bir kadına hiç yok. En iyi gününde bile başa çıkması zor bir kadın. Birbirinizi öldüreceksiniz.

"Siktir," diye mırıldanıyorum ve o kadını gerçekten önemseydiğim gerçeğini kabullenemeyerek, bardağı odanın diğer ucuna fırlatıyorum. Telefonum çalmaya başlarken, bardağın parçaları duvara çarpıyor.

Cebimden telefonu çıkarır, ekranda yanıp sönen Maxim'in ismine bakarım.

Nefesim kesik kesik, "Evet?" diye homurdanırım.

Bir an sessizlik olur, sonra "Her şey yolunda mı?" diye sorar. En iyi arkadaşıma yalan söylemeye bile tenezzül etmiyorum. "Hayır."

"Konuşmak ister misin?"

Başımı sallarken yüzümü ovuşturuyorum, ama sonra itiraf ediyorum:

"Katılımcılardan biriyle yattım."

"Ee?"

Yine başımı sallıyorum. "O benim için tam bir baş belası."

Maxim kıkırdar. "Ve onunla yatmanın en iyi seçenek olduğuna mı karar verdin? Neden?"

"Tanrım, açıklaması zor," diye mırıldanarak kanepeye çöküyorum. "Küstahlık dolu ve beni delirtmeye çalışıyor."

"Evet, hala neden onunla yatmaya karar verdiğini ve bunun neden sorun olduğunu anlamıyorum."

Birkaç derin nefes alıp gözlerimi kapatarak, "Onu önemsiyorum" diye itiraf ediyorum.

"Oh." Sözlerimin ardından yine sessizlik hakim olur, sonra Maxim sonunda sorar: "Onu ne kadar önemsiyorsun?"

"Çok fazla. Viktor'dan ona yönelik suikast emrini iptal etmesini istedim." "Dur bir dakika," arkadaşım neredeyse boğuluyor. "Son baktığımda iki aktif suikast emri vardı. Hangisinden bahsediyoruz?"

"Abigail Sartori."

Lanet olası Abigail Sartori.

Tanrım.

Onunla yattım.

"Sartori'nin kızıyla yattın mı?" Maxim kahkaha attı. "Tanrım, bu hikaye gittikçe ilginçleşiyor."

"Siktir git," diye mırıldandım.

Arkadaşım kahkahasını kontrol altına aldıktan sonra sorar, "Tekrar soruyorum, bu neden sorun olsun ki?"

"Çünkü hayatımı olduğu gibi seviyorum ve rutinimi bozacak bir kadına ihtiyacım yok."

"Hiç bir kadının hayatının kalitesini artırabileceğini düşündün mü?"

"Evet, o zaman söyle bana, neden hala evlenmedin?" diye alaycı bir şekilde soruyorum. "Çünkü doğru kişiyle tanışmadım."

"Tabii." Bir iç çekiyorum. "Abigail çok zor bir kadın. Sonunda birbirimizi öldüreceğiz."

"Bunu bilemezsin."

"Biliyorum. Kimse beni onun kadar sinirlendirmemişti." "Neden seni sinirlendiriyor?"

"Sanki bu onun işiymiş gibi flört ediyor ve hiçbir şeyi ciddiye almıyor."

"Hey, zıt kutuplar birbirini çeker. Sen rutinine ve her şeyin yerli yerinde olmasına takıntılıyken, onun ortalığı karıştırması iyi bir değişiklik olabilir."

Kanepeye yaslanıp inledim. "Aramızda on sekiz yaş fark var. Onun babası olacak yaştayım."

"Ama sen onun babası değilsin," Maxim bariz olanı söylüyor. "İki taraf da ilişkiye rıza gösterdiği sürece yaşın ne önemi var ki?"

"Hiç yardımcı olmuyorsun," diye bağırırım.

"Sana duymak istediğini söylemeyeceğim, Nikolai. Bence o kadını önemsiyorsan, bu ilişkiye bir şans vermelisin. En kötü ihtimalle, bir süre onunla yatarsın ve onun sana uygun olmadığını anlarsın."

Onunla birkaç kez yatmak yetmez.

Dürüst olmak gerekirse, bu beni çok yoruyor, "O zaten içime işlemiş durumda. Onu hayatıma alırsam, bir daha çıkaramam."

"Bunun neden sorun olduğunu anlamıyorum."

"Tabii ki görmüyorsun, çünkü paramparça olacak olan senin mükemmel bir şekilde inşa ettiğin hayatın değil."

Bir iç çekiyor ve bu sefer ciddi bir tonla şöyle diyor: "Beni dinle Nikolai. Bir gün uyanıp, sevebileceğin tek kadını kaçırdığını fark etmek istemezsin." Maxim, sözlerinin etkisini gösterebilmesi için bir ara veriyor. "Zaman ayır ve her şeyi iyice düşün. O kadına olan hislerin büyümeye devam ederse, git ve yap. En azından şans senin lehine."

"Bunu nasıl anladın?"

"Seninle yatmasına izin verdi. Bu kadınlar için duygusal bir eylemdir."

Maxim, Abigail'i hiç tanımıyor belli ki.

"Endişelenmeyi bırak ve işlerin doğal akışına bırak. Bu dünyada her şeyi kontrol edemezsin."

"Kesinlikle deneyeceğim," diye homurdanıyorum.

"Senin obsesif kompulsif bozukluğun ve kontrol sorunlarınla uğraşmak zorunda kalan kadına acıyorum," diye alay ediyor.

"Evet, senin otuz yılı aşkın süredir yaptığın gibi."

"Kahretsin, haklısın. Kendime acıyorum."

"Siktir git," diye gülüyorum.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye soruyor.

"Evet."

"Güzel, şimdi Camilla DuBois'ya gelelim. Bu kadın gerçekten sinir bozucu."

Kahkahalara boğuluyorum ve kendimi kontrol altına aldıktan sonra

"Bana aşk ve ilişkiler hakkında ders verdin. Konuşmanın tamamını kaçırdın mı?"

"O kadın umurumda değil."

"Henüz," diye gülüyorum, bu durumu çok fazla zevk alarak. "Zamanla. Yakında o kadına kapılacaksın ve ne olduğunu anlamadan, onunla sevişirken bulacaksın kendini ve en iyi arkadaşın sana her şeyin doğal akışına bırakmanı söyleyecek."

"Bugün seninle konuşmak imkansız. Yarın, daha iyi bir ruh halindeyken ararım."

O telefonu kapattığında hâlâ gülüyorum. Kafamı sallayarak cihazı sehpaye bırakıyorum, sonra yüzümü ellerimin arasına gömerek inliyorum. "Tanrım, ben boku yedim."

Maxim ile yirmi dakikalık bir konuşma yaptım ama cevaba hiç yaklaşmadım.

Birbirini seven ebeveynlerin mutlu bir evinde büyüdüm. Bir kadınla ilişki kurmaktan çekinmem için hiçbir neden yok.

Belki de ben ilişki yaşamak için yaratılmamış insanlardan biriyim. Abigail'i önemsiyorum ve Anja gibi bana aşık olmadan önce ilişkimizi sonlandırmayı tercih ederim.

Bu gerçeği kavradıkça yavaşça ellerimi yüzümden çekiyorum.

Anja'ya onu sevdiğime inandırmak için elimden geleni yapsam da, bu beni çok yordu. Evet, iyi bir şey yaptım, ama kendimi berbat hissettim. Ölmek üzere olan bir kadını aldattım.

Bir daha asla böyle bir durumda kalmak istemiyorum.

Abigail'e karşı hissettiklerimin aşka dönüşme potansiyeli olup olmadığını bilmiyorum. Onunla bir ilişkiye girmek ve onun bana aşık olmasına izin vermek çok büyük bir risk olur.

En son yapmak istediğim şey, kadına boş umutlar verip sonra kalbini kırmak.

Seviştik ve harikaydı. Öyle kalsın.

Bölüm 14

Abbie

Tanrım, her şey ışık hızıyla mahvoldu.

Misha ve arkadaşları benim hayatıma kastedenleri durdurdıkları için başları belaya girdi ve patronları Viktor, benim için atılan kurşunu Alek'in yemesi gerektiği için onu vurdu.

Alek'i öldürmediği için minnettarım. Kimsenin benim yüzümden ölmesini istemiyorum.

Ama lanet olsun, ne boktan bir durum.

Sanki bu yetmezmiş gibi, seks yaptığımızdan beri Nikolai, karşılaştığımızda bana bakmaya bile tenezzül etmiyor.

Adi herif.

Her zaman her şeyin en iyisini yapmaya çalışırım, ama Nikolai olayı beni çok etkiliyor. Nasıl olur da benimle öyle sevişir ve sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi çekip gider?

Aurora da kendi sorunlarıyla uğraşıyor, bu yüzden pek vakit geçiremedik. Nikolai ile yattığımı bile bilmiyor.

Ama yine de, bu sırrı henüz açığa çıkarmaya hazır mıyım, emin değilim. Dövüş stüdyosuna doğru yürürken, çenemi kaldırıp derin bir nefes alıyorum.

Bu sadece başka bir antrenman seansı. Sen erkeğe ihtiyaç duymayan sert bir kadınsın.

Stüdyoya girerken, Nikolai'nin yönüne bakmamak için kendimi zorluyorum. Doğruca koşu bandına gidip ayarları programlıyorum ve üzerine çıkıyorum. Isınmak için yavaşça koşturaya başlıyorum, sonra hızımı artırıp sabit bir tempoda koşturaya devam ediyorum. Gözümün ucuyla diğer katılımcıların geldiğini görüyorum. Aurora

ve

Misha antrenman yapmak için bana doğru geliyorlar ve Misha bana

gülümsüyor. "Sen çok şanslısın," diye mırıldanıyorum, o yanımdan geçerken.

Ben Nikolai ile yüzleşmek zorunda kalırken, o Misha'nın antrenmanını yapıyor. "Biliyorum," diye gülüyor.

"Abigail," diye seslenir Nikolai, "bize katılmak ister misin?"

Koşu bandını durdurup, inip gruba doğru yürüyorum.

"Duarte, Caspian'a karşı. Abigail, Paula'ya karşı. Biri pes edene kadar dövüşün," diyor Nikolai.

Bir matın üzerine yürüyüp dövüş pozisyonu alıyorum. Paula ile sadece bir kez dövüştüm ve beni yerden sildi, ama bugün öyle olmayacak.

Çok sinirliyim ve bunu birinden çıkarabilmek bana çok iyi gelecek.

Paula mindere adımını attığı anda, ben ileri atılırım. Zıplarım ve vücudumu bükerek ayağımın topuğunu kafasına vururum. Ayaklarımın üzerine basmayı başarırım, sadece bir kez geriye sendelerim ve sonra tekrar rakibime doğru fırlarım.

İlk darbeni engelledi, ama sol elimle attığım yumrukla onu hazırlıksız yakaladım. Yumruklarımın etkisiyle parmak eklemlerim ağrıyor, ama acıyı görmezden gelerek ayaklarını yerden kesiyorum.

Paula yere düştüğü anda, üstüne atlıyorum. Ben kolumu boynuna dolamadan önce iki yumruk atıyor. Tüm gücümü kullanarak, onu sıkıca tutuyorum.

"Bırak onu, Abigail!" diye bağırır Nikolai.

Paula'yı serbest bırakıyorum ve ayağa kalkarken, nefes almaya çalışırken boğuluyor.

Kahretsin, çok sıkı tutmuşum.

"Bu da neydi böyle?" diye sorar Nikolai.

Onu ilk kez bakarken omuz silkiyorum. "Sadece bana öğrettiklerinizi yapıyorum, efendim."

Bana bakarken yüzü granit gibi sertleşir. "Yüz mekik."

Evet, sen de siktir git.

Stüdyonun arkasına doğru yürürken, kırımın üstüne çöküp cezaya başlıyorum. Aurora bana sempatik bir bakış atıyor ve sonra kendi antrenmanına odaklanıyor.

Zihnimde takılıp kalırım ve Nikolai ayaklarımın dibine çömeldiğinde ancak kendime gelirim. "Çocuk gibi davranıyorsun."

Sit-up yaparken donup kalıyorum ve ona bakıyorum. "Aydınlat beni. Sana bu izlenimi veren ne yaptım?"

"Bu somurtkan tavrın."

Somurtkan tavır mı? Bu adamın küstahlığı da ne böyle.

Başımı sallıyorum ve ayağa kalkarken, yüzümde yapabileceğim en tatlı gülümsemeyle onun gözlerine bakıyorum. "Somurtmuyorum, Bay Vetrov."

Bu benim profesyonel tavrım." Çenemi dik tutarak ona yaklaşıyorum. "Seviştik. Akıllara durgunluk veren bir deneyimdi, ama hikaye burada bitiyor. Artık sizinle flört etmem için hiçbir neden yok."

Gözlerinde öfke parıldarken homurdanır. "Bunun bir hata olduğunu biliyordum."

Omuz silkiyorum. "Ne ise o."

Nikolai diğer stajyerlerin yanına geri döner ve ben yüz sit-up'ı bitirmek için yere çömelirim.

Ders bittiğinde karın kaslarım yanıyor ve stüdyodan ilk çıkan benim.

Sütieme girdiğimde telefonum çaldı ve arayanın babam olduğunu görünce içimden bir iç çekiş geldi. "Tabii ki, bu gün yeterince berbat değilmiş."

Cevap veriyorum. "Merhaba baba."

"Abbie, eğitimin iyi gidiyor mu?" "Evet."

"Güzel," diye mırıldanır. "Elio'nun Cumartesi sabahı seni ve Aurora'yı St. Monarch's'tan almasını ayarladım."

Kahretsin. Doğum günü partisi. Tamamen unutmuşum.

Geçen hafta sonu yaşanan saldırıdan sonra, buradan ayrılmanın güvenli olmayacağını düşünüyorum.

"Bana suikast düzenlenirken St. Monarch'ın güvenli ortamından ayrılmamın akıllıca olduğunu düşünüyor musun?"

Çünkü bratva ve mafya ile ateşkes yapamazsın.

Bu arada, düşmanın kuzeni beni o kadar iyi becerdi ki, hala bacaklarımın arasında h i s s e d ebiliyorum.

"Fazla dramatik olma," diye tersledi. "Elio seni ve Aurora'yı alacak. Geç kalma."

Konuşma vedalaşmadan biter ve ben cihazı masanın üzerine bırakırım.

Kafamı sallarım ve hissettiğim tüm öfke ve hayal kırıklığını dışa vurmak için resim malzemelerimi, boş bir tuval ve şövaleyi alırım.

Süti terk edip her şeyi kalenin arkasındaki şelaleye taşıyorum.

Tuvalı şövaleye yerleştirdikten sonra, hayatımın felaketini düşünmemeye çalışarak etrafımdaki güzel manzaraya bakıyorum.

Gözlerim pürüzsüz kayalara ve üzerlerinden akan suya takılır, beyaz boya tüpünü alıp açarım ve paletime biraz sıkarım.

Zihnim durmak bilmediğinde içimden bir iç çekiyorum.

Senin aletin güzel, Abbie. Öyle bırak.

Ama... Aramızda bir bağ olduğunu hissettim.

Onunla flört etmeye başladığında, onun soğuk ve acımasız bir adam olduğunu biliyordun. Onunla yatmak, onun sana sihirli bir şekilde aşık olmasını sağlamayacaktı.

Kendime kızarak, neredeyse boyayı tuvalin üzerine fırlatırcasına öfkeyle nefes verdim.

Tamam. Bu konuda yetişkin gibi davran. Nikolai'yi unutacak ve antrenmanına odaklanacaksın.

Ugh. Eğitim. Hayatımdan nefret ediyorum.

Önümüzdeki dört yıl boyunca burada olmak istemiyorum. Babamın yasadışı imparatorluğunu devralmak istemiyorum.

Kendime gerçeği itiraf ettikçe fırça darbelerim yumuşadı.

Sadece resim yapmak istiyorum.

Ama ne yazık ki, bir mafya prensesi geleceğini seçemez.

OceanofPDF.com

Bölüm 15

Nikolai

Geriye dönüp baktığımda, Abigail'in içine boşaldığım anda onu terk ettiğim için pişmanım. Bu, benim için bile çok adice bir hareketti.

Onun üzülmesine kızamam.

Keşke, onun bana daha önce hiç hissetmediğim bir şey hissettirdiğini itiraf edecek cesaretim olmadığı için ondan bir korkak gibi kaçtığımı bilseydi.

Bu yüzden tekrar görmek zorunda kalacağın kadınlarla yatmamalısın.

Eğitim seanslarının rahatsız edici olmaması için cesaretimi toplayıp ondan özür dilemeye karar vererek kapısını çaldım. Cevap gelmeyince, yemek salonuna gidip orada olup olmadığını kontrol ettim.

Aurora'yı Misha ile birlikte masada otururken gördüm, yanlarına yaklaşıp "Abigail'i gördünüz mü?" diye sordum.

Aurora şaşkın bir ifadeyle başını salladı. "Onu en son antrenman sırasında senin stüdyonda gördüm."

Başımı sallayarak yemek salonundan çıkıp, dışarı çıkmadan önce silah deposunu ve onun olabileceği diğer tüm odaları kontrol ettim.

Onu bulamadığımda endişe göğsüme yerleşir.

Umarım araziden çıkmamıştır. Çıkmışsa onu boğazlarım.

Kaleye geri dönüp güvenlik odasına giderim ve görevli muhafızlara "Abigail Sartori'yi bulun" derim.

"Emredersiniz, efendim." Onun fotoğrafını çıkarır ve elimizdeki tüm güvenlik kamerası görüntülerinde yüz tanıma yazılımını çalıştırır. Beş dakika sonra ekranı gösterir. "Şelalede."

Onun iyi olduğunu görünce rahatladım ve birkaç saniye onun resim yapmasını izledikten sonra odadan çıktım.

Ağaçların gölgesindeki patikayı takip ederken, Abigail'in "Babamın hayatımı kontrol etmesinden bıktım artık. Onun lanet olası banka hesabını boşaltıp, margarita içip bütün gün resim yapabileceğim bir ada bulmalıyım. Keşke hayaller gerçek olsaydı" diye mırıldandığını duydum.

Göğsümde bir sızı hissediyorum çünkü Abigail gibi biri kısıtlayıcı bir hayat yaşamaya zorlanmamalı.

Arkasına yaklaşıp tuvali incelediğimde, resmin henüz şekillenmediğini ve ne çizdiğini anlamamın zor olduğunu görüyorum.

Arkasında olduğumu bilmeden mırıldanmaya devam ediyor: “Nikolai da o kocaman aletiyle gidip kendini becerir. Kim bir kadını, o hala zevkin muhteşem dalgalarında sörf yaparken terk eder ki?”

"Ben de öyle..."

Abigail arkasını döndüğünde özrüm yarıda kalır. Şaşkın bir çılgılık atarak, fırçayı bana fırlatır. Fırça ayaklarımın dibine düşmeden önce, gömleğime açık mavi bir leke sıçrar.

"Tanrım, Nikolai! Bir dahaki sefere bana kalp krizi geçirteceksin," diye bağıırır. Çömelip fırçayı yerden alırım. "Özür dilemeye geldim."

Fırçayı elimden alır ve bana sırtını dönerek fırçanın kıllarını temizler.

"Abigail."

"Dinliyorum."

"Özür dilerim."

Omzunun üzerinden bakarak gözleri benimkilerle buluştu. "Neden kaçtın?"

Hayatta olmaz, bu konuya girmeyeceğim.

Yalan dudaklarımdan kolayca dökülüyor, "Sana bağlanmanı istemiyorum."

Kafasını sallayarak eğlenerek güldü. "Penisin sihirli olabilir, ama bu sana sıırılsıklam aşık olacağım anlamına gelmez."

Dudaklarım hafifçe kıvrılır. "Yani aramız iyi mi?" "Evet."

Beni görmezden gelerek tekrar resim yapmaya başlar, ben ise suyun çakıl taşlarını nazikçe okşayan görüntüsünün şekillenmesini izlerim.

Kahretsin, çok yetenekli.

Konuşma çoktan bitmiş olsa da, kendimi Abigail'i, elinin ve fırçasının hareketlerini izlerken buluyorum.

Bu kadında beni kendine çeken şey ne? Onu arayan benim.

Aniden, "Eğer orada bir sapık gibi durmaya devam edeceksen, en azından bana eşlik etsen iyi olur," diyor. Resim yapmaya devam ederken, yumuşak bir ses tonuyla soruyor, "Kendi işin varken neden St. Monarch'ta eğitime yardım ediyorsun?"

"Vaftiz babam, yerine geçecek birini bulana kadar benden bir iyilik istedi," diye açıklıyorum.

Yaklaşıyorum ve hafif esintiyle gelen kokusunu alıyorum.

Tanrım, kokusu ağız sulandıracak kadar güzel.

"Sen bir muammasın Nikolai Vetrov," diye mırıldanıyor, sanki derin düşüncelere dalmış gibi. "Sen bir piçsin gibi bir izlenim veriyorsun, ama sonra istediğinde şefkatli olabileceğini anlıyorum."

"Beni şefkatli olarak tanımlayan pek fazla insan yok." Onun yaydığı enerjiyi hissedene kadar tekrar yaklaşıyorum, sanki bir sirenin şarkısı gibi beni çağırıyor.

Bu sadece bir kerelik olmalıydı, Nikolai. Ne halt ediyorsun sen?

Elimi kaldırıp, ipeksi kahverengi saçlarını parmağıma doluyorum. Fırça darbeleri yavaşlıyor, sonra duruyor.

"Ne yapıyorsun?"

Eğilip saçlarını çekerek başını geriye doğru eğdiriyorum. Boynunun yanına bir öpücük kondurup derin bir nefes alıyorum.

"Nikolai," diye fısıldadı, sesi arzuyla doluydu. "Bunun tek seferlik bir şey olduğunu söylemiştin."

"Öyle dedim," derim, cildine nefesimi üfleyerek. "Ama sonra sınıfta bana karşı tavır aldın."

"Hak ettin," diye inler, başını omzuma yaslayarak.

"Hmm..." Dişlerimi kulağının altındaki derisine batırıyorum ve bu, ondan ihtiyaç dolu bir inilti koparıyor.

Tanrım, çıkardığı ses çok seksi.

Ön tarafımı sırtına bastırıyorum, böylece beni ne kadar sert hale getirdiğini hissedecek

"Boynumu incitiyorsun," diye şikayet ediyor.

"Kendime boyun incinmesi yaşıyorum," diye gülüyorum ve elimi onun ön tarafına kaydırıyorum. Pantolonunun fermuarını açıp, parmaklarım bacaklarının arasındaki manikürlü kıvrımlara dokunana kadar kumaşın altına doğru itiyorum. "Sen karşı konulmazsın."

Orta parmağımı girişine daldırıp benim için ıslandığını fark edince, dudaklarım onun cildine yapışıyor. İz bırakacağından emin olana kadar emiyor ve ısıırıyorum.

Yavaşça, girişinin etrafında dairesel hareketler yapıp klitorisini okşamaya başladım.

"Tanrım," diye inleyerek fırçayı düşürdü ve destek almak için şövaleye tutundu. Onu ıslak resmin üzerine bastırıncaya kadar ileri ittim

resme yapışana kadar onu ileri doğru itiyorum ve klitorisini deli gibi okşuyorum.

Kalçaları dönüyor, kıcı uyluğuma sürtünüyor.

Serbest elimle pantolonumun fermuarını açıp sertleşmiş penisimi avuçlarım. Kendime her vuruşta, onu daha sert parmaklarım.

"Nikolai," diye inler, parmakları beyazlaşana kadar şövaleyi sıkıca kavrar.

"Gel, *Malyska*," diye emrediyorum ve parmağımı onun içine sokuyorum. İç duvarları beni sıkıca kavrarken, o bir çığlık atıyor.

O orgazmdan indiği anda, onu döndürüp "Dizlerinin üzerine çök" diye emrediyorum.

Abigail yere çöküyor ve benim talimatımı beklemeden beni ağzının derinliklerine alıyor.

Siktir.

Bu kadın beni o kadar tahrik ediyor ki, gardiyanın bizi canlı güvenlik kamerasından görebileceği umurunda bile değil. En azından sırtım kameraya dönük. Abigail benim sikimi emmeye başlar ve birkaç saniye sonra, ona verdiğim her damlayı yutar. Gözlerim onun yüzünde yanar, gözyaşları yanaklarından aşağı akar

ve şişmiş dudaklarından aşağı süzülüyor.

Dizlerinin üzerinde olan o olabilir, ama içimden bir his, ona yarım bir şans versem, hayatımın geri kalanında beni önünde diz çöktüreceğini söylüyor.

Siktir olduğumu söylemiş miydim?

Açıkçası, beynim mesajı almamıştı.

O ayağa kalkarken, ben de penisimi giysimin içine sokup fermuarımı çekiyorum.

Abigail'in gömleğinin önü boya ile kaplıydı ve saçları dağınıktı.

Kaygısız. Onu tam olarak tanımlayabileceğim tek kelime bu.

Elimi yüzüne kaldırıp yanağını avuçlarım ve başparmağımla alt dudağını okşarım. Daha önce olduğu gibi kaçmak yerine, eğilip dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

Ona daha fazlasını veremediğim için, arkanı dönüp yola doğru yürüyorum.

"Nikolai," diye seslenir. Dururum ama ona dönüp bakmam. "Bu yüzden kafana takma. Bu sadece zararsız bir eğlence."

Zararsız eğlence. Keşke benim için de öyle olsaydı.

Cevap vermeden kaleye doğru yürümeye devam ettim.

Ya Abigail'e aşık olan ben olursam ve o benim duygularımı karşılayamazsa? Anja'yı aldattığım için hak ettiğim cezayı çekmiş olurum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 16

Abbie

Nikolai'ye karşı daha yumuşak davranmaya karar verdim. Belki sabırlı olup ona zaman tanırsam, benimle bir ilişki kurmayı düşünebilir.

Ama bu gerçekleşene kadar kalbimi kilit altında tutup, yolculuğun tadını çıkaracağım. *Kelimenin tam anlamıyla.*

Nikolai benimle ilişki kurmak isterse babam çılgına dönecek.

Aurora ve ben kaleden çıkarken bu düşünce beni güldürdü.

Elio ve Aurora birbirlerini selamlarken ben de Elio'ya başımı sallıyorum. O, Aurora'nın kişisel koruması ve her zaman benim başımın belası oluyor. Onunla anlaşılamadığım bir sır değil. Benim zevkime göre fazla otoriter.

Zırhlı SUV'nin arka koltuğuna biniyoruz ve korumaların binmesini bekliyoruz.

"Hazır mısınız?" diye soruyor Elio sürücü koltuğundan.

Hayır. Geçen hafta sonu yaşanan saldırıdan sonra buradan ayrılmak istemiyorum. Babamın olanları biliyor mu acaba? "Evet," diye mırıldanıyorum.

Aurora da benim kadar endişeli görünüyor ve elini sıkamak için uzanıyorum. "Yanımızda bir ordu var."

Gülümseyerek, "Haklısın," diyor.

Telefonunu çıkarır ve muhtemelen Misha'ya mesaj atarken, ben pencereden dışarı bakarım.

Nikolai dün beni şaşırttı. Sadece özür dilemekle kalmadı, aramızda samimi bir an yaşattı.

Ona bir bilmece olduğunu söylediğimde yalan söylemiyordum. Bu adamı anlamaya çalışıyorum. Tanıştığımızdan beri çekingen davranıyor.

Tamam, milyar dolarlık bir elmas imparatorluğu yönettiğini ve ailesinin bratva'yı yönettiğini anlıyorum. Bizim dünyamızda rastgele insanlara güvenerek uzun süre yaşayamazsın.

Ve ben onun için sadece öylesine bir kızım.

Belki de birbirimizi daha iyi tanıyabileceğimiz romantik bir akşam yemeğine davet etmeliyim?

Burnumdan bir homurtu çıkardım.

Bir şey SUV'ye çarptı ve beni çok korkuttu.

"Koltukların arkasına eğil," diye bağırır Elio.

Hızla koltukların arasına kayarım, gözlerim Aurora'nın solgun yüzüne kayar.

SUV'ye bir başka kurşun yağmuru düştüğünde, "Bu bir saldırı!" diye bağırır.

Umarım Misha ile telefonda konuşuyordur.

Siktir, St. Monarch'ta kalmam gerektiğini biliyordum!

SUV'ye daha fazla mermi isabet ettiğinde, başımı koruyarak çaresizce

çığlı

k Aurora'ya yapılan saldırı iptal edildiğine göre, benim peşimde oldukları açık.

attı *Ölmek istemiyorum.*

m. Elio diğer arabaların etrafında manevra yaparken, saldırganları atlatmaya çalışırken tekrar ateş açılır.

"Misha," Aurora SUV tekrar yoldan saptığında ağlayarak söylüyor.

"Korkuyorum."

Aurora'nın korku dolu yüzüne bakıyorum ve benim yüzümden bu kabusu girmiş olmasına kızıyorum.

Onlar sadece benim peşimde.

SUV titrer ve bir şey bize çarparak sarsılır, Aurora "Seni seviyorum!" diye bağırır.

Cihazı göğüslerinin arasına sıkıştırır, sonra elimi tutar. Gözlerimiz bir an için birbirine kilitlenir, sonra SUV'nin arkasına sert bir çarpma olur. Araç bir saniye havaya yükselir, sonra şiddetli bir şekilde yoldan çıkar ve takla atar.

Korku beni sararken, kan donduran bir çığlık göğsümden kopar. Her şey aniden durmadan önce, bez bebek gibi oradan oraya savruluyorum.

"Tanrım," diye inlerim, acı vücudumu yıldırım gibi sarar.

SUV ters dönmüş, biz hala içindeyiz ve ben Aurora'nın yanında yatıyorum, onun baygın olduğunu görebiliyorum.

Başımı kaldırıp, sersemliğimi atmak için sallıyorum, sonra dehşet içimi kaplıyor.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

SUV'ye doğru koşan ayak sesleri duyuyorum, sonra tanımadığım bir dilde bağıran adamlar.

Kapı açılırken metal gıcırđıyor ve ellerin beni yakaladığını hissediyorum.

"Hayır, hayır, hayır, hayır!" diye bağıyorum, araçtan dışarı çekilirken. Kapı çerçevesine tırnaklarımı geçiriyorum, ama işe yaramıyor. Bir adam beni ters çeviriyor ve bir anlığına, acımasız gözleri ile gözlerim kilitleniyor, sonra yumruklar tekrar tekrar yüzüme iniyor.

Acı o kadar şiddetli ve sarsıcı ki, bilincimi kaybedip geri kazanıyorum. Ağzım kanla doluyor ve iki el silah sesi duyuyorum. Zihnim kapanmadan önce tarif edilemez bir korku beni sarsıyor ve vurulup vurulmadığımı bilmeden, bayılınca savaşı kaybediyorum.

Bölüm 17

Nikolai

Stüdyoya doğru ilerlerken, Carson amcamın koridorun sonunda ofisinin önünde durduğunu görüyorum.

Beni fark edince, "Nikolai, bir sorunumuz var" diye sesleniyor. Kaşlarımı çatarak yaklaşıyorum. "Ne oldu?" Amcamın endişeli olduğunu pek sık görmem ve tekrar soruyorum, "Ne oldu?"

"Aurora ve Abigail, Sartori'nin malikanesine giderken pusuya düşürüldü."

Bu sözler beni çok sert vurdu, vücudumdaki her kas gerildi. "Saldırıları iptal edildi."

"Bratva yapmadı. Üç yakuza öğrencisi sorumlu. Onlar ve infazcılar arasında lanet olası bir güç gösterisi."

Tanrım.

Yoğun bir endişe dalgası içimi kapladı ve sormak zorunda olduğum sözlerden nefret ettim. "Hayatta mı?"

Lütfen. Tanrım, lütfen.

"Öyle düşünüyoruz. Misha olay olduğunda Aurora ile telefonda konuşuyordu. Telefonunu takip ediyorlar ve görünüşe göre kadınlar bir yere götürülüyor."

Amcamın ofisine koşuyorum ve kasasını açıp içinden kişisel silahlarımı alıyorum. Bunlar, ailemin yirmi birinci yaş günümde bana hediye ettiği Heckler & Koch marka silahlar. Silahların birinin kabzasında annemi simgeleyen bir ejderha var. Diğerinde ise babamı simgeleyen bir kaplan başı var. Bu resimler, Çin burçlarında onların doğdukları yılları temsil ediyor.

Onlardan bu hediyeyi aldıktan hemen sonra göğsüme dövme yaptırdım. Ejderha, annemi yakınımda tutmak için kalbimin üzerinde, kaplan ise babamdan güç alabilmem için sağ tarafımda.

Mühimmatımı alıyorum ve hazır olduğumda Carson amcamın telefonu çalmaya başlıyor.

"Viktor arıyor," diyor amcam, sonra kuzenimi hoparlöre bağlıyor ve biz ofisinden çıkarken, korumalarının yarısı arkamızdan geliyor.

"Ne oluyor lan?" diye sorar Viktor. "Misha, Alek ve Armani'yi öldüreceğim."

"Bu sefer suç yakuza'nın," der Carson amca üç bratva infazcısını savunur. "Olay yerine gidiyoruz."

"Misha ile birlikte gönderdiğim korumalardan biri arıyor. Bekle." Amcam Viktor'u beklemeye alır ve diğer aramayı cevaplar, onu da hoparlöre alır. "Ne oluyor?"

"Tren garındayız. Bay D'Angelo ve Bay Sartori az önce geldiler," diye bilgilendirir bizi güvenlik görevlisi. "Durum iyi görünmüyor."

"Tanrım," diye fısıldarım.

"Yakında orada olacağız," diye mırıldanır Carson amca, sonra telefonu kapatıp Viktor'un aramasına geçer. "Sartori ve D'Angelo saldırıyı duymuşlar. Tren istasyonunda gerçekleşecekmiş."

"Nikolai orada mı?" Viktor gergin bir ses tonuyla sorar. "Ben buradayım."

"Sana benim adıma konuşma ve hareket etme yetkisi veriyorum. Sartori ve D'Angelo bratva'ya boyun eğmezlerse, onları öldür."

"Tamam."

Bir araca ulaşmak için koşmaya başlıyorum. Hayatım boyunca bu işin içinde olduğum için, iki kadının fazla zamanı kalmadığını biliyorum.

Abigail'e ulaşmam gerekiyor.

Herkes SUV'lara biniyor ve kısa süre sonra kapılardan hızla çıkıyoruz.

"İyi misin?" diye soruyor Carson amca.

"Hmm." *Hayır, iyi değilim lan.*

"Nikolai," diye mırıldanıyor. "Konuş benimle."

"Sadece Abigail'e ulaşıp Sartori ve D'Angelo ile ilgilenmek istiyorum."

"O kadını önemsiyorsun," bariz olanı söylüyor.

Düşündüğümden daha fazla.

Kahretsin.

Ben hiçbir şey söylemediğimde, Carson amca kolumu okşadı.

SUV konvoyu, bir düzine başka aracın zaten park edilmiş olduğu tren garının arkasında gürültüyle durur.

Arabadan indiğimde, sadece ölümcül bir sessizlik duyduğumda, kalbim ikiye bölünür.

Savaşta sessizlik asla iyi bir şey değildir.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 18

Abbie

Birdenbire uyanıyorum, gözlerim birden açılıyor.

Vücudum sarsılır ve korkunç gerçeğin farkına varmam sadece bir saniye sürer.

Biri üstümde.

Bir adam içime girerken vücudum tekrar sarsılır.

Bir bot kafamın yan tarafına çarpar ve iğrenç bir kahkaha duyarım. Kafatasımdan acı yayılırken Asya dilinde bir şeyler söylenir.

Hayır.

İçimde iğrenç bir hareket hissediyorum. Onun derisinin benimkine çarptığını duyuyorum.

Ancak o zaman bulanık bakışlarım üstümdeki alaycı yüze odaklanmayı başarır. Gözleri ruhsuz, yüz hatları doğal olmayan bir şekilde kötüdür.

Tanrım.

Hayır.

Dur.

Anında midem bulanıyor ve tecavüze uğradığım acı gerçeği anlıyorum. Ruhum bu ahlaksızlıktan kaçıyor, yaklaşan kötü niyetli karanlıktan kurtulmak için kaçıyor.

Çenemi o kadar sıkıyorum ki dişim kırılacağından korkuyorum. Dehşet dolu bir inilti kaçıyor ağzımdan. Ölen bir domuzun çıkardığı sese benziyor.

Ezici bir umutsuzluk cildimi kaplar, her santimim kirlenene kadar içime sızar.

Şok dalgaları içimi sarsıyor ve bu daha önce hiç hissetmediğim bir şey. Karanlık ve soğuk, ışığı benden alıyor ve kaçmamın imkânsız olduğu boğucu bir karanlığa düşürüyor beni.

Yine derinin deriye çarpmasının korkunç sesini duyuyorum. Kollarım havaya uçuyor ve tecavüzcüye tüm gücümle vurmaya başlıyorum, yumruklarım boynuna ve yüzüne isabet ediyor.

"Hayır!" diye ağlayarak haykırıyorum, göğsümden çılgınca hıçkırıklar kopuyor.

Kenarda duran adam yaklaşıyor ve kollarımı tutup başımın üstüne sabitliyor. Tecavüzcü sert nefesler arasında homurdanırken, adam benim savunmasızlığımın alay ediyor, sesi iğrenç ve acımasız.

Vücudum her itişte sarsılmaya devam ediyor ve tecavüzcünün penisinin içime girip çıkmasını hissetmek içimdeki derin bir şeyi parçalıyor.

"Hayır," diye inleyerek, tarif edilemez şokumun içinde, vücudum bükülerek ve gerilerek şiddetten kaçmaya çalışıyorum. "Dur."

"*Blyad'!*"

Öfkeli küfürü duyuyorum ve bunun Rusça'da "siktir" anlamına geldiğini biliyorum, sonra havada silah sesleri yankılanıyor.

Kollarımı tutan adam bırakıyor ve kafamın yanında bir yere düştüğünü duyuyorum. Tecavüzcü üstüme yığılıyor, penisi yumuşayıp içimden çıkıyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum, sesim cansız çıkıyor. "Hayır." Nefes almaya çalışıyorum, mide bulandırıcı travmanın etkisinden kurtulmaya çalışıyorum. "Hayır."

Başıma gelenlerin tarif edilemez dehşeti içinde, başka hiçbir şeyi algılayamıyorum.

Ceset üzerimden çekildi ve Alek'in yüzü üstümde belirdi. "Gel! Gitmeliyiz."

Omuzlarımı tutar ve beni ayağa kaldırır. Acı bedenimi sarar ve kafamda binlerce iğne kafatasımı delmeye çalışıyormuş gibi hissederim.

Dengemi bulmakta zorlanıyorum ve gözlerim yavaşça tecavüze uğradığım kirli zemine kayıyor. İki ceset var. Birinin pantolonu uyluklarına kadar inmiş, kıllı kıcı tamamen ortada.

Alek önümde çömeliyor. "Sağ ayağını kaldır, Abbie." Sesi buz gibi ve acımasız.

Bir şekilde elimi omzuna koymayı başarırım, böylece düşmem. Alek pantolonumu bacaklarımdan yukarı çeker ve düğmeyi iliklediğini hissederim. Fermuarın yukarı çıktığını duyarım.

"Abbie!" diye sertçe bağırıyor ve çenemi tutup yüzüne bakmamı sağlıyor. "Şokta olduğunu biliyorum, ama gitmeliyiz. Burası güvenli değil."

Gözlerine bakıp göz kırpıyorum, tecavüze uğradığım gerçeği dışında hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Tecavüze uğradım.

Dudaklarım açılır ve boğuk bir çığlık çıkar.

Alek elini boynumun yanına koyar ve ilk kez yüzünde bir duygu görürüm. Benim hissettiğim kadar acı çekiyor gibi görünüyor.

"Biliyorum, Abbie. Bunun berbat bir durum olduğunu biliyorum, ama kendini toparlamalısın. Buradan gitmeliyiz."

Silahını sağ elinde sıkıca tutarken, sol kolunu omuzlarıma doladı ve beni çıkışa doğru itti. O anda, bir tür konteynırın içinde olduğumu fark ettim.

Alek aşağıdaki çakıl taşlarının üzerine atlar ve bana gelmem için işaret eder. Vücudum otomatik pilotta hareket ediyor. Onun yanına indiğimde, vücudumu parçalayan acıdan tekrar sallanıyorum. Hızla kolunu tekrar bana doluyor ve ben mecbur olduğum için yürüyorum. Görünüşe göre bir tren istasyonundayız.

Tecaviize uğradım.

İki tren vagonu arasındaki açıklıktan tırmanırken, Alek'in kolu karnıma çarptı. "Bekle, güvenli olup olmadığını kontrol edeyim," diye fısıldadı ve vagonun etrafına bakındı.

Sesler duyuyorum ve Alek beni açık alana çekene kadar kıpırdamıyorum. "Burada kalalım," diyor, gözleri bir şeyler tartışıyor gibi görünen bir grup erkeğe bakıyor.

Kabus gibi bir trans halinde, Nikolai'nin "Kuzenim adına buradayım. Sayıca azınlıktasınız. Bu savaşı bitirelim, D'Angelo" dediği sırada gözlerim ona kilitlenir.

Çok kızgın görünüyor.

Babama doğrulttuğu silahı görüyorum ve hiçbir şey hissetmiyorum.

Bana olanların korkunç dehşeti dışında hiçbir şey hissetmiyorum.

İçimdeki iğrenç adamın verdiği his ve her itişte vücudumun sarsılmasından başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. İğrenme ve utanç o kadar yoğun ve karanlık ki, diğer her şey engelleniyor.

Midem yine bulanıyor ve buz gibi soğuk hissediyorum. Titreme vücudumu sararken, Alek beni daha sıkı kendine çekiyor.

"Ben yanıdayım. Güvendesin," diye fısıldıyor, sözleri rahatlatıcı.

Nedense "Kimseye söyleme" diye fısıldıyorum.

"Söylemeyeceğim," diye söz veriyor.

Alek'in beni kurtardığına inanamıyorum. İçten içe, beni öldürmeye çalışan ilk kişilerden biri olacağını düşünmüştüm.

Yavaşça gözlerimi onun yüzüne kaldırıyorum. "Teşekkür ederim."

Kafasını salladı. Gözlerinde öfkeyle savaşıyan yoğun bir şefkat vardı.

"Abbie!" Aurora'nın çığlığını duyarım. Aniden kolları beni sarar ve o bana sarılırken Alek'in güvenliğini kaybederim. "Bana öldüğünü söylediler!"

Vücudumdaki titreme şiddetle artar ve boğazımdan bir inilti yükselir. "Acıyor, Ra-Ra," diye fısıldarım, sesim kendiminki gibi gelmiyor.

Çok acıyor.

Aurora benden uzaklaşır ve gözlerim bana doğru yaklaşan Nikolai'ye kilitlenir. Bana ulaştığında, beni kollarına alır ve kokusunu aldığım anda, kendimi kaybederim.

Güvende hissetmek için çaresizce, çirkin hıçkırıklar çıkararak kollarımı boynuna doladım.

Nikolai, bana çok acı çektirdi. Yapamıyorum... Yapamıyorum.

"Sen benimsin, *moya dusha*. Kimsenin sana bir daha zarar vermesine izin vermeyeceğim." Sesi gök gürültüsü gibi yankılanıyor ve ben, aklımın geri kalanı için ona sarılıyorum.

Ağlamam histerik bir hal alıyor. Hiçbir şeyi kontrol edemiyorum ve nefesim o kadar hızlı ki ciğerlerime hava ulaşmıyor.

Nikolai'nin yüzü benim yüzümün önüne gelmeden önce bir şeyin üzerine yerleştirildim. "Tanrım," diye öfkeyle homurdandı. "Yüzüne ne yapmışlar?"

Kollarımı belime doladığım için sözleri kafama girmiyor. Gözlerimi kapatıp, başıma gelenlerle başa çıkamadığım için gerçeklikten kopuyorum.

Yine kaldırılıyorum ve Nikolai beni bir koltuğa oturtup emniyet kemerini takıyor. Bir kapı çarpıyor ve onun arabaya bindiğini duymadan önce sessizlik uzayıp gidiyor.

Vücudum nefes alıyor çünkü nefes almak zorunda, ama zihinsel olarak benden geriye hiçbir şey kalmadı.

Araba hareket ediyor, sonra Nikolai'nin sesini duyuyorum. Sanki kilometrelerce uzakta

uzaktaymış gibi geliyor. "Abigail, bana bak."

Bakamıyorum.

Zaman ve çevremle ilgili tüm algımı kaybettim.

Hâlâ o pis yerde yatıyorum ve bir canavar bana tecavüz ediyor.

Araba durur ve saniyeler ya da saatler sonra, Nikolai'nin güçlü kollarına kaldırılırım ve başım omzuna yaslanır.

"Tanrım, Abigail!"

Nikolai'nin sert ses tonunda sadece endişe var, ama gözlerimi açamıyorum.

O koşarken vücudum sarsılır ve onun "Yaralanmış" diye bağırdığını duyarım. "Onu yatağa yatırın," diye başka bir ses duyarım. *Bir erkek.*

Yatağa yatırılıyorum ve kısa süre sonra eller benim hayati organlarımı kontrol ediyor, sonra yüzümü muayene ediyor. Acı hissediyorum, ama içimdeki yıkıma kıyasla bu hiçbir şey.

Yapamıyorum.

Zombi gibi bir halde gözlerimi açıyorum ve ellerimi kendimden uzaklaştırıyorum. Oturuyorum ve bacaklarımı yataktan indiriyorum.

"Doktorun sana bakmasına izin ver," diyor Nikolai, sesi endişeyle gergin.

Kafamı sallayıp ayağa kalkıyorum.

"Abigail!" Nikolai sertçe bağılıyor.

"Tanrım."

"Şokta." Gözlerim konuşana döner ve beyaz önlüklü adamı zar zor fark ederim.

Bir doktor mu?

Bana uzanır ve ben anında geri çekilirim. "Bana dokunma!" Sesim doğal olmayan bir şekilde hırlar.

"Bayan Sartori, yüzünüzdeki yaraları tedavi etmemiz gerekiyor. Muhtemelen beyin sarsıntısı da geçirmişsiniz."

"Bana dokunma," diye inlerim. "Bana dokunma!" Geri çekilirim ve yatağa çarparım.

Köşeye sıkışmış hissederek çılgınca etrafa bakınıyorum ve Nikolai ile doktor arasındaki boşluğu görünce, ileri atılıp canımı kurtarmak için koşmaya başlıyorum.

Koridora ulaşır sağa dönüyorum.

"Abigail!" Nikolai bağılıyor.

Tam o sırada, Alek koridorun sonunda belirir ve ben olabildiğince hızlı koşarım. "Alek," diye nefes nefese, dudaklarımdan zar zor duyulur bir sesle onun adını söylerim. "Alek!"

Kollarını açar ve ben göğsüne çarparak, çaresizce "Yardım et. Bana yardım etmelisin" diye bağırmaya başlarım.

"Şşş... Abbie. Sana yardım edeceğim." Alek'in kolları beni sarmalıyor, sonra "Merak etme. Onunla ben ilgilenirim" diyor.

"Ona ne oldu lan?" Nikolai endişeyle sorar.

Tanrım, Nikolai benimle kalırsa, bana ne olduğunu anlayacak ve ben onun bilmesini istemiyorum. Eğer öğrenirse ölürüm.

"Onu fena halde dövmüşler," diye mırıldanır Alek. "Şokta. O pislikleri öldürdüm, bu yüzden benimle güvende hissediyor olmalı. Ona biraz zaman tanı."

Teşekkürler. Teşekkürler. Teşekkürler.

"Doktor onu muayene etmeli. Beyin sarsıntısı geçirmiş olabilir," Nikolai daha yumuşak bir sesle mırıldanır.

"Abbie," Alek dikkatimi çekmek için seslenir. Beni kendinden uzaklaştırmaya çalıştığında, başımı şiddetle sallayarak ağlamaya başlarım. O da içini çeker. "Yüzünü muayene edip, önümüzdeki yirmi dört saat boyunca onu gözlemleyeceğim. Eğitim sırasında bunu yaptık."

Nikolai sesini yaklaştırarak, "Abigail," der.

Kafamı sallarım, sadece zamana ihtiyacım var.

"Ona biraz zaman ver," der Alek tekrar. Kolunu omuzlarıma dolayarak beni revire geri götürür, sonra doktora sorar, "Abbie'nin kullanabileceği özel bir oda var mı?"

"Evet, efendim," diye cevaplar doktor. "Şu kapıdan geçin."

"Yaralarını temizlemek için malzeme getirin," der Alek ve beni odaya götürür.

Kapı arkamızdan kapandığında Alek'ten uzaklaşıyorum. Kollarımı belime dolarım ve omuzlarımı kamburlaştırırım.

Göğsümden çirkin çılgınlıklar koparken vücudumdaki her kas kramp girer. "Teşekkür ederim," diye hıçkırırım. "Sadece... ihtiyacım var..."

"Biliyorum," diye Alek nazıkçe mırıldanır. "Neye ihtiyacın olduğunu çok iyi biliyorum. Bu odada güvendesin. Sen kendini toparlarken ben nöbet tutacağım."

Gözlerim Alek'inkilerle buluşur ve acı çekişini açıkça gördüğümde, her kelimesinde samimi olduğunu anlarım. O da çok ağır bir şey yaşamış ve şimdi ben aklımı kaçıırken, Alek'in neden deli gibi görüldüğünü anlıyorum.

Kapı çalınır ve ben odanın köşesine koşarım. Alek kapıyı açar ve karşımızda tıbbi malzemeyle gelen doktor görünce kaslarım gerilir, vücudum her türlü tehlikeden kaçmak için yüksek alarm durumuna geçer.

Kapı tekrar kapandığında, sadece Alek ve ben kaldık, kollarımı sıkıca vücuduma dolayarak çömelme pozisyonuna geçtim. Gözlerimi kapattım ve yavaşça sallanmaya başladım.

Gerçekliğimle yüzleşmem mümkün değil. Olanlarla başa çıkamıyorum.

Düşünmek istemiyorum.

Sadece zihnimi kapatmak istiyorum.

Bölüm 19

Nikolai

Tanrım.

Carson Amca ile ofiste oturup, bugünkü lanet olası karışıklığı temizliyoruz.

"Beş adamım öldürüldü!" Yakuza lideri Taoka, monitörde izlediğimiz videodan bağıyor.

"St. Monarch'ın topraklarında değil," diye mırıldanıyor amcam.

Abigail'e yapılanlar için öfke içimi yakıyor. Sesim ölümcül bir tonda, "Adamların *benim kadını* tanınmaz hale getirdiler! Öldükleri için şanslılar. Benim olan şeye dokunmaya cüret ettikleri için onları farelere yem yapardım."

Evet, söyledim. Benim kadını. Abigail'in benim için özel olduğu gerçeğinden kaçış yok. Bunun aşk mı olduğunu bilmiyorum, ama onun benim olduğuna eminim.

Ve şu anda, başka bir adam onu teselli ediyor.

Abigail'in Alek Aslanhov'un kollarında durduğunu düşününce öfkem on katına çıkıyor.

Taoka bana bakıyor ve yüzünde bir korku belirtisi görüyorum. Bratva'nın başı olmayabilirim, ama kuzenim kadar merhametli olmadığımı iyi bilir.

"Yakuza saldırıyı başlattı," diye mırıldanıyor Carson amca. "Adamların Aurora D'Angelo ve Abigail Sartori'ye pusu kurdu. Kadınları alıkoyup işkence ettiler, kadınların babaları ile bratva arasında kan dökülmesini umuyorlardı."

"Biz, bratva, bunu bize yapılan bir saldırı olarak kabul ediyoruz," diye bağırırım, sesimin tonunu kontrol edemeden. "Kapının önünde lanet bir savaş istemiyorsan, zararları ödeyeceksin."

Zararları siktir et. Kadını o kadar acımasızca dövüldü ki, kafayı yedi.

Başına gelen her şey, sevdiği insanlar yüzünden oldu. Babasının inatçılığı yüzünden, hayatına suikast düzenlendi.

En yakın arkadaşının erkek arkadaşının yakuza ile girdiği rekabet yüzünden kaçırıldı ve dövüldü.

Onun hayatının kenarında durmaktan bıktım, bu hayat tam bir felaket.

O, kalbinin istediği gibi resim yapabileceği bir adayı hak ediyor ve ben onun hayallerinin gerçeğe dönüşmesini sağlayacağım.

Taoka içini çekip başını salladı. "Bratva'ya saygı duyuyorum. Viktor'la kendim konuşacağım."

Gözlerimi adama dikiyorum. "Dövülen Viktor'un kadını değildi."

Taoka bir an bana bakar, sonra Japonca küfür eder. "Ne istiyorsun?"

Abigail'in katlanmak zorunda kaldığı acıyı hiçbir para telafi edemez, ama sadece bir noktaya değinmek için mırıldanırım, "Beş milyon euro. Benim olan şeye dokunmaya cüret eden her yakuza askeri için bir milyon."

Parayı Abigail'e vereceğim, o da istediği gibi kullanabilir. Bu, babasının kontrolünden kurtulmasını sağlayacaktır.

Taoka başını sallar ve gururunu bir kenara bırakarak, "Askerlerimin dikkatsiz davranışları için özür dilerim. Saldırımı ben onaylamadım" der.

Başımı sallayıp ayağa kalkarım. "Parayı St. Monarch's'a aktar."

Toplantının bittiğini düşünerek ofisten çıkıp duş almak için süitiime doğru yürüdüm.

Odaya girer girmez, revir'e geri dönebilmek için sıkıcı rutin işleri aceleyle hallediyorum. Bugün yaşanan tüm olayları düşününce, revir'in sessiz olmasına şaşırıyorum. Aurora'nın bakımı yapıldığını ve dinlendiğini varsayıyorum.

Abigail'in bulunduğu odanın önünde durup, kapıyı hafifçe çaldım. Birkaç saniye sonra Alek kapıyı açtı. İçeri girmem için başını salladı ve fısıldayarak, "Az önce bayıldı," dedi.

Gözlerim Abigail'e kilitlenir, yatakta cenin pozisyonunda yatmaktadır, kolları sıkıca beline dolanmıştır.

Tanrım, kalbim.

Yüzündeki kan temizlendiğinde, tüm morluklarını görebiliyorum. Sağ gözü acı verici bir şekilde şişmiş, kaşının altındaki kesik üzerine kelebek bandaj yapıştırılmış.

Çenesi gökkuşağının tüm renklerini yansıtıyor ve alt dudağı yarılmış.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum. Kafamı çevirip Alek'e bakıyorum. "O pislikleri öldürdüğün için teşekkürler."

O sadece başını salladı.

Gelecekte yanlış anlaşılmaları önlemek için, "O benim" diyorum.

O yine başını sallıyor. "Biliyorum." Abigail'e bakıyor. "Ona karşı sabırlı olmalısın. Travma geçirmiş ve zamana ihtiyacı var." Gözleri tekrar bana dönüyor. "Çok zamana. Onu zorlama."

Abigail'e başka bir şey olduğundan şüphelenerek, gözlerimi Alek'e dikiyorum. "Bana neyi söylemiyorsun?"

Kafasını sallar. "Abbie'ye sabırlı ol." İç çekerek ekler, "Ve ona sırtımı dönmeyeceğim."

Alek hakkında pek bir şey bilmiyorum, sadece dengesiz biri ve bir bratva infazcısı olduğunu biliyorum.

Yine iç geçirir, sonra mırıldanır, "Beni öldürmenin yollarını planlamayı bırak. Ben sadece onun arkadaşıyım. Abbie'yi kurtardım, doğal olarak benim yanımda kendini güvende hissediyor. Hepsi bu."

Umarım ciddiyedir, yoksa sikini kaybeder.

Gözlerim Abigail'e döner ve yatağın yanına yaklaşıyorum.

Elimi kaldırıp, parmaklarımı onun dağınık saçlarının üzerinde nazikçe gezdiriyorum.

O, inleyerek daha da küçülür ve bu, kalbimi ikiye böler.

Midem düğümlenir ve gözlerim Alek'e kayarken ruhum büzülür. Ona tarif edilemez bir şey yapıp yapılmadığını sormadan, Alek başını sallar.

Tanrıya şükür.

Abigail'e tekrar bakıyorum, gözlerim onun her santimini tarıyor. Hâlâ aynı kıyafetleri giyiyor, gömleğindeki kan kurumuş.

Kapıya doğru yürürken fısıldarım, "Ona temiz giysiler getireceğim."

Alek'in ağzının köşesi yukarı kalkar. "Ben de burada durup onu koruyacağım."

Bir an birbirimize bakarız, sonra ben başımı sallar ve odadan çıkarım. Güvenlik kontrol odasından evrensel anahtar kartını alıp

Abigail'in süitine gidip içeri girdim. Onun yumuşak kokusu anında beni sardı ve bir an pencerelerin yanında sergilenen tabloları baktım.

Kalbinin istediği kadar resim yapmanı sağlayacağım, moya dusha. Onu ikinci kez ruhum olarak adlandırdığımı şimdi fark ediyorum. Bu kadın benim için bu kadar mı önemli?

Onun mutlu olmasını istiyorum ve onu korumak için her şeyi yaparım.

Kalbim hızla çarpmaya başlar ve ağzım kurur.

Abigail Sartori'ye umutsuzca aşık oldum.

Tanrım, eskiden flörtöz ve umursamaz tavırlarıyla hayatımın kabusu olan bu kadın, kalbimi esir aldı.

Bu ne zaman oldu?

Şu anda onun merhametine kalmış durumdayım ve onun da beni sevecek mi sevmeyecek mi kontrolüm dışında olması beni tedirgin ediyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 20

Abbie

Alek, tecavüzcünün enfekte olmuş penisi yüzünden bir hastalığa yakalanmam ihtimaline karşı, doktorla antibiyotik tedavisine başlamam için anlaştı. En azından doğum kontrol implantım var, bu yüzden hamile kalmayacağımı biliyorum.

Alek'in, tecavüze uğradığımı kimseye söylese doktorun hayatını tehdit ettiğini duydum.

Gördüğüm o çılgın adamın benim koruyucum olacağını kim tahmin edebilirdi?

Şu anda minnettar olduğum tek şey bu.

Dušta dururken, sıcak su cildime çarpıyor. Yüzümdeki yaralar yanıyor ve tecavüzcünün izlerini cildimden silmek için vücudumu ovuşturmaktan cildim yıpranmış durumda.

Ama ne kadar ovarsam ovayım, içimdeki onun izini silemiyorum.

Fayanslı duvara bakıyorum, nefesim sığ ve kalbim sadece bir fısıltı gibi.

Bu gerçekten bana mı oldu?

Aniden, iğrenç anılarla bombardımana tutuluyorum – o piçin homurtularını duyuyorum ve kollarımı kendime dolayarak, içimden bir inilti çıkarken gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Yapamıyorum...

Tanrı'nın bana verdiği tüm gücü kullanarak, içimde ölümcül bir sessizlik yerleşene kadar anıları geri itiyorum.

Hiç olmamış gibi davran.

Bunu düşünme. Hayatında ona güç verme. Sadece bir kabustu.

Sen o piçten daha güçlüsün. Onun seni yıkmasına izin verme. O öldü. Alek onu öldürdü.

Gözlerimi açıyorum ve titreyerek nefes alıyorum.

Kimse bilmemeli. Hiçbir şey olmamış gibi davranmalısın ki soru sormasınlar.

Çenemi kaldırıp muslukları kapatıyorum. Duştan çıkıp vücudumu kuruluyorum ve Nikolai'nin getirdiği temiz kıyafetleri giyiyorum.

Bir çift tayt ve bir tişört var. Giysilerin vücuduma sıkı oturmasından nefret ediyorum.

Başımı kaldırıp aynadaki yansıma bakiyorum. Yüzüm sanki biri ona çekiçle vurmuş gibi görünüyor, ama umurumda bile değil. Ruhuma açılan yaralarla karşılaştırıldığında bu hiçbir şey.

Kapıyı açıp kollarımı kendime doluyorum ve Nikolai ile Alek'in durduğu odaya geri dönüyorum.

Diğer kapıya doğru yürürken erkeklere bakmıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor Nikolai, sesi o kadar nazik ki gözlerim doluyor.

"Süitime," diye fısıldıyorum ve revirdeki özel odadan çıkıyorum.

Koridorda yürürken arkamda Nikolai ve Alek'i duyuyorum ve merdivenlerin başında durup onlara bakıyorum. "Ben iyiyim. Biraz uyuyacağım."

Alek başını sallar. "Bir şeye ihtiyacın olursa, bana haber ver."

Gözlerini onunla buluştururum. "Teşekkür ederim, Alek." Ona duyduğum minnettarlıkla çenem titrer.

Kendimi zorlayarak Nikolai'ye bakıyorum çünkü onunla göz göze geldiğimde, ağlayarak ölmek istiyorum. "Görüşürüz."

O başını sallar. "Seni gözümün önünden ayırmayacağım."

Onunla tartışacak gücü bulamayınca merdivenleri çıkarım.

Süitime vardığımızda, kilidi anahtar kartıyla açtığında şaşırırım. Gözlerim onun yüzüne kayar ve o da "Bu tüm odalar için geçerli bir kart" diye açıklar.

İçeri giririm, kollarımı kendime sıkıca sararım. Gözlerimi indirip fısıldarım, "Ben iyiyim. Gidebilirsin."

Nikolai içeri girer ve kapıyı arkasında kapatır. Gözlerinin yüzümde olduğunu hissedebiliyorum.

Ondan tehlikeli bir hava geliyor, ama içten içe bana zarar vermeyeceğini biliyorum. Sanırım bugün olanlardan dolayı üzgün.

Yine de, onun varlığı, benden geriye kalan kabuğa kıyasla muazzam bir güç.

Çeneme uzanarak, "Bana bak" diye mırıldanıyor.

Ondan uzaklaşıp başımı sallıyorum.

"*Moya dusha.*" Fısıltısı yumuşak ve samimi, ama kelimelerin anlamını biliyorum. Yine de sevgi dolu geliyorlar ve çenemi titretiyorlar.

Gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum, eski Abbie gibi görünmek istiyorum – küstah ve güçlü olan Abbie.

Ama o Abbie pis bir yerde öldü ve geriye sadece kırık bir kadın kaldı.

Dudaklarımı sıkıştırıyorum, gözyaşlarının beni boğmasını engellemek için gösterdiğim çabadan dolayı kesik yerim acıyor.

"Tanrım, bebeğim," diye inliyor Nikolai.

Kollarını bana doluyor, elini başımın arkasına koyuyor ve beni nazikçe göğsüne bastırıyor.

Travma, basınç dayanılmaz hale gelene kadar bir volkan gibi büyür ve büyür. Benden mutlak bir yıkımla patlar, acımasızca parçalanmış ruhumdan yürek parçalayan bir çığlık kopar.

Nikolai beni sanki bedeniyle yutmaya çalışır gibi daha sıkı sarar. "Yaralandığın için çok üzgünüm." Nemli saçlarıma bir öpücük kondurur. "Bir daha asla olmayacak. Sana söz veriyorum."

Kollarımı aramızdan çekip beline sıkıca sarılıyorum, parmaklarım gömleğine tutunur.

Bana yapılanlar, benden alınanlar için ağlarken, Nikolai beni bırakırsa ölecekmiş gibi sarılıyor.

O, yakınlaştığım son erkek ve bir daha asla başka biri olmayacak. Seks düşüncesi bile beni fiziksel olarak hasta edecek kadar tiksindiriyor.

Ama Nikolai'nin kolları beni sardığında biraz rahatlıyorum.

Aramızda olabilecek olanı yitirdiğim için yas tutuyorum ve sonunda sakinleşebildiğimde, ağlamaktan ateş basıyor.

Nikolai'den uzaklaşarak aramıza güvenli bir mesafe koyuyorum. Ona bakarken rahatsız hissediyorum. "Teşekkürler, ama sakıncası yoksa yalnız kalmak istiyorum."

Başını eğiyor, gözlerinin arasında bir kırılganlık oluşuyor. "Şu anda yalnız kalmaman gerektiğini düşünüyorum."

"Senin ne düşündüğünün önemi yok." Sözlerim çok soğuk geliyor, ama aramızda gelişen şeyi durdurmam gerektiğini bildiğim için devam ediyorum. "İkimiz de aramızda hiçbir zaman ciddi bir şey olmayacağını biliyoruz. Eğlenceliydi, ama bitti. Lütfen git."

Sanki ruhumu okumaya çalışır gibi bana baktığında, başımı çeviriyorum.

"Şu anda bizim hakkımızda konuşmanın sırası değil." Bir adım yaklaşıp, ben de hızla uzaklaşıyorum.

Bana dokunursa, ağlayarak ölebilirim.

"Lütfen git Nikolai." Titreyerek nefes alıyorum. "Bugün yeterince travmatik geçti. Seninle uğraşacak enerjim yok."

Sözlerimin ardından sessizlik hakim olur ve sanki ruhu benimkine uzanıyormuş gibi hissettiğimde, arkanı dönüp yatak odamın güvenliğine koşarım. Arkamdan kapıyı kapatıp kilidi çeviririm, böylece içeri giremeyeceğinden emin olurum.

Lütfen git.

Katlanabileceğim ve üstesinden gelebileceğim çok şey var, ama travma ve Nikolai Vetrov, başa çıkamayacağım iki şey.

Garip ve kısa ilişkimizin bana verdiği darbe şimdi beni yıkacak. Artık onun için savaşmam, akıl sağlığım için verdiğim savaşın sonucu belirsizken.

Kapıdan uzaklaşıp dolabıma doğru yürüdüm ve bol bir tişört ile eşofman altı aldım. Hızla giyindim ve vücudumun hatları kumaşın altında gizlendiğinde kendimi biraz daha iyi hissettim.

Yatağa geçip, yorganın altına giriyorum ve başımı yorganın içine sokup küçük bir top gibi kıvrılıyorum.

Nikolai'yi veya tecavüzü düşünmeyi reddederek, resim yaptığımı hayal ediyorum ve kendimi tuvalin üzerinde gezen fırçaya odaklanmaya zorluyorum.

"Palet," diye fısıldıyorum, tüm malzemeleri sayarak. "Tuval. Şövale. Fırça." Bu kelimeleri tekrarlamaya devam ediyorum, ta ki sonunda uyku beni bu şiddet dolu dünyadan uzaklaştırıncaya kadar.

Bölüm 21

Nikolai

Aklımı kaçıracam.

Geçtiğimiz hafta boyunca Abigail eski halinden eser yoktu.

Hiçbir şey olmamış gibi *davranıyor olsa* da, gülümsemelerinin ve kaygısız tavırlarının ardındakini görebiliyorum. Hepsi lanet bir oyun ve herkes buna kanıyor.

Gözlerindeki dehşeti, yüz hatlarındaki gerginliği görüyorum. Onun çöktüğünü hissedebiliyorum.

Eğer benden vazgeçeceğimi sanıyorsa, çok yanılıyor. Ona istediği alanı veriyorum, ama dayak yemenin acısından kurtulur kurtulmaz, peşine düşeceğim.

Şüphemiz olmasın, Abigail Sartori benim olacak.

Abigail stüdyonun arkasında, sanki içindeki şeytanları kaçırmaya çalışır gibi koşu bandında koşuyor. Bakışlarım, iyileşmesi çok uzun süren morluklara kayıyor.

Gözlerim, yerinde olmayan uzun kollu tişörtüne kayıyor. Lanet olası sıcaktan ölmek üzere olmalı. Kargo pantolonu üzerinde bol duruyor ve seksi kıvrımlarının izi yok.

"Eğitmen Nikolai," diyor Paula, dikkatimi Abigail'den uzaklaştırarak.

Doğru, katılımcılar bugün ne yapacaklarını duymak için bekliyorlar.

Kafamı sallayıp boğazımı temizliyorum. "Çiftler oluşturun ve dövüşün," diye emrediyorum ve Abigail'e doğru yürüyorum.

O kadar dalgın ki, yanına yaklaştığımda fısıldadığını duyuyorum: "Şövale. Tuval. Palet. Fırça. Boya. Şövale. Tuval. Palet. Fırça. Boya."

"Abigail," diyorum, onu düşüncelerinden çıkarmak için, sesimin nazik olmasını sağlayarak. Gözlerini kırpıştırıyor ve bana bakmadan önce sersemliğinden çıkmış gibi görünüyor. "Git resim yap. Antrenmana dönmek için henüz çok erken."

Koşu bandının hızını artırırken başını sallar ve "Ben iyiyim" diye mırıldanır.

Onu ekipmandan çekmemek için derin bir nefes alıyorum. "Çok fazla zorluyorsun."

Durdur düğmesine basarak bana öfkeli bir bakış atıyor. "Hayır, zorlayan sensin. Ben antrenman yapmaya geldim, Eğitimci Vetrov. Beni rahat bırak."

Beni geçip diğer katılımcıların yanına doğru yürüdü. "Hawkins," diye bağırdı. "Spar yapalım."

Asla olmaz. Yaklaşıp emrediyorum, "Caspian, Duarte ile dövüşmeye devam et."

Bir nefes daha alıp sesimi sakınleştiriyorum ve "Tamamen iyileşene kadar seni bu stüdyoda görmek istemiyorum. Git biraz dinlen." diyorum.

Bir anlığına bana bakar, ama eskiden gözlerini aydınlatan o cesur ışıltı artık yoktur. Başını sallar, arkasını döner ve dışarı çıkar.

Kapıya doğru yürürüm ve onun silah deposuna doğru gittiğini izlerim.

Tanrım, yardım et. Tüm varlığımla ona yardım etmek ve onu rahatlatmak istiyorum, ama o beni dışladı.

Cumartesi'den bu yana milyonuncu kez endişe zihnime giriyor ve her geçen saat kalbimi parçalıyor.

Evet, Abigail acımasızca dövüldü, ama bunun onu kışkırttığına inanmak zor. O bundan daha güçlü.

Başka bir şey oldu. Hayatım üzerine bahse girerim.

Stüdyomdan çıkıp, işkence derslerinin yapıldığı koridora doğru yürüdüm ve kapıyı çaldım.

Eğitmen Igor, bana doğru bakar. "Yardımcı olabilir miyim?"

Alek'i işaret ederim. "Bay Aslanhov ile konuşmam gerekiyor."

Alek ayağa kalkarken içini çekiyor. Koridora çıktığında, şu anda kullanılmayan amcamın ofisini işaret ediyorum.

Beni takip ediyor ve kapıyı arkamızdan kapattıktan sonra soruyorum, "Abigail'i buldun, değil mi?"

Kaşlarını kaldırır ve kollarını göğsünde kavuşturur. "Evet." "Ne gördün?"

Alek bana bakar, sonra başını sallar. "Abbie ile ilgili bir şey söylemek bana düşmez."

Tanrım.

Gözlerim karardı. "Bana söylemezsen, en kötüsünü düşüneceğim."

Yine omuz silkiyor. "Ne düşüneceğine ve ne düşünmeyeceğine ben karar veremem."

Konuşmayacağını bildiğim için sert bir nefes veriyorum. Abigail'e sessiz kalacağına yemin ettiyse, ona ne olduğunu ölüm döşğinde bile kimseye söylemeyecektir.

Ancak sessizlik kelimelerden daha güçlüdür. Abigail sadece dövülmemiştir.

"Gidebilirsin," diye homurdanırım, sevdiğim kadın hakkında hala hiçbir şey bilmediğim için mutlu değilim.

Alek kapıyı açar, sonra durup şöyle der: "Abbie'yi benim düşündüğüm gibi önemsiyorsan, ona karşı sabırlı olmalısın."

Sabır, sahip olduğum bir erdem değildir.

Alek antrenmanına geri döner ve beni endişelerimle ofiste yalnız bırakır.

"Tecavüz" kelimesi zihnimde titriyor, ama böyle şiddet içeren bir eylemi Abigail ile ilişkilendiremediğim için bu düşünceyi kafamdan atıyorum.

Hayır, o sadece bir hafta içinde iki kez ölümle burun buruna geldiği için travma geçiriyor.

Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun.

"Tanrım, umarım ona olanlar konusunda yanılıyorumdur," diye mırıldanarak ofisten çıkıyorum.

Abigail'i kontrol etmeye karar verdiğimde, silah deposunun önünden geçmek üzereydim.

Ondan uzak durmak imkansız.

Onu atış poligonunda, bir hedefe şarjörü boşaltmakla meşgul buluyorum.

Yaklaşıp, kulübelerin arkasındaki duvara omuzumu dayadım.

Silaha yeni bir şarjör takmak için durduğunda, sanki bir şeyi silkelemeye çalışır gibi başını sarsar. Dişlerini sıkar, ellerini sabit tutar ve gözlerini kapatır.

Kadınımın karşılaştığı şeytanla savaşmasını izliyorum ve onun mücadelesini seyirci kalamayarak yanına gidip onu kollarıma alıyorum.

O donup kalıyor ve vücudunun gerildiğini hissediyorum.

"Benim," diyorum, böylece onun rastgele bir pislik olduğunu düşünmesin.

Anında göğsüme yaslanır, eli gömleğimi sıkıca tutar. Beni bir süre kucaklamama izin verir, sonra iterek uzaklaşır.

Elimi morarmış yüzüne götürüp çenesini nazıkçe kavradım. "Bana bakar mısın?"

Abigail başını sallar ve fısıldar, "Ben iyiyim."

Eğilip alnımı alnına dayadım ve gözlerimiz birbirine kilitlendi. "İyi değilsin ve gözlerimin önünde yıkılmanı izlemeyeceğim." Biraz geri çekildim, ona olan sevgim sesime yansiyarak, "Senin için buradayım, Abigail. Elimden gelen her şekilde sana yardım edeceğim," dedim.

Bir adım geri çekilir ve elimi yanağından çeker. "Sadece yorgunum. Endişelenecek bir şey yok."

Başımı eğip ona bakıyorum, ona ulaşmanın bir yolunu bulabilmeyi diliyorum. Onu zorlamak yerine, "Sana zaman vereceğim, ama ben hiçbir yere gitmiyorum. Hazır olana kadar bekleyeceğim" diyorum.

Benden uzaklaşır, silahı alır ve cephaneliğe doğru yürümeye başlar. Onu takip ederim ve silahı teslim ettikten sonra bana bakar. "Teşekkürler Nikolai, ama ben gerçekten iyiyim. Sadece berbat iki hafta geçirdim."

"Bir hafta antrenmana ara ver ve biraz dinlen. Tamam mı?"

Abigail içini çekip başını sallar ve cephanelikten çıkar. Onu stüdyoma kadar takip ederim, sonra merdivenlere doğru yürüdüğünü izlerim.

Abigail beni hayatından uzak tutmaya devam ederse ne yapacağım bilmiyorum.

Bölüm 22

Abbie

Gündüzleri antrenmana katılmama izin verilmediğinden, süitimde saklanıp boş bir tuvalin karşısına oturuyorum. Saatler uzun ve işkence gibi geçiyor.

Ne resmedebileceğimi bilmiyorum. Artık hiçbir şey güzel değil.

Fırçanın ucunu palet üzerindeki boyada döndürüp duruyorum, renkler karışıyor ve her şey siyah oluyor.

Bu uygun.

Fırçayı boş tuvalin üzerine kaldırıp, köşeden köşeye bir çizgi çiziyorum. Yavaşça, her şey siyah olana kadar tuvalin beyazını kaplamaya başlıyorum.

Hayatıma yapılan tam olarak bu. Tüm renkler silindi ve beni karanlıkta bıraktı.

Palet ve fırça elimde otururken, öğleden sonra akşama dönerken boya kurur ve tek yapabildiğim, hayatımı temsil eden mahvolmuş tuvali izlemek.

Keşke daha güçlü olsaydım.

Anıları silip hayatımı geri kazanamamaktan nefret ediyorum.

Kapımda bir vuruş duyuyorum ama açmak için kıpırdamıyorum. Kim gelmişse gitsin.

Kapının açıldığını duyduğumda gözlerimi kapatıyorum.

Nikolai. Anahtar kartı sadece onda var.

Hareket sesi duyuyorum ve bir yanım onun beni kucaklayıp her şeyi düzeltmesini isterken, bir yanım da beni rahat bırakmasını istiyor. Ruhumu görebilen keskin gözlerinden sırrımı saklamak zor.

Bu cehennemi atlatacak gücüm bile yok, onunla savaşmak bir yana.

"Abigail," diye mırıldanıyor, sesi yumuşak... neredeyse sevgi dolu.

Tanrım. Yapamıyorum...

Paleti ve fırçayı indirirken başımı eğiyorum.

Bana yaklaşımadan önce kahve masasına bir şey koyduğunu duyuyorum.

Beni tut ve asla bırakma. Bir çift olarak yürüme ihtimalimiz sıfır olsa bile.

Nikolai'nin yanında güçlü bir kadına ihtiyacı var ve ben öyle bir kadın değilim, bu yüzden bunu söyleyemem. Aramızda asla bir şey olmayacağını ona zaten söyledim ve bunu ikinci kez yapamam. İlk seferki yeterince zordu.

"*Moya lyubov*," diyor, nazik sesi etrafımda tutmaya çalıştığım zayıf savunmamı delip geçiyor, "yemen gerek."

Yiyemem. Midemdeki mide suyu, yemek yiyebilecek kadar uzun süre durmuyor.

Omuzlarımı tutarken dokunuşu yumuşaktı. Ayağa kalktım ve onun beni kanepeye götürmesine izin verdim, orada tekrar oturdum. Masada ızgara tavuk ve kızarmış sebzeler vardı.

Hiç enerjim yok.

Yaşama isteğim yok.

Bu acımasız dünyaya verecek hiçbir şeyim yok.

Nikolai yanıma oturur ve ızgara tavuk göğsünden bir parça keser. Çatalı ağzıma götürür ve reddedersem kavgaya çıkacağını bilirim.

Dudaklarımı açtım ve bir lokma aldım. Dilimde hiçbir tat patlamadı ve çiğnemek ve yutmak için uğraştım.

"Rahat ol. Ben arkadaşın olarak buradayım," diyor ve bir parça brokoli şişliyor.

Bir arkadaş. Buna her zamankinden daha çok ihtiyacım var.

Aurora sonunda Misha ile mutluluğunu buldu. Nişanlandılar ve yakında evlenecekler. Ona başıma gelenleri anlatarak bunu mahvedemem.

Gözlerimi Nikolai'nin yüzüne kaldırıyorum ve çatalımdaki brokoliyi ısırırken gözlerimiz birbirine kilitleniyor.

Ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Annem, yemeğimizi yemediğimizde bize zorla yedirirdi."

Efsanevi Winter Hemsley'in bir anne olduğunu hayal etmek zor. "Çocukluğun nasıldı?" diye soruyorum.

"Kısacası, harikaydı," diye tereddüt etmeden cevaplar. "Sevgi dolu bir evde büyüdüm."

Benimkinden farklı olarak.

Bir iç çekiyorum. "Bizim dünyamızda sevgi dolu bir aileden gelmek nadirdir."

Büyük bir şaşkınlıkla, bana kendisi hakkında anlatmaya devam ediyor. "On yaşında yetenekli bir dövüşçüydüm ve on altı yaşında ilk adamımı öldürdüm."

"Kim?"

Nikolai başını salladı. "Inna'nın ana karaya kaçmasına yardım eden bir muhafızdı."

Kaşlarım yükseldi. "Yani doğru mu? Bir adada mı yaşıyorsun?"

O başını sallar ve bana bir parça tavuk daha verirken yüzünde memnuniyet belirir. "Orayı seveceksin. Resim yapmak için bolca doğa var." Gözleri siyah tuvale kayar, sonra başka bir sebze yi şişlemeye odaklanır.

Yemeği yuttuktan sonra sorarım, "Adada yalnızlık çekmedin mi?"

"Hayır." Gözleri benimkilerle buluştu ve cehennem üzerime çökmeden önce flört ettiğim tehlikeli adamdan eser yoktu. Gözleri sıcak ve nazikti, bu yüzden ona bakakaldım.

"Inna benden sadece üç yaş küçük. En iyi arkadaş olarak büyüdük. Ben anakarada okula gittim ve orada Maxim ile tanıştım. O benim kayınbiraderim."

"En yakın arkadaşının kız kardeşinle evlenmesi güzel olmalı," diyorum.

Nikolai başını salladı. "Hayır, ben Maxim'in kız kardeşi Anja ile evlendim. Inna, Sergei Romanhov ile evli. O, bratva'nın bir üyesi."

"Evli olmak nasıldı?" diye sorarken düşünmüyorum.

Nikolai bir an sessiz kalır, tavuğun geri kalanını parçalara ayırır.

Bana bir lokma yedirir, sonra şöyle der: "Bunun beni çok yorduğunu ancak son zamanlarda fark ettim. Ölmek üzere olan bir kadını aldatmanın bir bedeli vardı."

Gözlerim onun gözlerine kilitlenir. "Ne bedeli?"

Bana biraz daha yemek yedirirken bir an sessizlik olur, sonra itiraf eder: "Onunla yakınlaşmak zordu. Rol yapmada iyi değilim, bu yüzden onu sevdiğime inandırmak için çok uğraşmak zorunda kaldım. Bir daha asla böyle bir durumda olmak istemiyorum."

Nikolai ile normal bir sohbet etmenin, bir an için şeytanlarımı unutmamı sağladığını fark etmiyorum bile.

Farkına varmadan, Nikolai çatal bıçağı boş tabağa bırakır.

Omuzlarımı kanepenin arkasına yaslayarak soruyorum: "Neden onunla evlendin?"

Omuzlarını silkiyor ve derin bir nefes alıyor. "Maxim için yaptım. Kız kardeşinin son günlerinde mutlu olmasını istiyordu."

Kalbimde bir sıcaklık hissediyorum. "Sen iyi bir adamsın Nikolai."

Kıkırdarak gülümsüyor. "Aynı fikirde değilim."

Sonunda rahatladım ve uykum gelmeye başladı. "Kanlı elmas işi nasıldır?"

Yanımda rahat bir pozisyona geçiyor ve gözlerim onun güçlü vücuduna kayıyor. Midem kıpır kıpır oluyor, ama anında mide bulantısı bu hissi bastırıyor.

Kafamı sallayıp gözlerimi kapatıyorum, korkunç anıları kilit altında tutmaya odaklanmak için. Karanlık yükseliyor, rahatlatıcı atmosferi uzaklaştırıyor ve havayı gerginlikle dolduruyor.

Nikolai değişikliği fark eder ve fısıldar, "Sana sarılabilir miyim?"

Onun gücüne ihtiyacım olduğu için başımı sallarım. Anında kolları beni sarar, kucaklaması beni saran rahatlatıcı ve koruyucu bir battaniye gibidir.

Beni birkaç dakika kucakladıktan sonra, beni kendine yaslayarak tutar. Başımı göğsüne yaslarım ve o saçlarıma bir öpücük kondurur.

"Kanlı elmas ticareti acımasız ama kazançlı bir iştir. İsyancılarla iş yaparken, malını alıp gidebilecek misin yoksa hayatın için savaşmak zorunda kalacak mısın asla bilemezsin. Onlar öngörülemezler ve bratva ve mafya gibi aynı kurallara göre oynamazlar," sanki ben az önce küçük bir kriz geçirmişim gibi konuşmaya devam ediyor.

"Çok stresli olmalı." Elimi karın kaslarına koymadan önce tereddüt ediyorum.

Bir hafta önce, Nikolai'nin oturup benimle konuşması için deli gibi sevinirdim.

Ama omuzlarımda çöken ahlaksızlığın ağırlığıyla mutluluk bulmak zor.

"Alışırısın," diye gülüyor, göğsü yanağıma değiyor.

Boğazını temizler ve sorar, "Çocukluğun nasıldı?"

Derin bir nefes alıyorum. "Seninkine hiç benzemiyordu. Babam neredeyse hiç evde olmazdı, annem ise margaritaları çok severdi."

Parmaklarının saçlarıma okşadığını hissediyorum, dokunuşu yatıştırıcı. "Resme nasıl başladın?"

"Okuldaki sanat dersleri." Ağzım neredeyse bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Resim yapabildiğim saatler için yaşıyordum."

Nikolai bana kendinden bahsederken, ben de ona karşılığında bir şey vermek istiyorum. "Babamın işini devralmak istemiyorum." Yutkunuyorum. "St. Monarch's'ta olmak istemiyorum."

"Zorunda değilsin," diye mırıldanıyor.

Acı bir kahkaha attım. "Bu konuda başka seçeneğim yok."

Parmakları saçlarımı okşamaya devam ediyor. "Öyle." Diğer elini çenemin altına koyup yüzümü yukarı doğru kaldırıyor, böylece ona bakmamı sağlıyor. "Her zaman bir seçeneğin var, ama bu konuyu bırakalım da tekrar rahatlayabilesin. Aurora ile olan arkadaşlığından bahset bana."

Gözlerine bakarak, bu halinin nereden geldiğini merak ediyorum. Pusuya düşmeden önce Nikolai mesafeli ve bazen açıkça acımasızdı.

Ama şimdi sıcak ve şefkatli.

Neden?

Biliyor mu?

Bana acıyor mu?

"Şşş..." diye mırıldanıyor. "Kafana takma. Benimle konuş."

Yanağımı yine göğsüne dayayıp gözlerimi kapatıyorum ve fısıldıyorum, "Senin hayatını dinlemeyi tercih ederim. Boş zamanlarında sevdiğin bir şey var mı?"

Nikolai gülümser, "Hobim için yeterince boş zamanım yok." "Çok yazık."

Saçıma bir öpücük kondurduğunu hissediyorum ve aramızda sessizlik hakim olunca uykuya dalmaya başlıyorum. Bununla mücadele etmeye çalışıyorum çünkü beni sadece kabusların beklediğini biliyorum.

Nikolai parmaklarını sırtımda yukarı aşağı gezdirir ve çok geçmeden uykuyla olan savaşımı kaybederim.

Bölüm 23

Nikolai

Abigail uykuya daldıktan sonra, onu yatağa taşımaya cesaret edemedi donmuş bir heykel gibi oturdum.

Geceyi, ölüm gibi uyuyan, inanılmaz derecede aşık olduğum kadını kucaklayarak geçirdim.

Tanrım, onun flörtöz doğasını
özlüyorum. Onun kaygısız
gülümsemelerini özlüyorum.

Onun küstahlığını ve her zaman filtrelemeden düşündüğünü söylediği tavrını özlüyorum.

Eskiden olduğu kişinin gölgesi bile değil ve onun mücadelesini görmek beni çok üzüyor. Keşke açılacak ve yardım etmeme izin verse.

Üçüncü sınıf öğrencileriyle olan savaş dersime geç kalmışken, o uyanmaya başladı. Yanağı göğsüme sürtünüyor ve kolunu belime sıkıca sarıyor.

Kalbimi ısıtan memnun bir iç çekışı var, ama bir dakika sonra başını kaldırıyor ve yüzünde şaşkınlık belirliyor.

"Günaydın," diye mırıldanıyorum, sesimin yumuşak olmasını sağlıyorum.

Gözleri yüzüme kayıyor ve bir an için sadece şaşkınlık var, ama sonra irislerinde tekrar dehşet belirliyor.

Benden uzaklaşır ve oturur. Dağınık saçlarını eliyle düzeltir ve "Günaydın" diye fısıldar. Yataktan kalkarken, "Burada mı uyudun?" diye sorar.

"Evet." Kalkıp hızla botlarını giydim. "İyi uyudun mu?"

Abigail birkaç saniye düşünür ve yüzünde şaşkınlık belirir, sonra başını sallar. "Evet." Gözleri bana kayar. "Ya sen?"

Dudaklarım gülümser. "Seni kollarımda tutabildiğim için, ölü gibi uyudum." Endişe gözlerini karartır ve ben de sorarım, "Kafanda neler dönüyor?"

Oturma odasına doğru bakıyor, dişleriyle alt dudaklarını ısırtıyor ve sonra cevap veriyor: "Bir ilişki yaşayamam."

"Biliyorum." Açıklarken bakışları tekrar yüzüme döner. "Sadece arkadaşın olmak istiyorum, Abigail. Sana ne oldu bilmiyorum, ama umarım sana destek olmama izin verirsin."

"Sadece arkadaş mı?" diye sorar, ama bunun hoşuna gitmediğini görebiliyorum.

"Sen başka türlü karar verene kadar," diye onu temin ettikten sonra gerçeği itiraf ettim, "Seni nasıl kabul edersen öyle kabul ederim."

Kaşları çatılır ve o kadar üzgün görünür ki, tek istediğim onu kollarıma alıp bir daha bırakmamaktır.

Onu kendime çekmemek için ellerimi yanlarımda yumruk yapıyorum.

"Bu sana haksızlık, Nikolai." Sesi kısık, kalbimi sızlatıyor.

Yavaşça ona yaklaşıyorum, ta ki elimi yanağına koyabilecek kadar yaklaşıp kadar. "Sen bu travmayı tek başına atlatmaya çalışırken, benim kenarda kalmak zorunda olmam haksızlık. Bunun benimle ilgisi olmadığını biliyorum, ama lütfen beni de dahil et. Seni teselli etmeme ve bu durumu atlatman için sana güç vermeme izin ver."

Başını eğiyor, bu yüzden başını sallamadan önce gözlerini göremiyorum. Alnına bir öpücük kondurup, "Hiçbir yere gitmiyorum, Abigail. Soru sormayacağım, sadece sana destek olacağım. Tamam mı?" Hâlâ bana bakmadan başını sallıyor.

Ondan uzaklaşmadan önce alnına bir kez daha öpücük konduruyorum.

"Bahçeye çık ve resim yap, *moya lyubov*."

Yine başını sallıyor ve ben oturma odasına doğru yürürken, "Bu kelimeler ne anlama geliyor?" diye sorduğunu duyarım.

Kapının yanında durup kapıyı açtım ve onun durduğu yatak odasına doğru baktım. Gözlerimiz buluştu ve ben "Aşkım" dedim.

Yine üzüntü yüzüne yayılır ve onu bırakmaktan nefret ederim ama kendimi zorlayarak koridora adım atar ve arkamdan kapıyı kapatırım.

Küçük zaferler savaşı kazanır, Nikolai.

Bir iç çekerek, duş alıp işe gitmek için kendi odama yöneliyorum. Abigail'i gözetlemek için güvenlik odasına fazladan bir gardiyan yerleştirdim. Abigail yemek sipariş etmezse, yemek salonuna gitmezse ve olağan dışı bir şey görürse bana haber vermesi gerekiyor.

Duşumu alıp güne hazır olduğumda, güvenlik odasına uğrayıp Karlin'e Abigail'in bugün bahçede resim yapacağını bildiriyorum.

Stüdyoya doğru yürürken Carson Amca, "Ofisime gel" diye seslendi.
Üçüncü sınıf öğrencilerin bulunduğu stüdyoya kafamı uzatıp kartel üyelerine "Dersin geri kalanında sparring yapmaya devam edin" diye emrediyorum.
Amcamın ofisine girdiğimde, bana hemen gülümsüyor. "İyi haberlerim var."
Onun masasının karşısına oturup kaşlarımı kaldırarak "Evet?" diyorum. "Dövüş eğitmeni pozisyonu için bir yedek buldum."
Onun bu sözlerini duymak için bekledim, ama şimdi Abigail'i burada bırakmaktan endişeleniyorum. "Kim?"
"Selam kardeşim," arkamdan tanıdık bir ses duyuyorum ve şaşkınlıkla omzumun üzerinden kız kardeşime bakıyorum.
"Selam." Sandalyeden kalkıp ona sarılıyorum. "Burada ne işin var?"
Inna gülümser. "Yerine geçecek kişi benim."
Kaşlarımı kaldırdım. "Sen mi?" Elimi omzunda tutarak sordum, "Bu pozisyonu düşündüğünü neden bana söylemedin?"
Inna omuz silkiyor. "Sergei ve ben bunun çocuklar için doğru karar olduğundan emin olmak istedik."
Vay canına. Nadiren böyle şaşıyorum.
"Ve sen sormadan önce," Carson amca gülümser. "Onu bu kararı almaya zorlamadım."
Elimi kız kardeşimin sırtına koyarak onu bir sandalyeye doğru itekledim. İkimiz de oturduktan sonra ona bakarak sordum, "Emin misin? Katılımcılar sadece sinir bozucu insanlar."
Kız kardeşim kahkahayı bastı. "Sabırlı olan benim. Senin aksine."
Doğru. Inna benim tam tersimdir.
Bana güven verici bir gülümsemeyle, "Çocuklar burayı çok sevecekler ve biz emekli olduğumuzda işi devralmak için ihtiyaçları olan eğitimi alacaklar" diyor.
Doğru.
Başımı sallıyorum. "Sen mutlu olduğun sürece, kararını destekleyeceğim." "Aile işine yine yardım edeceğim," diyor.
Derin bir nefes alıp, kız kardeşim ve amcama gülümsedikten sonra soruyorum, "Inna ne zaman başlayacak?"
"İki hafta sonra," diye cevaplar. "O zaman eve gidebilirsin."
Abigail ile iki haftam kaldı. Kahretsin.

Başımı sallayarak soruyorum, "Çocuklar burada mı?"

Inna başını sallar. "Sergei ile evde." Ayağa kalkar ve ben de hızla ayağa kalkarım. Kız kardeşim yanağıma bir öpücük kondurur. "Uçağım bekliyor."

"Geldiğin için teşekkürler, Inna," der amcam. "St. Monarch ailesine katılmanı sabırsızlıkla bekliyoruz. Senin için bir aile süiti hazırlatacağım."

Kız kardeşim parlak bir gülümsemeyle "İki hafta sonra görüşürüz" der. Sonra dikkatini bana çevirir. "Son iki haftanda katılımcılardan hiçbirini öldürme."

"Elimden geleni yapacağım," diye mırıldanırım, hiçbir söz vermeden. "Seni dışarıya kadar geçireyim."

Ofisten çıktıktan sonra Inna sorar, "Tshimaga ile toplantı hala ay sonunda mı?"

Başımı sallayıp, "Katılmana gerek yok. Ben halledebilirim" diyorum.

Inna eğlenerek güler. "Ne zaman isyancılarla uğraşmamı engellemeyi bırakacaksın?"

"Asla." Kalenin ön kapısına varırız ve konuşmayı bitirmek için dururuz. "İşin tehlikeli kısmıyla ben ilgileneyim. Çocuklarının sana ihtiyacı var."

Inna bir dakika boyunca bana bakıyor ve tam da bana cehenneme gitmemi söyleyeceğini düşünmeye başlamışken başını sallıyor. "Eğer istediğin buysa."

Kaşlarım yine yukarı kalkar. "Gerçekten mi? Kabul mu ediyorsun?"

"Pfft." Gözlerini devirdi. "Bunu bu kadar abartma. Dediğin gibi, çocuklarımın bana ihtiyacı var." Elini fuayeye doğru salladı. "Ayrıca, burada meşgul olacağım."

Inna'nın gözleri merdivenlere takılır ve ben de omzumun üzerinden bakarım. Abigail merdivenlerin başında durmaktadır, kolları boya malzemeleriyle doludur ve gözleri kız kardeşime takılmıştır.

"Neyse," diye mırıldanır Inna, "yakında görüşürüz. Beni çok özleme." Yanağıma bir öpücük daha kondurur ve birbirimize sıkıca sarılırız.

"Bir saniye bekle." Abigail'e bakarım ve yanlış anlaşılma istemediğim için, "Gel, kız kardeşimi tanıyın," derim.

Yüzünde şaşkınlık belirir ve merdivenlerden aşağı iner. Kolları dolu olduğu için iki kadın el sıkışamaz, ama Abigail Inna'ya gülümser. "Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Abigail Sartori."

Inna başını eğdi, gözleri Abigail ile benim arasında gidip geldi, sonra bana sorgulayan bir bakış attı.

Sessizce sorduğu soruyu cevaplayarak başımı salladım ve bu onu geniş bir gülümsemeye boğdu.

Dikkatini tekrar Abigail'e çevirir. "O zevk bana ait."

Kız kardeşimin gözleri Abigail'in yüzündeki morluklara kayar, ama akıllıca bir şekilde onlar hakkında yorum yapmaz.

"Kalmak isterdim, ama uçağım bekliyor," diyor Inna ve bana şakacı bir bakış atıyor. "Annemi arayıp iyi haberi vereceğim."

İyi haber, Abigail. Tanrım, yardım et. Annem telefonumu aramalarla bombardımana tutacak.

"Sakın yapma," diye şakacı bir şekilde homurdanıyorum.

Inna sadece gülerek kaleden çıkar.

Zırlı bir SUV'nin arkasına binerken onu izliyorum ve araç kapıya doğru hareket ettiğinde dönüp Abigail'in bana baktığını görüyorum.

"Ne iyi haberi?" diye sorar.

Onun elinden şövaleyi ve tuval çantasını alıp kalenin arkasına doğru yürümeye başlıyorum. "Inna savaş eğitmeni olarak görevi devralıyor."

"Oh." Abigail'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum ve o sorarken bakışlarımız buluşuyor: "Ne zaman gideceksin?"

"İki hafta sonra."

"Oh."

Tanrım, Abigail'i burada bırakmamın imkanı yok.

Yan kapıdan çıkıp şelaleye doğru yürürken, "Bence bir tatil sana çok iyi gelir" diyorum.

Boş bir kahkaha atıyor. "Keşke mucizeler gerçekleşse."

Şövaleyi yere koyuyorum ve Abigail onu istediği pozisyona getiriyor.

Benden kanvas çantayı alırken, "Teşekkürler" diye mırıldanır.

Gözlerim onun yüzüne kilitlenmişken, teklifimi pat diye söylüyorum: "Benimle eve gel."

Gözleri yüzüme kayar ve bana şaşkın şaşkın bakar. "Ne?"

Onu baskı altında hissetmesini istemediğim için hemen ekledim: "Sadece kısa bir süreliğine. Adayı seveceksin ve dilediğin kadar resim yapabilirsin. St. Monarch's'tan ve hayatın baskılarından uzaklaş."

"Ben... ahh..."

Yüzünde belirsizlik belirince, "Şimdi cevap vermek zorunda değilsin. Düşün." diyorum.

Abigail başını sallar, ama boş bir tuvali şövaleye yerleştirirken gergin görünür. Gözleri sadece bir saniye bana kayar. "Kalmak zorunda değilsin. İşin yoğun olduğunu biliyorum."

İş bekleyebilir.

Yaklaşarak, dikkatli bir ses tonuyla, "Siyah tabloyu gördüm. İlham bulmakta zorlanıyor musun?" diyorum.

O, mutsuz bir şekilde iç çeker. "Sadece kötü bir gün geçiriyordum."

Onu travmasından uzaklaştırmak için bir adım daha yaklaşıp soruyorum, "Bana resim dersi verir misin?"

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Nereden başlayacağımı bilemem."

Omuz silkerek, elimi cebime soktum. "Her şeyin ne için olduğunu açıkla. Fırçayı nasıl tuttuğunu göster. Küçük şeylerden başla."

O başını sallarken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Tamam, ama bir şey öğreneceğini garanti edemem."

Umurumda değil, moya lyubov'. Sadece seninle vakit geçirmek ve şeytanlarından uzaklaşmanı sağlamak istiyorum.

Abigail tüm malzemeleri saymaya başlar ve palete sıkılacak doğru miktarda boyayı gösterir.

Fırçası tuvale değdiğinde ve resim yapmaya başladığında sessizleşir ve kısa süre sonra görüntünün şekillenmesini izlerim.

Siyahlar yok, onun yerine canlı renkler var ve ben bunu bir başka zafer olarak görüyorum.

Bölüm 24

Abbie

İkiye bölünmüş hissetmek benim için yeni bir normal haline geliyor gibi görünüyor.

Geçen hafta boyunca son derece sabırlı ve destekleyici olan Nikolai ile vakit geçirdiğimde, başıma gelenleri unutuyorum. Ama tekrar yalnız kaldığımda, kabus tüm gücüyle geri dönüyor ve Nikolai ile arkadaşlığımızın bir sonuca varamayacağını biliyorum. Bir noktada, o seks yapmaya çalışabilir ve ben aklımı kaçıracığımdan korkuyorum.

Seks düşüncesi, yani eylemin kendisi, beni iğrendiriyor.

Hâlâ Nikolai'ye çekici buluyorum ve onun harika bir adam olduğunu düşünüyorum. Onu daha derinlemesine tanıdıkça bu düşüncem daha da güçleniyor.

Kollarının arasına atlayıp, benden asla ayrılmamasını yalvarmak istiyorum. Bu acımasız ve güçlü adamın beni zalim dünyadan koruması istiyorum.

Onun her yönünü tanımak istiyorum. Onu ne güldürür? Ne onu mutlu eder? Ailesiyle birlikteyken nasıldır?

Ama onunla yakınlaşamam. İçimdeki her şey bana uygulanan şiddetin etkisinden kurtulamamışken olmaz.

Beni evine davet etmesinin üzerinden bir hafta geçti ve ona hala bir cevap borçluyum.

Aurora'nın süitinde otururken düşüncelerim kafamda dönüp duruyor. Arkadaşım gelinlik giyiyor, terzi son dakika ayarlamalarını yapıyor.

"Çok güzelsin," diye Aurora'ya iltifat ediyorum.

O bir şeylerin ters gittiğini fark etmesin diye, benden beklenen davranışları sergilerken yüzümde bir gülümseme var.

En son istediğim şey onun düğün gününü mahvetmek, ayrıca tecavüzden bahsedemem.

"Teşekkür ederim," Aurora mutlu bir şekilde gülümsüyor. "Tanrım, bir ay sonra gerçekten evleneceğime inanabiliyor musun?"

Kıkırdadım. "Bunu hak ettin, Ra-Ra."

Herkesten daha fazla. İkimiz için de mutlu ol.

Elbise provası bittiğinde Aurora yanıma oturup bana bir kadeh şampanya uzattı. Kadehi kaldırıp kadeh tokuşturur ve "Mutlu sonlarımızı bulmamıza" *diye kadeh kaldırır.*

Korkarım bu benim için mümkün değil, ama yine de kadehimi onun kadehine çarptım.

Bana bir an bakıyor, sonra "Söyle hadi" diyor. Kafamı sallayıp gülümsememi genişletiyorum, ama bu onun endişeli bir bakış atmasına neden oluyor. "Seni rahatsız eden bir şey var."

Köpüklü sıvıdan bir yudum aldıktan sonra, bardağı sehpayaya koydum. "Hiçbir şey canımı sıkıyor."

Aurora başını eğdi, kaşlarını çatarak. "Ne zamandan beri birbirimize yalan söylüyoruz?"

Bana bir şey söylemeden vazgeçmeyeceğini bildiğim için Nikolai'yi kurban ederim. "Nikolai benden onunla tatile gitmemi istedi."

Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak. "Ne?"

Onun tepkisini eğlenceli buluyorum ve "Ona cevap vermedim" diye mırıldanıyorum.

Aurora kolumu tutup beni sarsar. "Neden? Evet de!" Heyecanı her dakika ikiye katlanır. "Tanrım, Abbie. Bu ne zaman oldu? Çıkıyor musunuz? Bana her şeyi anlat!"

Keşke bu anın tadını çıkarabilseydim, ama bunun yerine kalbim göğsümde ağırlaşıyor.

Omuz silkiyorum ve başımı sallıyorum. "Heyecanlanma. Biz sadece arkadaşız. Aramızda romantik bir şey yok."

Anında kaşlarını çattı. "O zaman Nikolai neden seni evine davet etti?"

Nereden bileyim ki?

Yüzü yeniden aydınlanır. "Adam sana aşık. Başka bir nedeni olamaz." Kolumu daha sıkı tutar. "Onunla yattın mı?"

Kalbim bir an durur, sonra hızla çarpmaya başlar ve kolumu onun elinden kurtarırım. Sözler ağzımdan çok hızlı çıkar. "Konuyu değiştirebilir miyiz lütfen? Senin düğününden bahsetmek istiyorum. Balayını nerede geçireceksin? Evlendikten sonra St. Monarch's'a devam edecek misin? Nerede yaşayacaksın?"

Dikkatini benden uzaklaştırmak için onu sorularla bombardımana tutuyorum ve şanslıyım ki işe yarıyor.

Aurora kanepeye yaslanır, dudaklarında mutlu bir gülümseme belirir. "Balayı sürpriz. Misha bunu sır olarak saklıyor." Sonra dudaklarını bükerek ekler. "St. Monarch's'taki eğitimimi tamamlamam gerekiyor. Babam bu konuda taviz vermiyor."

"Bu çok kötü," diye mırıldanıyorum.

Burada olmaktan nefret ediyorum. Nikolai burayı katlanılabılır kılan tek şey ve yakında gidecek.

"Misha'nın Rusya'da ve burada, İsviçre'de evi var. Muhtemelen işine göre ikisi arasında gidip geleceğiz."

Dudaklarıma zorla bir gülümseme konduruyorum. "Senin adına sevindim Ra-Ra."

Kapının çalınması onun dikkatini benden uzaklaştırır ve o kapıyı açmaya giderken ben ayağa kalkarım.

Misha içeri girer, ama gözleri sadece sevgilisinde olduğu için beni neredeyse fark etmez. "Prova bitti mi?" diye sorar.

Aurora kollarını onun boynuna dolayarak gözlerinin içine bakıyor. "Evet. Elbise muhteşem. Çok beğeneceksin." "Onu senden yırtıp atmayı çok seveceğimden eminim..."

"Ben çıkacağım," diye Misha'nın sözünü kesiyorum.

Koridora fırlayarak, hızla merdivenlere doğru yürüdüm ve dışarı çıkana kadar durmadım. Avucumu karnıma bastırarak, kale arkasındaki bahçelerde amaçsızca dolaştım.

"Abbie," Alek'in sesini duyar ve omzumun üzerinden bakarım. Bana doğru koşar, gözleri yüzümü arar. "Nasılsın?"

Alek, dürüst olabileceğim tek kişi. Her şeyi biliyor ve arkadaş olduğumuzu söyleyemesem de, onunla konuşmak kolay.

"İyi değilim."

Ağacın gölgesindeki bir bankı işaret ediyor. "Konuşmak ister misin?"

Otururuz ve etrafımızdaki çiçeklere bakarak itiraf ederim: "Durum hiç iyileşmiyor."

Alek bana anlayışla bakar. "Hâlâ kabuslar görüyor musun?" Başımı sallarım. "Yorgunum."

"Yemek yiyor musun?" diye sorar.

Kıkırdayarak gülümserim. "Nikolai beni zorla besliyor."

Alek bana sırtıyor. "Bu iyi." Gözleri kısılıyor. "Olanlar hakkında benden bilgi almaya çalışıyor."

Gözlerim Alek'e kayar. "Ona ne söyledin?"

"Hiçbir şey." Başını eğiyor. "Sırrını saklayacağıma söz verdim, ama bence ona anlatmalısın. Seni gerçekten önemsiyor gibi görünüyor ve dürüst olmak gerekirse, seni destekleyecek doğru kişi ben değilim."

Yüz hatları karardı, tecavüz hakkında konuştuğumuzda sık sık gördüğüm bir şeydi bu.

Toplayabildiğim azıcık cesaretle soruyorum, "Sana da benzer bir şey mi oldu?"

Alek başını sallar. "Benim hikayemde kurban ben değilim." Bahçeye bakar. "Sana yardım etmeye çalışmamın tek nedeni, günahımın kefareti."

Dudaklarım aralanır, bakışlarım onun yüzüne sabitlenir.

Başka bir soru sormadan ayağa kalkar. "Nikolai'ye olanları anlat. Adam endişeden aklını kaçırmak üzere ve sana ihtiyacın olan yardımı almanı sağlayabilir."

Alek girişe doğru yürürken başımı sallarım, sonra kendi kendine fısıldadığını duyarım: "Benim hikayemde canavar benim."

Tanrım, bu ne anlama geliyor?

Alek kaleye girene kadar ona bakıyorum, sonra başımı sallıyorum. Ona ne olduğunu merak edecek gücüm yok.

Ve beni öldürmeye çalışan kendi sorunlarım var.

Aşık olduğum adama tecavüze uğradığımı nasıl söylerim?

Hayır, Nikolai bana acıyorsa bu beni öldürür. Bir daha asla düzgün işlev göremeyeceğim ve o, benim dönüştüğüm hayalet halimden daha fazlasını hak ediyor.

Bir iç çekerek dirseklerimi dizlerime dayadım ve yüzümü ellerimle kapattım.

Tanrım, bu dayanılmaz.

Düşüncelerim Nikolai'nin tatil için evine gelme teklifine yöneliyor.

Ellerimi indirip etrafıma bakıyorum.

Manzara değişikliği harika olurdu, ama ya evet dersem ve o benimle seks yapmamı beklerse?

Benden istediği tek şeyin bu olmadığını biliyorum, ama bir şey diğerine yol açabilir ve kendimi o durumda bulabilirim.

Onu reddedersem ne olur? Kızarmı? Aramızdaki bu geçici dostluk bozulur mu?

Tecavüzün üzerinden neredeyse bir ay geçti ve Nikolai bir öpücük bile denemedi. Belki de fazla düşünüyorum?

Gitmeli miyim?

Kalmalı mıyım?

Of.

Ayağa kalkıp girişe doğru yürüdüm ve yemek salonuna vardığımda Caspian ve Duarte'ye neredeyse çarpıyordum.

Hızla yolumdan çekilip merdivenlere koşuyorum, böylece odamın güvenliğine ulaşabileceğim.

St. Monarch's'tan nefret ediyorum. Eğitimi, insanları ve buraya geldiğimden beri başıma gelen her şeyi hor görüyorum.

Her zamankinden daha fazla, babamın işinde yer almak istemiyorum.

Bu hayat beni öldürecek. Bundan eminim. Keşke bundan kaçmanın bir yolu olsaydı.

Nikolai'nin sadece bir haftası kaldı. O gittiğinde... Bunu hayal bile edemiyorum.

Nikolai ile adaya git. Onunla biraz daha zaman geçir ve buradan uzaklaş. Sadece bir hafta olsa bile. Ona samimi olmaya açık olmadığını ve sadece arkadaş olarak gideceğini söyleyebilirsin.

Bu yeterli olur mu?

"Abigail," diye Nikolai'nin sesini aniden arkamda duyarım ve irkilirim, arkamı dönerim. O anında yürümeyi bırakır. "İyi misin?"

"Beni hazırlıksız yakaladın."

Dikkatlice bir adım yaklaşır, keskin bakışlarıyla yüzümü inceler. "Süitinize mi gidiyorsunuz?"

Derin bir nefes alıp başımı sallıyorum. Kapıma doğru yürüyorum, kapıyı açıp duruyorum. Omzuma bakıp gücümü topluyorum ve soruyorum: "Evinizi ziyaret etme teklifiniz hala geçerli mi?"

Ağzının köşesi sıcak bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "Tabii ki." Gözlerim onun gözlerine kilitleniyor. "Evinizi görmek isterim."

Yüzünde rahatlamış bir gülümseme yayılır ve ben ona aptal gibi bakakalırım. Onu daha önce hiç böyle gülümserken görmemiştim ve bu onu... sevgi dolu gösteriyor.

"Ama bir şartım var," diye ekliyorum. "Sadece arkadaşın olarak gideceğim."

Nikolai bana yaklaşır ve başını sallar. Gözleri benimkilerle buluşur, ciddi ifadesi onu acımasız kanlı elmas kralı gibi gösterir.

"Seninle güvende olacağına söz veriyorum. Tatil sadece senin dinlenmen için. Senden hiçbir şey beklemiyorum."

Sözleri beni duygulandırır ve tecavüze uğradığımı anladığından endişelenirim.

Gözlerinde acıma belirtisi ararım ama bulamam.

Süitieme girer girmez tekrar durup, “Benim için yaptığın her şey için minnettarım, Nikolai. Arkadaşım olduğun için teşekkür ederim” derim.

Bana bakarken gözleri ısınır. "Rica ederim, *moya lyubov*!". Senin için en iyisini istiyorum."

"Aşkım" kelimesini bir kez daha duyunca, neden bana böyle seslendiğini merak ediyorum.

Elbette beni sevmiyor, değil mi?

"Cuma öğleden sonra ayrılıyoruz," diyor ve süitine doğru yürüyor. Bir anlığına sırtına bakıyorum, sonra kapıyı arkamdan kapatıyorum. Nikolai'nin beni sevip sevmediğini düşünerek kafamda takılmadan önce, gözlerim yatak odasına takılır.

Tanrım, çok yorgunum. Keşke kabuslar sona ersin de rahat bir uyku çekebileyim.

OceanofPDF.com

Bölüm 25

Nikolai

St. Monarch's'tan ayrılmama sadece beş gün kaldı, bu yüzden Carson amcaya elimden geldiğince yardım etmeye çalışıyorum.

Ayrıca Inna'nın yeni eğitmen olarak işe başladığında işleri kolaylaştırmak için bir eğitim programı hazırladım.

Abigail'in benimle gelmesine çok sevindim. Sadece bir hafta olsa bile.

Aslında onu adada rehin tutmayı düşünüyorum, ama istemediği bir şeyi ona zorla yaptıramayacağımı biliyorum.

En azından onunla daha fazla zaman geçirebileceğim. Bu da küçük bir zafer.

Uzun bir gün oldu ve yatmadan önce yemek salonunda bir bardak viski içiyorum. Son damlasını da içip kalkıyorum ve kapıya doğru yürüyorum.

Tam o sırada Abigail'in koşarak geçtiğini görüyorum ve ben de koşmaya başlıyorum. Saat geç oldu ve onun uyuduğunu sanıyordum.

Koridorun ilerisinde, yan kapıyı açıp dışarı çıktığını görüyorum.

Tanrım.

Bu saatte dışarıda olmamalı. St. Monarch's'ta öldürmeme kuralı olabilir, ama diğer her şey serbest.

Sonunda ona yetişip kolunu tuttuğumda, çılgılık atarak bana döndü. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve dehşetle doluydu.

"Benim." Elimi yanağına koyuyorum. "Nikolai."

Gözlerimiz birbirine kilitlenir ve içinde bulunduğu zor durumu görmek kalbimi parçalar.

Her geçen gün, Abigail'in pusuda tecavüze uğradığından daha da emin oluyorum.

Tanrım, yardım et. Eğer bu doğruysa ne yapacağımı bilmiyorum.

Birkaç saniye boyunca birbirimize yoğun bir şekilde bakışırız, zihnim kaçır ve korkunç senaryolar uydurur.

Aniden Abigail hıçkırarak ağlamaya başlar ve göğsüme yapışır.

Son birkaç haftadır hayatımın aşkı haline gelen kadını kollarıma alıyorum, kalbim onun tarifsiz acısı yüzünden ağlıyor.

Kollarımı sırtının ve dizlerinin altına geçirip onu gelin gibi göğsüme kaldırıyorum. Abbie kollarını boynuma doluyor ve bana sarılarak, sessiz çığlıklarla titriyor.

"Ben buradayım, *moya lyubov*," diye fısıldayarak onu kaleye geri taşıyorum. Onu süitime götürürüm ve kapı arkamızdan kapanır kapanmaz, onu bir hazine gibi kucaklayarak kanepeye otururum.

"Ben buradayım bebeğim. Hepsini dışarı çıkar."

Abigail, kuru hıçkırıklar vücudunu sarsana kadar ağlar. Zamanla ağlaması azalır. Hiç kıpırdamadan, tüm gücü tükenmiş bir şekilde göğsüme yaslanır.

Saçlarına bir öpücük konduruyorum, kollarım hala onu çelik bir bant gibi sarıyor. Birkaç dakika geçer ve sonra fısıldar: "Lütfen bana soru sorma." "Ne olduğunu anlatmaya hazır olana kadar bekleyeceğim," diye onu teselli ederim.

İkimiz de kıpırdamıyoruz ve nefes alışımız düzeldiğinde şaşırıyorum. Aşağıya bakıyorum ve uykuya daldığını görüyorum.

Artık sakinleşip biraz dinlendiğine göre, öfke göğsüme doluyor.

Ona zarar veren pislikler, Alek'in onları öldürdüğü için mutlu olabilirler. Tanrım, onları cehennemin derinliklerinden çıkarıp sonsuza kadar işkence etmek için ne verirdim.

Abigail göğsüme sokulur ve dudaklarından bir iç çekiş kaçar.

Ben yanındayım, aşkım. Bugünden itibaren seni koruyacağıma söz veriyorum. Senin saçının bir teline bile zarar vermeye çalışan herkesi öldürürüm.

"Seni seviyorum, Abigail," diye fısıldıyorum. "Tanrım, seni çok seviyorum. Benim derimin altına girip kalbime kadar uzandın. Seni oradan çıkarmak imkansız." Uyuyan yüzüne bakmadan önce saçlarına bir öpücük daha konduruyorum.

Son morluklar da kayboluyor, yakında izleri kalmayacak.

Mükemmel bir şekilde kurduğum hayatımı kimsenin bozmasını istemediğim için ilişkilerden kaçındım, ama şimdi Abigail'in hayatımın her parçasını bozmasını istiyorum.

Giysilerinin yatak odamda dağınık olmasını istiyorum. Saçlarının lavabomu tıkamasını istiyorum. Diş macununun lavabomda olmasını istiyorum. Evime bakıp her yerde onun izlerini görmek istiyorum.

Ağzımı saçlarına bastırarak, kokusunu ciğerlerime derinlemesine çekiyorum. Ama onun hazır olmadığını biliyorum ve sabırlı olacağım. Gerekirse onu sonsuza kadar bekleyeceğim.

"Önce, senin derinin altına girerler ve sen farkına bile varmadan, tüm lanet dünyan onların etrafında döner."

Babamın sözleri zihnimde yankılanıyor ve ağzımın köşesi yukarı doğru kıvrılıyor.

yu
kar *Haklıydı.*

¹ *Tüm dünyam Abigail'in etrafında dönüyor.*

kıv Onu uyandırmamaya dikkat ederek ayağa kalkıp onu yatağıma taşıyorum. Onu
rılı
r.

Yatağına yatırıp ayakkabılarını çıkarırım.

Boynumun arkasındaki tişörtü tutup, kumaşını başımdan geçirirken banyo dolabına doğru yürüdüm. Kargo pantolonumu çıkardım ve rahat bir eşofman altı giydikten sonra dişlerimi fırçalamak için banyoya girdim.

Sonunda, tüm ışıkları kapatıp Abigail'in yanına yatağına giriyorum ve onu nazikçe kollarımın arasına alıyorum.

Bu doğru geliyor.

Onun yeri burası, benim yanımda.

Sanki Abigail benim düşüncelerime katılıyormuş gibi, yanıma sokulur ve bacağına benim bacağıma atar. Kollarını belime dolayarak, yine memnun bir iç çekiş çıkar.

Parmaklarımla ipeksi saçlarını okşuyorum ve gözlerimi kapatıp ben de memnuniyetle iç çekiyorum.

Evet, senin ait olduğun yer burası. Kollarımda.

Bölüm 26

Abbie

Uyanmam birkaç dakika sürüyor. En son ne zaman bu kadar derin uyuduğumu hatırlamıyorum.

Nikolai'nin kalbi kulağımın altında düzenli bir şekilde atıyor. Avucumun ve yanağımın altında onun tenini hissediyorum.

Onun vücuduna uzanmış, dinlenmiş ve sakın hissediyorum.

Bu adam, kabuslarımı bile uzak tutabilecek kadar güçlü mü?

"Günaydın," diye fısıldıyor. "İyi uyudun mu?"

Yüzümü göğsüne sürterek başımı sallıyorum. "Ölü gibi." "Bu beni mutlu etti."

Dün gece kabusumdan uyanınca Nikolai'nin beni bulduğunu hatırlıyorum. Beni buraya getirdi ve hiçbir soru sormadan içimden geldiği gibi ağlamama izin verdi.

O biliyor mu?

Tecavüzden bu yana ilk kez Nikolai'ye anlatmayı düşünüyorum, ama anında midem bulanıyor ve kaslarım geriliyor.

"Kafandan çık, *moya lyubov*," diyor ve parmakları çenemi bulup yüzümü ona bakmam için yukarı doğru itiyor. "Şu anda benimle kal."

Şeytanlar gölgelere çekilene kadar gözlerine bakıyorum, sonra fısıldıyorum, "Dün gece için teşekkür ederim."

Ağzının köşeleri yukarı kalkıyor. "Bana teşekkür etme, Abigail. Seni teselli etmeme izin verdiğin için minnettarım."

Tanrım, bu gerçekten benim flörtlerimle deliye çevirdiğim adam mı? Geçtiğimiz bir ay boyunca bana karşı hiç sinirlenmedi. Güvenebileceğim sağlam bir kaya haline geldi.

"Eskiden seni deli gibi sinirlendirirdim. Neden bana bu kadar nazıksın?" Nikolai gülene kadar nefesimi tutuyorum. "Evet, bir dakika önce seni boğmak istiyordum, bir dakika sonra ise kalbimi avucunun içinde tutuyordun." Gözleri benimkilere bakarken çok yoğundu. "Bu çok açık değil mi?" Sürpriz dalgaları içimi kapladı.

Olabilir mi?

Gerçekten

mi?

Parmakları yanağımı okşadı. "Seni seviyorum, Abigail."

Ama neden? Ben tam bir felaketim. Pusuya düşürüldüğümüzden beri yakınlaşmadık.

Nikolai gözlerimdeki soruları görmüş olmalı ki cevap veriyor: "Seni seviyorum çünkü beni çıldırtıyorsun. Hiçbir süzgecin yok."

Ağzım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Beni nefret etmen gerekirdi sanki."

Kafasını sallar. "Bana başıma gelen en güzel şeyi asla nefret edemem."

Ancak o zaman sözlerin anlamı kafama dank eder.

Nikolai Vetrov beni seviyor.

Ya da geçmişteki halimi.

Ondan uzaklaşıp parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum. "Değiştim."

"Biliyorum."

"Senin aşık olduğun kişi değilim artık."

Ellerini omuzlarımda hissediyorum, göğsü sırtıma yaslanıyor.

Nikolai omzumu öper.

"Seni tümüyle seviyorum, Abigail. Bütün halinle ve yaralı halinle." Beni kendine doğru çevirir, yüzündeki ciddi ifade bana dürüst olduğunu gösterir. "Seni nasıl elde edersem edeyim istiyorum." Parmakları yine yanağımı okşar. "Ve şu anda, bir arkadaş olarak."

Nikolai'ye bakıyorum, gözlerim çıplak göğsünü, dövmelelerini ve dağınık saçlarını inceliyor.

Bu, her zaman istediğim türden bir erkek. Onunla ilgili her şey mükemmel.

Ve ona değer verdiğim için, ona boş umutlar vermeyeceğim. Asla o kadar acımasız olamam.

"Hiç bilmiyorum..." Kelimeleri zorla çıkarmadan önce tereddüt ediyorum, "bir ilişkiye hazır olup olmayacağımı."

"Ben bunu istemiyorum," diye beni temin ediyor. "Sadece arkadaşlığını istiyorum." Açıklığa kavuşturmak için, "Arkadaşlık ilişkisi istemiyorum," diyorum.

O da başını sallar. "İlişkimiz üzerinde tam kontrol sende."

Tanıdığım en güçlü adamlardan biri bana tam kontrolü veriyor.

Derin bir nefes alıyorum, sözleri ruhuma yatıştırıcı bir merhem gibi geliyor.

Kendimi güvende hissediyorum.

"Teşekkür ederim." Kollarımı ona doluyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum. "Bana sabır gösterdiğin için teşekkür ederim."

Nikolai gülümser. "İyi davranışımı, kahvaltıya katılarak ödüllendirebilirsin."

Ondan uzaklaşarak ona gülümserim. "Beni beslemek senin fetişin mi?"

Kalkarken başını sallar. Dolabına doğru yürürken, "Hayır, sadece kadınının aç kalmasını sevmiyorum." der.

Onun kadını.

Nikolai omzunun üzerinden bakıyor. "Bu senin için sorun olur mu? Seni rahatsız etmek istemem."

"Yemek yemekle mi?" diye sorarım.

"Hayır. Sana hislerimi söylemem ve seni benim olarak adlandırmam mı?"

Sakin ol, baygın kalbim.

"Arkadaşlar birbirlerini sevebilir," diyorum. "Değil mi?"

Dudaklarında sıcak bir gülümseme belirir. "Tabii ki." Kapıyı işaret eder. "Git hazırlan. Senin süütünün önünde bekleyeceğim."

"Evet, efendim," diye gülümserim, iyi bir gece uykusundan sonra kendimi çok daha iyi hissediyorum ve Nikolai ile aramızda neler olduğunu tam olarak biliyorum.

Başa çıkmam gereken bir sorun azaldı, böylece tüm gücümü tecavüzün etkilerini atlatmak ve iyileşmek için kullanabilirim.

Nikolai'nin ne olduğunu bilmeden beni desteklediğini bilmek de iyi geliyor. Cevaplayamayacağım sorular sormadığı için onun yanında kendimi güvende hissediyorum.

Süitime doğru yürürken, hızlıca duş alıp temiz bir kargo pantolon ve uzun kollu bir gömlek giydim. Giysiler bana bir beden büyük geliyordu, ama şu anda böyle giyinmeyi tercih ediyordum.

Koridora adımımı attığımda ve kapıyı arkamdan kapattığımda, Nikolai kollarını göğsünde kavuşturmuş duvara yaslanmış duruyordu.

Kırılmış olabilirim, ama yine de onun şimdiye kadar gördüğüm en çekici erkek olduğunu düşünüyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyor ve duvardan uzaklaşıyor.

Başımı sallıyorum ve merdivenlere doğru yürürken kalbime acı doluyor. Tecavüzcüm benden çok şey çaldı ve umarım cehennemde sonsuz işkence çekiyordur.

Merdivenlerden aşağı inerken Nikolai'nin telefonu çalıyor. Cihazı cebinden çıkarırken, "Sen gidip bize bir masa kap. Ben hemen gelirim," diyor.

Yemek salonuna gidip köşedeki bir masayı seçiyorum. Oturup menüyü yaklaşıtıyorum.

"Lanet olsun, kızım," diyor rastgele bir adam.

Gözlerim hızla yukarı kayar ve burada eğitim gören kartel üyelerinden birini görünce hızla ayağa kalkarım.

Adam elini bana doğru salladı. "Bu kıyafetler de ne böyle? Eskiden göz alıcıydın."

Kalbim hızla çarpmaya başlar ve göğsümde zonklamaya başlar, ter damlaları cildimde belirir. Ağzım kurur ve "Beni rahat bırak" derim.

Kartel üyesinin gözleri vücudumun üzerinde dolaşıyor. Bana bakışları beni ürkütüyor ve içimdeki şeytanları ortaya çıkarıyor.

Nikolai masayı iterek uzaklaştıınca, masa aniden benden uzaklaşır.

Yanımdan geçerken yüzünde saf öfke var. Kartel üyesi tepki verecek zaman bile bulamadan Nikolai'nin yumruğu yüzüne çarpar.

Tanrım!

Onlardan uzaklaşıp sırtımı duvara dayarken, Nikolai adamı gömleğinden yakalayıp onu dövüyor.

Aman Tanrım. Nikolai adamı öldürecek.

Kavga başladığı kadar ani bir şekilde sona eriyor. Nikolai kartel üyesini bırakıyor ve adam aldığı darbelerden baygın bir şekilde yere düşüyor.

Nikolai bana dönüp baktığında, yüzünde saf öfke ve tehlike ifadeleri var, ben de içgüdüsel olarak duvara yaslanıyorum.

Bana doğru bir adım atar, sonra durur. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldığını izlerim. Etrafımı saran gergin atmosfer yavaşça kaybolur ve gözlerini tekrar açtığında sakinleşmiştir.

Bana doğru yürüdü, elini ensemin arkasına doladı ve beni göğsüne bastırdı. "İyi misin?"

"Ah..." İnanılmaz bir kahkaha attım. "Bunu sana sormam gerekirdi."

Nikolai geri çekilir ve yüzümü ellerinin arasına alır, gözleri benimkileri arar. "İyi misin, Abigail?"

Hızla başımı sallarım, sonra fısıldarım, "Sanırım iyiyim." Dilimi çıkarıp dudaklarımı ıslatırım. "Neden böyle yaptın?"

Nikolai'nin yüzünde öfke belirir ve beni korkutmamak için kendini sakinleştirmeye çalıştığını izlerim. "Kimse benim kadınımı benim önümde tavlamaz."

"Bana asıldığı için onu neredeyse öldürecektin?" Hem heyecan verici hem de rahatsız edici bulduğum için nefesim kesildi.

"Evet." Nikolai kolunu omuzlarıma doladı ve beni odanın diğer tarafına götürürken, toplanan korumalara kartel üyesini yemek salonundan çıkarmalarını söyledi.

Bir sandalye çekip, benim oturmamı bekler ve sonra yanıma oturur. Eli benim elimi sahiplenircesine sıkıca tutar ve ben sadece ona bakabilirim.

Gözleri yine yüzümü tarar. "İyi olduğundan emin misin?" Muhafızların kartel üyesini kapıya sürükledikleri yöne bakar.

Bir garson masayı eski yerine geri koyar.

Nikolai'nin gözleri tekrar bana döner ve ben hızla başımı sallarım. "İyiyim. Senin için daha çok endişeleniyorum."

Dudakları yukarı kıvrılsa da, hala ölümcül bir ifade var yüzünde. Kafasını sallayarak, "Sen iyi olduğun sürece ben de iyiyim," diyor.

Bir kez daha kahkaha atarım, sonra sorarım, "Demek kıskanç ve sahiplenici birisin?"

Başını eğdi. "Kadınımı güvende tutmak kıskanç ve sahiplenici olduğum anlamına geliyorsa, cevap evet."

Kalbime sıcaklık yayılırken biraz bayılmak üzere olduğumu hissediyorum.

"Biraz aşırı tepki vermedin mi?" diye soruyorum, onu üzmemek için ses tonumu şakacı tutmaya özen gösteriyorum.

Nikolai başını sallar. "O pislik hala hayatta, değil mi?"

Nikolai'ye bakarken, onun hala tecavüzden önce flört ettiğim aynı kişi olduğunu fark ediyorum. Hala beni büyüleyen acımasız kanlı elmas kralı.

Bana karşı sabırlı ve sevgi dolu olması, onu daha az tehlikeli yapmaz.

Sadece benim için bir tehlike değil.

Parmakları şakağımı okşarken soruyor, "Ne düşünüyorsun?" "Artık senin düşmanın olmadığım için ne kadar şanslıyım."

Kıkırdayarak, yüzünde sıcak bir gülümseme yayılıyor. Beni kendine çekip alınımı öpüyor, sonra menüyü elime tutuşturuyor. "Ne yemek istersin, *moya lyubov*?"

Konuşmanın ani değişimi karşısında başımı sallayarak, Fransız tostı ve pastırma.

Nikolai, benimle konuştuğu için bir adamı dövmüş olsa da, onunla birlikteyken kendimi eskisinden daha güvende hissediyorum.

Nikolai garsona siparişlerimizi verirken, ben yine ona bakıyorum. Belki de ona açılmalıyım? O bana destek olmaktan başka bir şey yapmadı.

Tanrım, belki de bana olanları zaten biliyordur. Öyleyse, boşuna endişeleniyorum demektir.

Kahretsin, ona tecavüzden bahsetmeli miyim, bahsetmemeli miyim?

Nikolai dikkatini tekrar bana çevirip sevgi dolu bir gülümseme attı.

Beni sevdiğini söyledi.

Duyguları konusunda dürüst davrandı. Belki de benim de aynısını yapma vaktim gelmiştir.

OceanofPDF.com

Bölüm 27

Nikolai

Uzun bir günün ardından, duşumu yeni almıştım ki kapı çalındı.

Bir havlu alıp belime sardım ve oturma odasına doğru yürüdüm. "Kim o?"

"Abbie."

Dudaklarım kıvrıldı ve kapıyı açtığımda Abigail'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Oh... ahh... oh." Başını eğip gözlerini vücudumun her yerine gezdiriyor.

"Duşumdan yeni çıktım. İçeri gel." O süite girene kadar bekledim, ardından kapıyı kapattım ve "Kendini evinde hisset. Bir dakika sonra dönerim." dedim.

O da başını sallar, gözleri vücudumdan ayrılmaz.

Hâlâ benden hoşlandığını görmek beni çok rahatlatır ve yatak odasına doğru yürürken gülümsemeden edemem. Kapıyı açık bırakarak havluyu bırakırım ve bir eşofman altı alıp giyerim.

Oturma odasına döndüğümde, Abigail pencerenin önünde durmuş bahçeleri seyrediyor.

Arkasını dönüyor ve gözleri yine göğsüme takılıyor, sonra başını sallıyor. "Ah, senden bir ricam var."

"Ne istersen," diye mırıldanarak ona yaklaşıyorum.

Derin bir nefes aldıktan sonra sordu, "Burada yatmamın bir sakıncası var mı?"

Yüzümde bir gülümseme yayılır. "Tabii ki hayır."

Şansımı denerim ve kolumu ona dolayarak onu nazikçe kendime doğru çekerim.

Başını geriye eğdi, gözlerinde belirsizlik dans ediyordu. "Nedenini sormayacak mısın?"

Kafamı sallarım. "Hazır olduğunda bana anlatırsın."

Bana sanki dünyanın yedi harikasından biriymişim gibi bakıyor.

Tanrım, onu gerçekten öpmek istiyorum.

Abigail bana bakmaya devam ediyor ve ben yavaşça başımı eğdiğimde, geri çekilmeye çalışmıyor. Çok hızlı hareket etmek istemediğimden, başımı kaldırıp gözlerine bakmadan önce yanağına bir öpücük konduruyorum.

Ellerini belime koyduğunda bunu iyi bir işaret olarak alıyorum, ama sınırı aşmak istemediğim için "Seni öpebilir miyim?" diye soruyorum.

Kaşlarını çatıp fısıldıyor: "Kimse benden öpmek için izin istememişti."

"Seni rahatsız etmek istemiyorum," diye açıklıyorum.

Kahretsin, bu arkadaşlık olayı beni sınırlarıma zorluyor, ama şu anda benden ihtiyacı olanın bu olduğunu anlıyorum.

Ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Arkadaşların birbirlerini öptüğünü bilmiyordum."

"Bu yeni bir şey," diye gülümsüyorum.

Bana cevap vermediğinde, tekrar soruyorum, "Seni öpebilir miyim, Abigail?"

Aşırı düşünceğinden endişelenirken, başını sallar. "Sadece bir öpücük."

Tanrım, bu çok önemli bir an. Sakın batırma, Vetrov.

Ellerimi yüzüne kaldırıp yanaklarını kavrayarak bir anlığına sadece ona bakıyorum.

Tanrım, o çok güzel.

Aramızda beklenti artıyor ve o çenesini kaldırdığında, ben de başımı eğiyorum. Mümkün olduğunca nazikçe dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum.

Yavaş ve istikrarlı olan yarışı kazanır. Onu çok zorlama.

Geri çekilmeden önce dudaklarına sadece bir kez dokunmak için tüm iç gücümü kullanıyorum. Ona minnettar bir gülümsemeyle, "Teşekkür ederim, *moya lyubov*" diye fısıldıyorum.

Gözleri benimkileri arar, sonra sorar, "Hepsi bu kadar mı?" Kıkırdayarak onu kucaklarım. "Evet, açgözlü olma." Bana yaslanarak rahatladığını hissediyorum ve rahatlamış bir nefes alır.

Aferin sana, Vetrov.

O geri çekilmeden önce onu bir dakika kucaklayabiliyorum.

"Oturup konuşmak ister misin?" Kanepeye işaret ediyorum. "Ya da film izleyebiliriz?"

"Konuşmak istiyorum," diye cevaplar. Ben ayakta durmaya devam edince, "Oturur musun?" diye sorar.

Gerginlik yüz hatlarını gerginleştirdiğinde kalbim çok hızlı atmaya başladı.

Kahretsin, öpücükle onu çok mu zorladım?

İsteksizce otururum, ön kollarımı dizlerimin üzerine koyarım. Ellerimi birbirine kenetlerim ve derin bir nefes alırım, gözlerim Abigail'in yüzüne sabitlenmiştir.

Bir süre halıya bakar, sonra fısıldar, "Bana ne olduğunu biliyor musun?"

"Dövülmenin dışında mı?" Kalbim göğsümde hızla atıyor. "Bir şüphem var."

Abigail bana sırtını döner ve tekrar pencereden dışarı bakar. Kollarını kendine doladığını izlerim.

Keşke onu kucaklayabilecek kişi ben olabilseydim.

Ama bu çok önemli bir an ve onun bana açılmasını engelleyecek hiçbir şey yapmayacağım.

Derin bir nefes alır. Sesi gergin bir şekilde, "Bu benim için gerçekten çok zor," der.

"Acele etme, bebeğim." Boğazımı temizledikten sonra ekliyorum, "Ne olduğunu kesin olarak bilmek çok yardımcı olacaktır, böylece yanlışlıkla seni tetikleyecek bir şey yapmam."

Abigail başını sallar. "Sözleri söylemekte zorlanıyorum."

"Neden baştan başlamıyorsun? SUV'nize çarptığında ne olduğunu anlat."

O bana açılmak için cesaret toplarken gözlerim ondan ayrılmıyor.

"Şey..." Derin bir nefes alır ve yavaşça nefesini verir. "SUV birkaç kez takla attı. Kafam karışmıştı ama ayak seslerini duydum. Japonca konuşuyorlardı, bu yüzden ne dediklerini anlamadım."

Abigail duraksıyor, sanki üşümüş gibi ellerini kollarında yukarı aşağı ovuşturuyor.

"Bir adam ayaklarımdan tutup beni SUV'den dışarı sürükledi. Bilincimi kaybedene kadar bana yumruk attı."

Tanrım.

Gözlerimi kapatıp başımı eğiyorum. Bunu dinlemek dayanılmaz.

Sesi kısık ve fısıltıdan başka bir şey değil, devam ediyor: "Kendime geldiğimde..." Nefesi hızlanıyor.

Vücudumdaki her kas gerilir ve kalbimin atışı durur. Nefesim boğazımda takılır.

"İçlerinden biri üstüme çıkmıştı."

Siktir.

Siktir, siktir,

siktir.

Vücuduma korkunç bir karıncalanma yayılırken, çaresizce nefes alıyorum. Oturup dinleyemeyerek ayağa kalktım. Yavaşça Abigail'e yaklaşıırken gözlerim ona kilitlendi.

Tam arkasına geldiğimde, boğuk bir ses çıkar. Yüzünü benden saklamak için başını eğerek arkasını döner.

Yanaklarından akan gözyaşlarını görmek beni derinden yaraladı.

"Söylemene gerek yok," diye mırıldandım.

Sanki anıları kafasından silmeye çalışır gibi başını sarsar. Çenesini sıkar ve dişlerinin birbirine sürtündüğünü duyabilirim.

"Tecavüze uğradım," diyor ve hayatımı sonsuza dek değiştiren darbeyi indiriyor.

Şüphelenmek bir şey, ama bunun gerçek olması bambaşka bir canavar.

Kadınım en kötü şekilde tecavüze uğradı. Lanet olası bir piç, ona ait olmayan bir şeyi aldı.

İçimdeki pislik, birinin benim olan şeye dokunduğu için öfkeleniyor.

İçimdeki erkek, kendi türünden tiksiniyor. Kadınların birer hazine gibi değer gördüğü bir ailede büyüdüm.

Bu kadını koşulsuz seven ruh, onun maruz kaldığı alçakça davranış için ağlıyor.

Kontrol edilemeyen öfke, vahşi bir hayvan gibi içimi parçalıyor. Vücudum, daha fazla gerilemeyen bir yay gibi titremeye başlıyor.

Titrek bir elimi kaldırıp parmaklarımı onun boynunun arkasına doluyorum. Onu göğsüme çekirken sanki yavaş çekimdeymişim gibi hissediyorum.

Sakin ol. Onun için güçlü olmalısın.

Gözlerimi kapatıp kendimi Abigail'e odaklamaya zorluyorum.

"Sana daha önce ulaşamadığım için özür dilerim," diye inlerim, kollarım onun titreyen vücudunu sarmalar. "St. Monarch's'tan ayrılmanı engelleyemediğim için özür dilerim."

O, hıçkırarak başını salladı.

"Daha önce cesaretimi toplayamadığım için özür dilerim. Sana hislerimi söyleseydim... bu kadar inatçı olmasaydım..."

"Senin suçun değil," diye ağladı. "Babam eve gitmemi emretti.

Senin yaptığın hiçbir şey bunu değiştiremezdi."

Onu daha sıkı sararım, vücudumu onun vücuduna doğru eğerek. "Böyle bir zulüm çekmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

Saçlarına bir öpücük konduruyorum, kalbim milyonlarca parçaya ayrılıyor. Ondan yayılan acısını hissediyorum ve erkek olduğumdan beri ilk kez yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor.

Fısıldayarak "Özür dilerim, *moya lyubov*" dediğimde sesim tanınmaz hale geliyor.

Abigail ilk sakinleşen kişi olur ve benden uzaklaşarak elinin tersiyle yüzündeki gözyaşlarını siler.

Gözlerini yere indirdiğinde, parmağımı çenesinin altına koyup yüzünü yukarı doğru kaldırırım. Gözlerine bakarak, "Saklanma. Seni tümüyle seviyorum, Abigail. Senin şeytanların benim şeytanlarımdır" derim.

Yüzü, hissettiği umutsuzluktan parçalanmış gibidir. "Bana acıyor musun?"

"Tanrım, hayır." Başımı sallayarak ellerimle yüzünü çerçevelerim. "Çok kızgınım ve senin için kalbim acıyor. O pisliği öldürememiş olmamın adaletsizliği ruhumu öfkeliyor."

Kollarını bana dolamadan önce yeni bir hıçkırık patlaması yaşar. Kollarımda parçalanırken, sanki ruhundan koparılan çılgınlıklar gibi gelir.

"Çok acıdı."

Acımasız öfke beni sararken dişlerimi sıkıyorum. Onun mahvolduğu gibi ben de bir şeyi mahvetmem gerekiyor.

Abigail gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü bana doğru kaldırır ve hissettiği tiksintiyi görmeme izin verir. Gözlerinde saklı olan korku artık canlı bir canavara dönüşmüştür.

"Ne yapacağımı bilmiyorum." Başını sallar. "Anılar beni öldürüyor." Eli pazımı sıkıca kavrar, tırnakları derime batır. Yüzünde yıkıcı bir çaresizlik vardır, sanki onu kurtaracak güç bendeymiş gibi bana bakar. "Bununla baş edemiyorum Nikolai. Yapamıyorum..."

Onu kollarımın arasına alıp kanepeye doğru yürüyorum. Kadını göğsüme yaslayıp yüzünün her yerine öpücükler konduruyorum. "Seni tutacağım, böylece parçalanmayacaksın," diye söz veriyorum. "Seni taşıyacağım, böylece tüm gücünü şeytanlarla savaşmak için kullanabilirsin."

Kollarını bana doladı ve bana sarıldı.

Travmasını tek başına yaşadı. Tam bir ay boyunca.

"Bana güvenip anlattığın için teşekkür ederim," diye boğuk bir sesle mırıldanıyorum. "İyileşmene yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Kollarımla onu kimseye dokunamayacağı bir kafese kapatırım.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum, sonra fısıldadı, "Seninleyken kabus görmüyorum."

Tanrıya şükür.

"Bundan sonra benim yanımda kalacaksın, bebeğim," emrediyorum. Eğer onun bir daha kabus görmemesini sağlayabilirsem, gerekirse onu bana kelepçelerim.

Abigail yüzünü boynuma dayar. "Seninle kendimi güvende hissediyorum."

Kalbim sıkışır, bu sözler benim için her şey demektir çünkü onun için en önemli şeyin bu olduğunu biliyorum. İyileşebilmesi için kendini güvende hissetmesi gerekiyor.

"Kimsenin sana bir daha zarar vermesine izin vermeyeceğim. Senin için öldürürüm, Abigail." Onu geri çekip gözlerine bakarak yemin ederim, "Sen benimsin, ben de seninim. Kollarımda her zaman güvende olacaksın."

"Ya bir daha asla samimi olamazsam?" diye sorduğunda yüz hatları endişeden geriliyor.

Tanrım.

"Bebeğim," diyorum, "bunu dert etme."

"Ama..." Kaşları çatılır, ifadesi yürek burkucudur, "Sana her şeyi verebilecek bir kadını hak ediyorsun."

Gözlerimi ona dikip, söylediğim her kelimeyi duymasını istiyorum. "Sen. Sen. Benim. Her şeyimsin." Kafamı sertçe sallıyorum. "Sen, Abigail."

Gözleri kapanır. "Ben senin aşık olduğun kadın değilim."

"Gözlerini aç ve bana bak, bebeğim." Bir süre sonra itaat eder. "Sen, aşık olduğum kadınsın ve her zaman öyle kalacaksın." Saçlarını nazikçe okşarım. "Hâlâ beni deli ediyorsun."

Bir kakhaha atar, yumuşak kahverengi gözlerinden dehşet yerini hayret alır. "Sen inanılmazsın."

Onun bizim hakkımızda endişelenmesini istemediğim için, "İlişkimiz üzerinde tam kontrol sende. Senin vermek istemediğin hiçbir şeyi asla almayacağım," diyorum.

Bana bakışları, sanki ben onun tüm dünyasıymışım gibi, kalbimdeki çatlakları iyileştiriyor.

"Teşekkür ederim. Bunu duymaya ihtiyacım vardı." Kollarımda rahatlayarak başını omzuma yasladı. "Her zaman tam da duymam gereken şeyleri söylüyorsun."

Alnına bir öpücük kondurup, "Biraz dinlen, *moya lyubov*". Ben seni korurum." diye fısıldadım.

Senin şeytanlarınla savaşacağım ve kabuslarını uzak tutacağım.

Tanrı yardımcım olsun, seni iyileştirmek için bir yol bulacağım. Tekrar güleceksin.

Yine kaygısız olacaksın.

Bu, yapacağım son şey olsa bile.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 28

Abbie

Acını başka biriyle paylaşmanın özgürleştirici bir yanı vardır.

Özellikle de o kişi Nikolai Vetrov ise.

Omuzlarımdaki yük artık eskisi kadar ağır değil. Nikolai'ye tecavüze uğradığımı söylediğimden beri, tuvalete gitmek için yanımdan ayrılmadı.

St. Monarch's'ta geçirdiğim son birkaç gün boyunca, verdiği tüm savaş derslerine katıldım. St. Monarch's'ın perde arkasını gördüm, aktif ve kapalı sözleşmeleri nasıl hallettiğini izledim. Onunla Direktör Koslov arasındaki toplantılara katıldım. İş ve özel telefon görüşmelerini dinledim.

Nikolai, asla yanımdan ayrılmayacağımı söylerken yalan söylememiştir.

Özel jet Vetrovs'un adasına inerken, midem gerginlikten dönüyor. Tüm suç dünyası, Vetrov'larla uğraşılmayacağını bilir. Hayatta kalmak istiyorsan, tabii.

Nikolai'nin babası Damien Vetrov, St. Monarch'ın bugüne kadar yetiştirdiği en iyi muhafızdır. Duyduğuma göre, Koslov Direktör'ün muhafızı olması planlanıyormuş, ancak Damien ve Winter arasında bir evlilik ayarlanmış.

Nikolai'nin annesi Winter, kan prensesi lakabıyla anılır ve acımasızlığıyla bilinir.

Tanrım, sinir krizi geçireceğim.

Sadece Aurora bir hafta burada kalacağımı biliyor. Aileme söylemeye cesaret edemedim. Annem umursamayacaktır zaten. Beni merak edecek kadar ayık olmadığı için.

Babam ise muhtemelen altını ıslatacaktır. Her ne kadar Onunla bratva arasında geçici bir ateşkes var, Nikolai ile olan ilişkiyi kesinlikle onaylamayacaktır.

Babam pusudan sonra iyi olup olmadığımı sormaya bile tenezzül etmediği için kalbimde acı bir his var.

Çocukken yatılı okula gönderildim. Ailemi neredeyse hiç görmedim ve onların sevgisini hiç hissetmedim. Ben sadece sevgisiz bir evliliğin ürünüyüm.

Ama Vetrovlar farklı. Nikolai, harika bir çocukluk geçirdiğini söyledi.

Bizi onaylayacaklar mı?

Beni tek oğullarını baştan çıkaran düşman olarak mı görecekler?

Beni Nikolai'nin kız arkadaşı olarak kabul etmeyi reddedecekler mi?

Yaş farkını nasıl karşılayacaklar?

Kahretsin.

"Hey." Nikolai elimi sıkıca tuttu. "Fazla düşünmeyi bırak. Ailem seni sevecek."

"Çok gerginim," diye itiraf ettim.

Dürüst olmak gerekirse, ciddi bir ilişkimiz olduğu gerçeğine hala alışmaya çalışıyorum. Arkadaşlıktan çıkıp çıkmaya karar vererek hata yapmamış olmayı umuyorum.

Uçak durur ve Nikolai beni ayağa kaldırır. Güçlü kollarıyla beni sarar ve şakağıma öper. "Ama seni uyarmam gerek..."

Aman Tanrım.

Vücudum gerginleşince, o gülümser. "Annem çılgına dönecek."

Hayatım mahvoldu.

"Fikrimi değiştirdim. St. Monarch's'a geri dönmek istiyorum," diye mırıldanıyorum. "Çok geç." Beni açık kapıya doğru çekiyor. "Sen benim esirim

."

"Nikolai," diye tıslıyorum, elimi tutan elinden çekerek. "Bekle!"

Merdivenlerden aşağı çekilirken, bir kadının heyecanla "Bebeğim!" diye bağırıldığını duyarım.

Altmışlı yaşlarının başında bir kadının bize doğru yürüdüğünü izliyorum. Yüzünde nefes kesici güzellikte bir gülümseme var – Nikolai'de gördüğüm gülümsemeyle aynı.

Kış. Tanrım,

Tanrım, Tanrım.

"Sonunda St. Monarch's'tan mezun oldun ve kalıcı olarak eve döndün. Artık içim rahat." Nikolai'nin yanağına bir öpücük kondurduktan sonra tüm dikkatini bana çevirdi.

Of. Öleceğim.

"Demek bu kadın?" diye sordu, önüme gelerek.

Winter benden çok daha uzun değil, ama parmağını sallayarak beni öldürebileceğini biliyorum.

Gözleri benimkileri arıyor ve ifadesi yumuşadığında şaşırıyorum. Dudaklarında bir gülümseme belirir. "Hoş geldin, Abigail."

Ha?

Onun beni hiç tanımadığı halde, reddedilmeyi bekliyordum, kabul edilmeyi değil.

Nezaketimi hatırlayarak, "Sizinle tanışmak bir zevk, Bayan Nikolai bana sizin hakkınızda sadece iyi şeyler anlattı."

"Bana Winter de." Elini kaldırıp omzuma hafifçe vurdu. "Sonuçta, yakında bir aile olacağız."

Gergin bir kahkaha attım. "Ah... biz sadece çıkıyoruz."

Bana anlamlı bir bakış attı. "Bir Vetrov'a ait olduğunda, düğün sadece bir formalitedir."

"*Anne*," Nikolai uyarıcı bir tonla mırıldanır.

Elini havada salladı. "Sus, hayatının aşkıyla bağ kuruyorum." Ona aşırı sabırlı bir bakış attı. "Sonunda. Bu arada, çok uzun sürdü."

Nikolai gülümsedi. "Bu kadar seçici olmam benim suçum değil. Bana hayatım boyunca en iyisini verdin, bu yüzden beklentilerim yüksekti."

Sıcak karşılaşmadan çok etkilenen ben, Nikolai'nin yanına yaklaşıyorum. O kolunu omuzlarıma dolayarak, "Yarın bağ kurabilirsin. Şu anda Abigail'i dinlenebilmesi için evime götürüyorum," der.

"Yarın öğleden sonra Abigail'i herkese tanıtabilmen için bir barbekü düzenliyorum."

"Orada olacağız," diye cevaplar Nikolai ve beni ana evin ters yönüne doğru yönlendirir.

Bir gardiyan bagajlarımızla arkamızdan gelirken, Nikolai beni ormana doğru götürür. Ada kesinlikle muhteşemdir, onlarca yıllık ağaçların yaprakları yere bir halı gibi serilir.

"Burası çok güzel," diyorum, gözlerim tüm bu güzelliği içine çekmek için etrafı dolaşıyor. Okyanusun kayalık kıyılara çarptığını duyabiliyorum.

Çok huzurlu.

"Beğendiğine sevindim."

Ormanın fonunda koyu renkli ahşapları ile lüks bir kulübeye yaklaşıyoruz. "Tanrım, Nikolai," diyorum. "Evin... Tanrım, kelimeler yetersiz kalıyor."

Ön kapıyı açarken gülümsüyor, sonra bana içeri girmem için işaret ediyor. Onun kişisel alanına adımımı atıyorum ve anında havada onun kokusunu alıyorum.

Ahşap mobilyalara, tavandan yağmur damlaları gibi sarkan lambalara ve rahat görünümlü oturma odasına göz gezdiriyorum.

Dürüst olmak gerekirse, onun tehlikeli yönünü temsil eden çelik ve kromdan oluşan bir şey bekliyordum.

"Kendini evinde hisset, *moya lyubov*'."

Muhafız bagajlarımızı kapının hemen içine koyar ve başını sallayarak bizi yalnız bırakır.

Açık alana doğru ilerliyorum, önümde oturma odası, sağımda mutfak var. Kocaman pencerelerin ötesinde bir ateş çukuru var ve onun ötesinde, kayalara çarpan okyanusun mükemmel manzarası.

Burası cennet gibi.

Arkamı dönüp Nikolai'ye baktığımda, onu yeni gözlerle görüyorum. Dünya için o acımasız bir elmas kaçakçısı, ama benim için o sevgi ve güvenlik demek.

Bana kaçabileceğim güvenli bir yer veren adama bakarken, yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor.

Tam da ihtiyacım olan şey buydu. Yaralarımı sarabileceğim, ruhumun parçalarını bir araya getirmeye çalışabileceğim, gözlerden uzak bir ada.

Bana yaklaşıırken yüzünde endişe belirir. "Bir sorun mu var?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Hayır."

"Neden şok olmuş gibi görünüyorsun?" Elini boynumun yanına koyar. "Bir şey bir anıyı tetikledi mi?"

Yine başımı sallıyorum ve parmak uçlarımda yükselerek, dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Teşekkür ederim, Nikolai." Gözlerim onun gözlerine kilitleniyor. "İhtiyacım olanı bildiğin için teşekkür ederim."

Dudakları ateşli bir gülümsemeye büründü. "Gel, sana bir sürprizim var."

Elimi tutar ve beni mutfağın önünden geçirir. Bir çalışma odasına gireriz ve dudaklarım aralanır.

Üç tane şövale var, her birinde farklı boyutta tuval var. Akla gelebilecek her türlü yağlı boya ve fırça çalışma tezgahının üzerine düzgünce yerleştirilmiş. Fransız kapılar açık ve hafif bir esinti ormandan gelen doğanın taze kokusunu taşıyor.

"Burası senin odan." Nikolai elimi bıraktı. "Sanırım annem ihtiyacın olan her şeyi aldı, ama eksik bir şey olursa bana söyle."

Titrek ağzımı kapatmak için elimi kaldırıyorum, yaklaşıyorum ve diğer elimle tuvalerin ve boya tüplerinin üzerinden geçiyorum.

Tanrım. Bu bir rüyanın gerçeğe dönüşmesi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 29

Nikolai

Abigail'in yüzünde beliren duyguları görünce, sanki bir mucize gerçekleştirmişim gibi hissediyorum.

Aniden arkasını dönüp bana doğru koşar. Göğsüme çarparak, avuç içleriyle çenemi kavrar ve dudaklarını dudaklarıma bastırır.

Bu, beni ikinci kez öpüşü, ama bu sefer dili alt dudağımın üzerinde geziyor. Ağzımı açıyorum ve dilinin benimkine dokunmasına izin veriyorum.

Tanrım.

Bunca zaman sonra nihayet onun tadına vardığımda, vücudum titrer.

Kollarını boynuma dolayarak öpücüğü derinleştiriyor ve ona söz verdiğim tam kontrolü vermek için tüm gücümü kullanmam gerekiyor.

Abigail beni deli gibi öpüyor, nefeslerimiz hızlanıyor, dişlerimiz birbirini ısıyor, dillerimiz birbirini okşuyor ve tadıyor.

Işık hızında sertleşiyorum, ellerimi yanlarımda yumruk yapıyorum ki onu kendime çekip onu ne kadar çok istediğimi hissettirmemek için.

Öpücük yavaşlar ve o geri çekilir, gözleri benimkilere kilitlenir. "Sana ne kadar minnettar olduğumu söyledim mi?"

Kıkırdayarak mırıldanıyorum, "Hayır."

Yüzünde uzun zamandır görmediğim güzel bir gülümseme yayılır. "Sen bir rüyanın gerçeğe dönüşmüş halisin, Nikolai."

Ona bakışım yumuşar. "Mutlu musun, *moya lyubov*?" Tereddüt etmeden başını sallar. "Hepsi senin sayende."

Parmak eklemlerimle yanağını okşarım. "Duş alıp valizimi boşaltacağım." "Ben de biraz kendime çeki düzen vermeliyim."

Elini tutup parmaklarımızı birbirine dolayarak onu yatak odama götürdüm, evime verdiği tepkiyi çok sevdim.

Yakında burası bizim evimiz olacak.

Ana yatak odasına girdiğimizde, elini bıraktım. Valizini alıp, giyinme odasına taşıdım.

"Benim eşyalarımı dert etme. Çantamdan yaşayacağım," diyor Abigail.

Kafamı salladım. "Olmaz. Giysilerini benimkilerin yanına koy."

Onun eşyalarını her yerde görmek istiyorum. Onun burada olduğunu bilmek istiyorum.

Onu eşyalarını yerleştirirken bırakıp banyoya gidiyorum. Banyoyu yatak odasından ayıran bir kapı yok ve bugüne kadar bu hiç sorun olmamıştı. Abigail'in beni çıplak görerek tedirgin olmasını istemediğim için, "Duş alacağım, bebeğim" diye sesleniyorum.

"Tamam," diye cevaplar.

Savaş üniformasını çıkarıyorum, bir daha giymek zorunda kalmayacağım için mutluyum. Takım elbiselerimi özlüyorum.

Muslukları açtım ve su ısınana kadar bekledim, sonra bir grup insanın sığabileceği kadar büyük duşa girdim.

Yıkanmaya başladığımda havanın değiştiğini hissediyorum. Gözümün ucuyla Abigail'in yavaşça ilerlediğini görüyorum. Bana bakarken tuvalet çantasını sıkıca tutuyor.

"Akşam yemeğinde ne yemek istersin?" diye soruyorum, sohbet etmek ve onun dikkatini bana odaklamak için.

"Sen ne istersen," diye cevaplar, sesi yumuşak ve temkinlidir.

Bunun çok önemli bir an olduğunu bilerek, saçımı yıkarken ona dönüp bakıyorum. "Hava güzel. Biraz biftek ızgara yapabilirim."

Gözleri vücudumun üzerinde dolaştıktan sonra yüzüme sabitlenir ve "Kulağa hoş geliyor" der.

Gözleri yine pelvisime iner, sonra karın kaslarıma ve göğsüme döner.

"Nasılsın?" diye soruyorum. "Şaşırtıcı

derecede iyiyim," diye itiraf ediyor.

Saçımdan ve vücudumdan köpüğü duruladıktan sonra, "Öyle mi?

Tetikleyici bir şey yok mu?"

Kafasını sallar. "İğrenç hissedeceğimi sanmıştım."

Tanrıya şükür, ona öyle bir etki yapmıyorum.

"Adım adım ilerle, bebeğim. Seninle gurur duyuyorum," diyorum, muslukları kapatıp duştan çıkarken. Bir havlu alıp kendimi kuruluyorum, sonra alnına bir öpücük konduruyorum. "Ben akşam yemeği için her şeyi hazırlarken sen de biraz dinlen."

Dolaba doğru yürüdüm ve en sevdiğim takım elbiseyi, uzun kollu koyu gri gömleği giydim. Üstteki üç düğmeyi iliklemeden bıraktım, sonra ayakkabılarımı giydim.

Islak saçlarımı parmaklarımla tarayarak kapıya doğru yürüdüm ve banyoyu geçerken, duşa girmeden hemen önce Abigail'in çıplak vücudunu gördüm.

duşta girmeden hemen önce.

Tanrım, vücudu hatırladığım kadar seksi. Kıvrımları eskisi kadar belirgin değil ama bu hafta bununla ilgileneceğim.

Yürümeye devam et.

Sadece yürümeye devam et, Vetrov!

Sertleşmiş penisimi düzeltirim, sıkamak biraz rahatlama sağlar.

En az on dakika duşta kalması gerekir.

Dolaba geri dönerken, açık çantasının yanında duruyorum. Dantelli külotlarından birini buluyorum ve fermuarımı indirirken burnuma götürüyorum.

Siktir, göğüsleri çok sıkı, meme uçları sanki ağzımı bekliyorlarmış gibi sert.

Acı veren sertleşmiş penisimi dışarı çıkarıp, Abigail'in çıplak olarak önümde uzandığı görüntüsünü zihnime getirirken yumrukluyorum. Onu ilk kez kaldırıp içine girdiğimde nasıl görüldüğünü.

Beni her santimini içine aldığı hali.

Parmaklarım bacaklarımın arasındaki sert çeliği okşuyor.

Onu sertçe becerirken çıkardığı erotik sesleri ve içini doldurmamı izlemenin ne kadar seksi olduğunu hatırlıyorum.

Yumruğum daha hızlı hareket ediyor, içimde biriken yoğunluktan kıcım kasılıyor. Zevk beni ele geçirmeden hemen önce, şişmiş penisimin başını onun külotuyla örtüyorum.

Siktir, siktir, siktir.

Dantele boşaldığımı izlerken, ses çıkarmamak için çenemi sıkıyorum. Burnumdan zor nefes alırken, son ecstasy dalgası da geçiyor ve ben hızla pisliği temizliyorum.

Duşun kapandığını duyuyorum ve Abigail'in külotunu çamaşır sepetine atıyorum. Danteli onun valizine geri koymadan önce yıkatacağım.

Penisimi pantolonuma geri sokup fermuarımı çekiyorum. Abigail dolaba girerken ben de mutfığa gitmek için arkanı dönüyorum.

Tanrım, beni öldürmeye çalışıyorsun.

Vücuduna bir havlu sarılmış, bacakları tamamen açıkta.

Havlu altında çıplak. Sakın oraya gitme.

Abigail donup kalıyor, gözleri üzerimde dolaşıyor. Paniklemeden önce, "Dolap tamamen senin. İşin bittiğinde beni mutfakta bul." diyorum.

Ben yanından geçerken kenara çekildi ve ben yatak odasından çıktıktan sonra derin bir nefes aldım.

Siktir, ucuz atlattım.

Ağzımın köşesi bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor, çünkü çaldığım bu tabu an buna değdi.

OceanofPDF.com

Bölüm 30

Abbie

*Tanrı
m.*

Beynim hiç çalışmıyor.

Vay canına.

Takım elbiseli Nikolai... ahhh... hala beyin aktivitem sıfır.

Dolapta durup, salya çenemden damlamak üzereyken, aptal gibi göz kırpyorum.

SICAK.

Derin bir nefes alıp, heyecanlı kalbimi sakinleştirmeye çalışırken havluyu düşürüyorum. Valizimi karıştırıp iç çamaşırlarımı çıkarıyorum ve sütyenimi ve külotumu giyiyorum.

Bol giysiler giymeye alışmıştım, ama tişörtü alırken durup düşünmeye başladım.

Burada sadece Nikolai var ve o bana zarar verecek bir şey yapmaz.

Dar bir pantolon çıkarıp kumaşı parmaklarımla arasında ovuşturuyorum.

Seksi hissetmek istiyor

muyum? Buna hazır

mıyım?

Fazla düşünmeden önce pantolonumu giyip, dekoltesi bol bir ipek bluzla kombinliyorum. Yüksek topuklu ayakkabılarımı giyip aynada yansıma bakiyorum.

Seksi bir bomba bana bakıyor.

Merhaba Abbie.

Seni özledim.

Gözlerim yaşarır ve ağlamamak için derin nefesler alırım.

Artık bu hayalet olmak istemiyorum. Senin için savaşacağım.

Nikolai ile tekrar flört etmek istiyorum. Onu küstahlığımla çıldırtmak ve onun çözülmesini izlemek istiyorum.

Pencereye doğru yürürken, duygularımı gözden geçiriyorum, bir sonraki adıma hazır olduğumdan emin olmak istiyorum.

Nikolai'nin yanında kendimi çok güvende hissediyorum ve ona karşı bir çekim var. Hatta, bu çekim son bir ayda daha da arttı.

Duygularım sakinleşiyor ve o iğrenç olaydan bu yana ilk kez kalbime bir güç dolduğunu hissediyorum.

Tekrar normal olmak ve Nikolai ile işlerin nereye varabileceğini görmek istiyorum.

Banyoya geri dönerken, saçımı yirmi dört saat boyunca bağlı kaldığı at kuyruğundan kurtarıp tarakla tararım.

Ayrıca biraz maskara ve ruj sürüyorum ve fikrimi değiştirip hepsini silmeden önce yatak odasından çıkıyorum.

Nikolai'nin hareket ettiğini duyduğum mutfığa yaklaşınca adımlarımı yavaşlatıyorum.

Gergin hissederek, birkaç kez hızlıca nefes alıp çenemi kaldırdım ve mutfığa girdim. Nikolai'nin biftekleri baharatladığını gördüm.

"Kahretsin, Bay Vetrov," diye mırıldanıyorum.

Başı benim yönüme doğru çevirir, elleri olduğu yerde donar. Bana bakarken yüzünde şaşkınlık vardır.

Gözlerimi vücudunda gezdirirken, bir kez daha takım elbiseli erkekleri seven bir kız olduğumu düşünüyorum.

"Bu kadar seksi görünmeye devam edersen, yaramazlık yapabilirim."

Nikolai'nin yüzünde, sanki ona dünya barışının çözümünü bulduğumu söylemişim gibi bir duygu belirir.

Başını eğdi, gözleri bana kilitlendi.

Yavaşça yaklaşıp elimi göğsüne koyuyorum. Avucumu gömleğinin ipeksi kumaşının altına kaydırıyorum. "Bu görünüşün sana *çok* yakışıyor."

Alnında bir kaş çatma belirir. "Başını belaya sokuyorsun, küçük kız."

Benim, öğretmeni ile flört etmeye cesaret eden kız olduğum bu anı paylaşırken yüzümde bir gülümseme belirir.

Nikolai'nin gözleri yumuşar. "Çok güzelsin, *Malyshka*."

Elim yukarı doğru hareket eder ve avucum onun çenesine dokunur. "Sen beni güzel hissettiriyorsun."

Nikolai alnıma bir öpücük kondurur, sonra geri çekilir. "Şarabı açıp bize biraz ikram eder misin?"

"Daha önce hiç açmadım. Burnumu kırıştırıyorum. "Ama deneyebilirim."

Kıkırdar. "Sana öğretim."

Nikolai şarap şişesini kendine yaklaştırır, sonra parmağını bana doğru kıvrır. "Yaklaş."

Onunla tezgah arasındaki küçük boşluğa adım attığımda midem kıpır kıpır oluyor. Güçlü kollarıyla beni sarıyor, göğsü sırtıma bastırıyor.

Karnım o kadar sıkı kasılır ki dizlerim biraz titrer.

Oh, Tanrım. Tamamen yıkılmadığımı söylemek sanırım yanlış olmaz.

Bu farkındalık beni mutluluktan başımı döndürüyor.

Belki de Nikolai beni iyileştirme gücüne sahiptir.

Arkamdaki sağlam göğsünün hissine odaklanıyorum. Şişeyi ve tirbuşonu yaklaştırırken kollarının verdiği güven duygusuna.

Nefesi, kulağımın altındaki hassas cildimi okşuyor. "İzliyor musun?"

"Uh-huh." Nefesim kesiliyor ve o sadece bana yakın duruyor.

Duşta çıplak vücudunun görüntüsü, bronzlaşmış tenine dökülen su, etkileyici erkekliği... Bunlar, kalbim bir sinek kuşunun kanatlarından daha hızlı atana kadar beni bombardımana tutuyor.

Güçlü ellerinin tirbuşonu mantara çevirmesini ve onu ne kadar kolay çıkardığını izliyorum.

Aramızdaki gerilim hissedilir, vücudum arzuyla titriyor.

Gergin hissederek, aklıma gelen en rastgele soruyu soruyorum, "Neden takım elbise giyiyorsun? Şikayet ettiğimden değil."

"Takım elbise giymeyi severim. Kot pantolon ve kazak giyen bir adam değilim." Boynumun yanına bir öpücük konduruyor, sonra fısıldıyor, "Ceketim silahımı örtüyor."

Tanrım, "silah" kelimesi onun dudaklarından bu kadar seksi çıkmamalı.

"Yani ceket giyiyorsun çünkü ben buradayım?" Kollarında dönüp gözlerimi onun gözlerine kaldırıyorum.

Şu anda, eski halime geri döndüğümü hissediyorum – fikrini söylemekten asla çekinmeyen kız. İstedğini elde etmek için mücadele eden kadın.

Kollarımı kaldırarak kumaşı omuzlarından itiyorum. "Silahı görmekten çekinmiyorum. Rahat görünmek için bunu çıkar."

Nikolai itaat eder ve kumaşı tezgahın üzerine koyar, sonra tekrar gözlerime bakar.

Bunu yapabilirsin, Abbie. Nikolai ile flört etmek güvenlidir.

Tanrım, bunu özlemişim.

Hayallerimin erkeğine baştan çıkarıcı bir bakış atarak, "Görüşümü daha iyi hale getirecek tek şey, kollarını sıvaman." diyorum.

Nikolai bana başını sallayarak gülümser, sonra isteğimi yerine getirir. Kumaşı yukarı doğru çekerken gözlerim ellerine ve kollarında sabitlenir.

"Çok daha iyi," diye mırıldanırım, derisinin altında kıvrılan damarları severek. Nikolai gözlerimle gözlerimi yakalıyor ve uzun bir süre bana bakıyor. "Neden bakıyorsun?" diye soruyorum.

"Flörtözlüğünü özlemişim."

Burnumu kırıştırıyorum. "Eski halime geri dönmeye çalışıyorum."

"Seninle gurur duyuyorum, *moya lyubov*.'" diyor yumuşak ve samimi bir ses tonuyla.

Sen olmasaydın bunu başaramazdım.

Dürüst olmak gerekirse, "Hepsi senin sayende" diye itiraf ediyorum. Elimi çenesine götürüyorum. "Seninle her şey çok doğal geliyor."

Ağzı, sevdiğim o güzel gülümsemeye dönüşüyor. "Bu beni çok mutlu ediyor."

Benden uzaklaşarak iki kadeh şarap doldurur ve birini bana uzatır. Biftek tabağını alır ve açık Fransız kapılara doğru yürür. "Dışarıda bana katılır mısın?"

"Tabii ki."

Nikolai durur, sonra ayaklarıma işaret eder. "Topuklu ayakkabılarını çıkar, bebeğim. Rahat olmanı istiyorum."

Ayakkabılarımı kapının yanında çıkarır ve ateş çukurunun bulunduğu verandaya çıkarım. Rahat bir şezlonga oturur, onun ızgaranın hazır olup olmadığını kontrol etmesini izlerim.

"Bana hayatından biraz daha bahset," diyor biftekleri ızgaraya yerleştirirken.

"Hayatım aslında oldukça sıkıcı," diye gülümsüyorum. "Yatılı okula gittim. Sonra evden kaçtığım için iki yıl hapis yattım. Ardından St. Monarch's'a gönderildim."

Nikolai biftekleri çevirip bana bakarken, gözlerinde öfke parlıyor. "Hapse mi girdin?"

"Aurora ve ben gece kulübüne gitmek için evden kaçtık. Orası bombalandı ve yaralandık." Hoşnutsuz bir şekilde iç çektim. "Açıkçası, babam yaralanmamdan çok, ona itaatsizlik ettiğim için daha çok kızmıştı."

Bunu yüksek sesle söylemek, hayatımın büyük bir bölümünde ne kadar yalnız olduğumu fark etmemi sağlıyor. Aurora olmasaydı, nasıl hayatta kalırdım bilmiyorum.

Nikolai'nin yüzünde karanlık bir ifade var. "Bombalamadan baban sorumluydu. Hedefi Misha ve arkadaşlarıydı."

Ne?

Şok dalgası içimi sarar, zihnim bu bilgiyi işlemek için hızla çalışır. Nikolai'nin ifadesi yumuşar. "Bilmiyordun."

Kafamı sallıyorum. "Hayır."

Kendi babamın beni neredeyse öldürdüğünü öğrenmek, daha fazla acı vermesi gerekmez mi?

Ama o kadar da şaşırmadım. Kendi çıkarları için beni bir saniye bile düşünmeden feda edeceğini hep biliyordum.

"Üzgünüm, *moya lyubov*!" Gözlerinde şefkat yumuşuyor. "Ailene güvenememenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

Hayatım boyunca alıştığım bir şey gibi, sanki hiçbir şey olmamış gibi omuz silkiyorum. "Ne yaparsın, öyle işte." Yüzüme zorla bir gülümseme takınıyorum. "İşte, bu kadar. Hayatım özetle böyle."

Bundan açıkça memnun olmayan Nikolai, "Hayatın sadece bundan ibaret olamaz." diye itiraz eder.

Yine omuz silkiyorum. "Ne yazık ki öyle. Ailem benim yetiştirilmemde rol almadı, bu yüzden Aurora'ya bu kadar yakınım."

"Eğitimin bittikten sonra ne yapmayı planlıyorsun?"

Kulübenin yanındaki manzaraya bakarak iç geçiriyorum. "Babam işini devralmamı istiyor." Acı bir kahkaha atıyorum. "Muhtemelen beni bekleyen bir görücü usulü evlilik vardır."

Gözlerimi Nikolai'ye çevirdiğimde, yüzünde saf öfke görüyorum. "Benim cesedimi çiğnemedi başka bir adamla evlenemezsin."

Evet, bunu iyice düşünmedim. Babam Nikolai ve benim hakkımda bir şey öğrenirse beni öldürür.

Ama yine de, babamın ne düşündüğünü gerçekten umursuyor muyum?

"Dünyamızın nasıl işlediğini biliyorsun, Nikolai. Kocamın seçimini ben yapamam."

"Seçme şansın var," diye mırıldanıyor, sesinin keskin tonunu zar zor kontrol ederek.

"Ne seçeneği?"

"Beni seçebilirsin." Nikolai ızgaradan biftekleri alır, sonra yanıma çömelir. "Babanın senden istediği hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin."

Babama cehenneme gitmesini söyleyecek gücüm var mı?

Bariş için her zaman onun kurallarına uydum.

"Zamanın var. Şimdi karar verme," diyor Nikolai. "St. Monarch's'ı bitirdiğinde benimle yaşayabilirsin."

Üç buçuk yıl içinde çok şey olabilir.

Bu konuyu kapatmak istediğimden başımı sallarım. "Düşüneceğim." Ayağa kalkıp biftek tabağını alırım. "Açlıktan ölüyorum. Hadi yiyelim."

Neyse ki Nikolai konuyu zorlamıyor ve kulübeye geri dönerken geleceğimi düşünüyorum.

Ya her şeyi boşverip Nikolai'nin teklifini kabul edersem?

OceanofPDF.com

Bölüm 31

Nikolai

Dün gece neredeyse hiç uyuyamadım.

Abigail'in flörtöz tavırları geri döndüğünde, sürekli sertleşmiş halde dolaşıyordum. Onu yatağıma atmak hiç yardımcı olmadı.

Biraz rahatlamam gerektiği için babamı aradım ve spor salonu olarak kullandığımız ahırda buluşmamızı söyledim.

Abigail resim yaparken, onu kısa bir süre yalnız bırakmanın güvenli olduğunu düşünüyorum. Ahırın kapısının açık olduğunu görüyorum ve içeri girdiğimde babamın beklediğini görüyorum.

Bana geniş bir gülümsemeyle bakıp kucakladı. "Hoş geldin evlat."

Kollarını babacan bir kucaklamayla bana doladığı anda, ona sarıldım.

O her zaman benim dayanağım olmuştur ve şimdi nihayet kendime ait bir anım olduğu için, omuzlarımdaki yük dayanılmaz hale geliyor.

"Hey," diye mırıldanır babam. "Ne oldu?"

Onu daha sıkı sararım. "Berbat bir hafta geçirdim."

Tanrım, Abigail'e odaklanabilmek için öfkemi bastırmak zorunda kaldım, ama şimdi babamın kollarında dururken, onu ortaya çıkarabilirim.

Yüzümü görmek için geri çekildi, sonra "Ne olduğunu anlat" diye emretti.

Keşke Abigail de büyürken buna sahip olsaydı – benim babamın benim için yaptığı gibi, onun için dünyayı yakacak bir babaya.

Kahretsin, ne kadar şanslıyım.

Babamla aramızda sır yoktur ve onun kimseye söylemeyeceğini biliyorum.

Pusu ve Abigail'in yaralandığını biliyor, bu yüzden "Abigail tecavüze uğradı" gibi iğrenç sözleri söylerken ayrıntılara girmeye gerek duymuyorum.

Babam bir adım geri çekilir, yüzü taş kesilir. "Lanet olası pislik herif." Anında yüzünde endişe belirir. "O nasıl? Onun için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

Kafamı sallıyorum. "Sadece iyileşmesi gerekiyor ve bu zaman alacak."

Babam başını sallıyor, sonra gözlerime bakıyor. "Sen nasılsın?"

"Bir şeyleri parçalamak istiyorum," diye homurdanırım, kalbim sevgilimin yaşadığı travma yüzünden acıyor.

Babam spor salonu ekipmanlarını işaret eder. "O zaman bir şeyleri yok et."

Ahırın içine doğru yürüdüm ve başımı sallayarak, Abigail'in bana yaşadığı korkunç olayları anlatırken ne kadar yıkıldığını hatırladım.

Gözyaşlarını.

Çaresizliği.

İğrenç tiksinti.

Bir adam, o baygınken zorla ona tecavüz etti.

Tanrım.

Nefes al.

Ben hayal hayal hayal travmayı yaşadığını yaşadığı
ne uyandığında bir adamın onu siktiğini gördüğünde

Siktir.

Siktir.

Siktir.

Eğilerek ellerimi dizlerimin üzerine koyuyorum ve çaresizce nefes alıyorum.

"Bırak gitsin, evlat," diye mırıldanır babam.

Dikleşip yüzümü sildim, içimden bir inilti koparken

Babamın güçlü varlığını hissediyorum. "Buradayım Nikolai. Artık rahatlayabilirsin."

Yüzündeki kan. Yakalandığı dehşet verici şaşkınlık. Ruhu ölmüş gibi bana sarılıp ağlaması.

Onu tren istasyonunda bulduğum anı ve tepkilerini hatırlayınca, yıkıcı bir güç gibi içimi kaplayan dayanılmaz bir acı hissediyorum.

Karnımdan gelen kükreme, hissettiğim her gram öfkeyle doludur.

Kendi ağırlığımı taşıyamayıp dizlerimin üzerine çöküyorum.

Babam bana koşar, yanıma diz çöker ve kolları çelik bantlar gibi beni sarar.

"Seni tutuyorum, oğlum."

Omzunu sıkıca tutar ve ağlayarak, Abigail gibi kaygısız bir ruhun ölümden daha kötü bir kadere maruz kaldığı için yas tutarım.

Ve onun intikamını almak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Onu destekleyip, tekrar kaygısız olabilmesi için iyileşmesi için dua etmekten başka bir şey yapamam.

Sakinleştikten sonra geri çekilip babama bakarım. "Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum."

"Sadece onun ihtiyacı olan şey ol."

Tanrım, bu yeterli olacak mı?

"Hadi. Kalk." Ayağa kalkıyoruz ve babam omuzlarımı tutarak gözlerimin içine bakıyor. "Sen bir Vetrov'sun. Sen dikkate alınması gereken bir güçsün."

Derin bir nefes alıp başımı salladım.

"Sadece Abigail'i sev, evlat. Yapabileceğin tek şey bu."

Tekrar başımı salladım ve itiraf ettim, "Tanrım, baba, birini bu kadar çok sevebileceğimi bilmiyordum."

Ağzının köşesinde bir gülümseme belirir. "Sana tüm dünyanı ele geçireceklerini söylemişim."

Babamın gözlerine bakarak, "Böyle harika bir baba ve insan olduğun için teşekkür ederim" diyorum.

Bana sırtımı okşadıktan sonra kapıya doğru başını salladı. "Kadınının yanına dön."

Ahırdan çıktığımızda babam bana, "Saat ikide barbekü olduğunu unutma. Annen çok heyecanlı." diye hatırlatır.

Eminim öyledir.

Biraz daha iyi hissederek ormana doğru yürüdüm ve evime giden yolu takip ettim.

Arka tarafa doğru yürüdüm, böylece çalışma odasından girebilecektim. Abigail, şövaleyi ağaçlara dönük olarak ortaya çıktığında, dudaklarında hafif bir gülümseme gördüm.

Bu manzarayı izlemek için duruyorum ve o mutlu görüldüğü için bir anlık huzur hissediyorum.

Abigail'in ait olduğu yer burası – kalbinin istediği gibi resim yapabileceği bu ada.

Ne olursa olsun, o benimle evlenecek, zavallı babasının onun için seçtiği rastgele bir pislikle değil.

Abigail için Emilio Sartori'ye karşı savaşacağım.

Yaklaşp odaya girdiğimde, Abigail'in gülümsemesi genişliyor. "Selam."

Ceketimi çıkarıp soruyorum, "Resim nasıl gidiyor?"

Burnunu kırıstırır. "Yavaş yavaş."

En azından resim yapıyor.

Arkasına geçip tuvali incelerim. "Ağaçları mı çiziyorsun?"

"Evet." Paleti ve fırçayı yere koyduktan sonra ayağa kalktı. "Barbekü ne zaman? Salata yapayım mı?"

"Saat ikide." Elini tutup onu kendime doğru çekerim. "Salata için endişelenme. Büyükanнем her şeyi halledecek."

"Gerginim," diye itiraf etti.

"Ailem seni çok sevdi bile," diye onu teselli ettim.

Yüzündeki bir tutam saçı çekip alırken, "Film izleyebilir miyiz, yoksa yapman gereken işler var mı?" diye sorar.

"İkisini aynı anda yapabilirim."

"Sadece sana sarılmak istiyorum," diye itiraf eder.

Oturma odasına doğru yürürken, Abigail'e oturması için işaret ediyorum.

"Bütün aile bu adada mı yaşıyor?" diye soruyor, rahat bir pozisyon alarak.

Bugün bir elbise giyiyor ve elbise ayaklarına kadar uzansa da, dekoltesi tamamen açıkta ve sütyen giymediği açıkça belli.

St. Monarch's'tayken vücudunu bol giysilerin altında mı saklıyordu?

Monarch's'ta büyük beden kıyafetlerin altında vücudunu mı saklıyordu

İnsanların onun hakkında ne düşündüğünü umursamayan kendine güvenen kadını özlemiştim ve yavaş yavaş geri döndüğünü görmekten memnunum.

Televizyonun uzaktan kumandasını alıp yanına oturuyorum. "Evet, güvenlik nedeniyle, ama ailemin yakınımda olmasını seviyorum."

"Ailemle bir adada mahsur kalsam ölürdüm," diye gülüyor. Televizyonu açıp "Ne izlemek istersin?" diye soruyorum. Abigail bana gülümsüyor.

"John Wick."

"Hmm," diye homurdanırım. "Rakibim mi var?"

"Oh, kesinlikle," diye gülüyor. "Üzgünüm ama Keanu Reeves'i kimse geçemez."

Gülümseyerek arkama yaslanıp kolumu kanepenin arkasına dayıyorum. "Yaşlı erkeklere olan sevgin buradan mı başladı?"

"Yaşlı erkekler. Pfft," diye alay ediyor. "Yaş sadece bir sayıdır." Yanıma sokuluyor. "Olgun erkekleri severim. Yaşıtım erkeklerle hiç ilgilenmedim."

John Wick'i seçip oynat düğmesine basıyorum.

Abigail bacaklarını yukarı çekip benim uyluğuma dayadı. Bir iç çekerek, "Bu çok hoş" diye fısıldadı.

Kolumu kanepeden çekip onu kucaklarım.
Bu mükemmel.

OceanofPDF.com

Bölüm 32

Abbie

John Wick'in düşmanlarını alt etmesine odaklanmak yerine, Nikolai'yi çok iyi fark ediyorum.

Yani açıkça yalan söyledim. Keanu'yu gölgede bırakan bir adam var.

Elimi Nikolai'nin karın kaslarına koyuyorum ve sağlam vücudunun hissini içime çekiyorum.

Dünden beri karnım heyecandan kıpır kıpır. Nikolai ile baş başa kalmak, ona tamamen odaklanmamı sağlıyor.

Dürüst olmak gerekirse, tecavüzü neredeyse hiç düşünmüyorum ve bu da Nikolai ile bir sonraki adıma geçmeye hazır olup olmadığımı merak etmeme neden oluyor.

Denemezsem, asla bilemeyeceğim.

Yanağımı göğsünden uzaklaştırıp ona bakıyorum. Gözleri televizyondan ayrılıp benimkilere kilitleniyor ve aramızda anında bir elektrik akımı oluşuyor.

Nikolai güvende. Seviştiğimizde, akıllara durgunluk vericiydi. Bu adamı tanıyorum.

Onunla samimi bir bağ kurmak istiyorum.

Buna ihtiyacım var.

Yaklaşarak dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim ve geri çekildim.

Ağzının köşesi yukarı kalktı, gözleri bana karşı yumuşadı.

Tamamen kontrol bende.

Tekrar mesafeyi kapatıp, şefkatli bir öpücük veriyorum. Kucağına geçip, elbisesini yukarı çekiyorum, böylece ona bacaklarımı açabiliyorum. Öpüşmeyi kesmeden, ellerini tutup kollarını yukarı doğru itiyorum, böylece koltuğun arkasına yaslanıyorlar.

"Kıpırdama," diye fısıldıyorum dudaklarına.

"Tamam," diye itaat eder, parmakları deriye gömülür.

Ağzımı boğazına indirip, gömleğinin düğmelerini açarken derisini emiyorum. Kumaşı açıp, kusursuz kaslı göğsünü ortaya çıkarıyorum.

Dudaklarım dövmelerine doğru ilerlerken, çekinerek kalçamı onun sertleşmiş penisine doğru itiyorum. Altımda sertleşmiş ve hazır olduğunu hissetmek muhteşem bir duygu.

Şimdiye kadar her şey yolunda.

Kucağından kalkarak, elbisenin kumaşının altına uzanıp külotumu bacaklarımdan aşağı çektim. Dantelli külotu yere attım ve Nikolai'nin üzerine tekrar tırmandım.

Nikolai'nin üzerine tırmanmadan önce.

Gözleri açgözlü bir şekilde bana bakıyor, sanki benden alabileceği her dokunuşa açmış gibi.

Bunun istediğim şey olduğundan ve hazır olduğumdan emin olmak için bir an durdum.

hazır olduğumdan emin olmak için bir an durdum. Gözlerini kilitlediğimde panik ya da tiksinti yoktu. "Acele etme, Abigail. Kendini zorlama." *Tanrım, bu adamı seviyorum.*

Eğilip kemerini çözdüm ve fermuarını indirdim.

Derin bir nefes alıp kumaşı açtım, böylece alt karın bölgesini ve kalçalarından pelvisine kadar uzanan mükemmel V şeklini görebildim.

Görünüm o kadar seksi ki, kumaşın altına elimi sokmaktan çekinmedim. Kalın çevresini elimle kavrayarak, sertleşmiş penisini dışarı çıkardım.

Erkekliğine bakıp dehşetin gelmesini bekledim, ama hiçbir şey olmadı, tıpkı onu duşta çıplak gördüğüm zamanki gibi.

Kırılmadım.

Bu, ona olan arzumun beni ele geçirmesinden önceki son düşüncem. "Hareket edebilirsin," emrediyorum. "Bana dokun."

Nikolai elbisemi tutup yukarı doğru çeker. Kollarımı kaldırıp kumaşı başımdan geçiririm. Elbiseyi kanepenin kenarına bırakır ve sertleşmiş meme uçlarımı parmak eklemleriyle okşar.

Ağzlarımız birbirine çarpar ve saldırıdan önce hissettiğimiz vahşi tutku yeniden alevlenir.

Onun penisini bırakıp kollarımı boynuna doladım ve klitorisimi onun sertleşmiş penisine sürtmeye başladım. Sürtünme karnımı kasılmaya başladı.

Nikolai'yi ona karşı hissettiğim her şeyle öpüyorum. Yanıcı tutku. Sonsuz minnettarlık. Ölümsüz aşk.

Elleri açgözlülükle vücudumda dolaşıyor, kalçamı kavramadan önce meme uçlarımı çimdikliyor.

"Tanrım," diye homurdanır. "Sen çok seksisin."

Sözleri beni seksi hissettirir ve özgüvenimi geri kazandırır. "Sik beni, *baba*," diye inlerim, sesim ihtiyaç içinde.

Nikolai aramıza uzanır ve sertleşmiş penisini girişime yerleştirir. "Gözlerini bana dik, Abigail."

İtaat ediyorum, karanlık irislerinin derinliklerine bakıyorum. "Hazır mısın, *Malyshka*?"

"Evet," diye yüksek sesle ve net bir şekilde cevap veriyorum, sözlerime güven katarak.

Bana sırtarak, hakimiyetini gösterir. "Benim sikime ihtiyacın var mı, bebeğim?" Arzu vücudumun her yerini kaplar ve "Evet" diye inlememe neden olur.

Onun beni doldurmasına ve canavarın hissini silmesine ihtiyacım var.

Başparmağı klitorisimi okşuyor ve keskin zevk hissiyle irkiliyorum.

Onun ereksiyonunun beni genişlettiğini hissediyorum, sonra durup "İyi misin?" diye soruyor.

"Hayır," diye inliyorum. "Bu kadar yavaş davranarak beni öldürüyor musun?"

Nikolai sertçe itiyor ama sadece birkaç santim içeri girebiliyor. "Tanrım, nasıl bu kadar daraldın?" diye homurdanıyor, yüz hatları sıkı çekiyorum.

Onun penisini itmeden önce kendimi biraz kaldırıyorum ve onu tamamen içime alıyorum. Sanki karnıma çarpıyor gibi hissediyorum ve inanılmaz derecede doluyum.

"Tanrım," diye inledim. "Beni çok iyi dolduruyorsun."

Sözlerim Nikolai'yi çılgına çevirir. Yine kıcımlı kavrar ve o kadar güçlü bir şekilde itmeye başlar ki, sürtünme beni ateşe verecekmiş gibi hissediyorum.

"Evet," diye inledim, gözlerim onunkilerden hiç ayrılmadan. "Tanrım, evet."

Sadece Nikolai içimde bu kadar iyi hissettirebilir. Beni sertçe sikerken beni damgalamaya çalıştığına yemin ederim. Aramızdaki sıcaklık travmamın hayaleti küle çeviriyor.

Bu yolculuğun tadını çıkarmaktan başka bir şey yapamayan ben, "Daha sert" diye bağıyorum.

Parmakları kıcıma gömülüyor ve yukarı doğru ittiğinde beni aşağı çekiyor. Beni bu kadar derine vurmasından acı duyuyorum ve memnuniyetle inliyorum.

Ellerimi omuzlarına koyup sıkıca tutunuyorum ve daha fazla acı ve zevk için açgözlülükle tüm gücümle onun üzerine çöküyorum.

Takıntılı olduğum adamla sevişirken dudaklarımdan çıkan sesler müstehcen.

"Gel, Abigail," diye homurdanıyor, yüzündeki gerginlikten orgazm olmak üzere olduğu belli.

Hareketlerim düzensizleşir ve vücudum titrer, beni ele geçiren aşırı zevk. Orgazmın yoğunluğundan çılgın atarken tırnaklarım omuzlarına batar.

Nikolai'nin yüz hatları gerginleşir ve içimde şiştiğini hissedirim. Sert ve derin bir şekilde ittiğinde vücudu üç kez sarsılır ve kendi orgazmına ulaşır.

Zevk kıvılcımları içimden geçmeye devam eder ve ben göğsüne yığılırım. Nefes nefese ve tatmin olmuş bir şekilde kollarımı tekrar boynuna dolarım.

Nikolai beni sıkıca kendine çekiyor, içimde hareketsiz kalana kadar itişleri yavaşlıyor.

Teşekkürler, Tanrım.

Ağzımı Nikolai'nin kulağına yaklaştırıp fısıldarım, "Seni seviyorum. Sihirli bir penisin olduğu için değil, bir erkekte aradığım her şeye sahip olduğun için."

Gözlerimiz birbirine kilitlenene kadar beni geri iter, sonra "Tekrar söyle" der.

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılır. "Seni seviyorum, Nikolai Vetrov."

"Tekrar."

"Seni seviyorum."

Hâlâ içimdeyken, bir süre bana bakıyor ve sonra soruyor: "Şeytanlar yok mu?"

Kafamı sallarım. "Sen içimdeyken yok."

Dudaklarında bir gülümseme belirir. "Bu beni mutlu ediyor, bebeğim."

"Benim kadar mutlu olamazsın," diye onun kucağında kıpırdanırım ve ondan bir inilti koparırım.

Aniden kıcıımı kavrar ve ayağa kalkar. Hızla bacaklarımı onun etrafına dolayarak, içimden çıktığında penisinin kaybını yas tutarım.

Nikolai beni mutfağa taşır ve ada mutfağın üzerine yatırır. Havlu almaya gittiğinde, "Ne yapıyorsun?" diye sorarım.

Kumaşı ıslatıp fazla suyu sıkıyor ve sonra gelip bacaklarımın arasından spermlerini temizliyor.

O tabureye oturduğunda kaşlarım kalktı ve kalçalarımı kavrayarak beni mutfak adasının kenarına çekti.

"Açlıktan ölüyorum, o yüzden tutunacak bir şey bulsan iyi olur."

Bu, yüzünü bacaklarımın arasına sokmadan önce bana verdiği tek uyarı. Dişleri ilk olarak klitorisime saldırır ve ben destek olacak bir şey ararken sırtımı kamburlaştırırım.

"Nikolai," diye bağırırım.

Sonunda göğüslerimi kavrar, onları sonuna kadar sıkar ve acıyı severim.

"Evet, *baba*," diye inledim. "Amcığımı cezalandır."

"Siktir," diye homurdanır ve sonra dilini ısırp çırpınarak amımı yalamaya başlar.

Birkaç dakika içinde ikinci kez, o kadar şiddetli boşalırm ki görüşüm bulanıklaşır. Onun kafasını tutup ağzına ve çenesine ağrıyan klitorisimi sürterken çığlıklarım evin içinde yankılanır.

Anında aşırı duyarlı hale geliyorum ve kafasını bırakıyorum. "Tanrım," diye inliyorum, vücudum hala artçı sarsıntılarla titriyor.

Nikolai ayağa kalkar ve bana doğru eğilir, bir elini tezgaha dayar. "Çığlık atmanı seviyorum."

"İyi," diye nefes nefese, nefesimi yakalamaya çalışıyorum.

Avuç içi hassas klitorisimi kaplar. "Bu benim amım," der. "Tamam," diye kabul ederim ve kıkırdarım. "Beni şikayet ederken duymayacaksın"

"

Nikolai orta parmağını içime sokarak benim uyarılmamı biraz topladıktan sonra elini ağzına götürdü.

Onun parmağından orgazmımın izlerini emmesini izlerim, sonra inlerim, "Barbeküye çok geç kalacağız."

Beni gelin gibi kaldırıp yatağına taşır. "Hala iki saatimiz var, ama geç kalırsak sorun olmayacağından eminim."

Nikolai kıyafetlerini çıkarır ve vücudumun üzerinde sürünürken, onun benim için yaratıldığına dair hiç şüphem kalmaz.

Bölüm 33

Nikolai

Yemeğimizi yedikten sonra, ailemle birlikte ateşin etrafında oturuyoruz.

"Nikolai pes edene kadar onu deli gibi rahatsız ettim." Abigail anneme nasıl tanıştığımızı anlatıyor. "Zavallı adamın hiç şansı yoktu."

Annem kahkahalarla gülmeye başlarken, babamın dudaklarında bir gülümseme belirir.

Dedem başını salladı. "Bir kadın gözünü sana dikti mi, karşı koymanın bir anlamı yok."

Büyükbabam elini büyükbabamın bacağına koyar. "Yine de sen dişinle tırnağınla mücadele ettin."

"Winter'a bakmam gerekiyordu," diye kendini savunur.

"Hey, beni suçlama. Bu konuda kendi başınasın, Cillian," diyor annem onu azarlayarak, sonra dikkatini tekrar Abigail'e çeviriyor. "Nikolai bana resim yapmayı sevdiğini söyledi. Aldığım malzemeler doğru muydu?"

Kadınım yanıma sokulmuş, ben de bunu çok seviyorum.

"Evet, bu benim tutkum ve malzemeler mükemmel. Çok teşekkür ederim." Abigail elini karın kaslarıma koyuyor. "Burada kaldığım süre boyunca Nikolai'ye borçlu olduğum resmi yapmayı umuyorum."

"Eşsiz bir eser olmalı," diye hatırlatıyorum ona.

"Babam gibi otoriter," diye annem beni azarlıyor. Tekrar Abigail'e bakıyor. "Ne resim yaparsın?"

"Doğa manzaralarını tercih ederim. İnsanları resmetmekte pek iyi değilim." "Bir gün eserlerinden bazılarını görmek isterim."

"Belki tekrar geldiğimde sana gösteririm." Abigail benden uzaklaşır. "Tuvalet nerede?"

Ayağa kalkıp elini tutarak onu eve götürürüm. O tuvaleti kullanırken dışarıda beklerim ve işini bitirince elini tekrar sıkıca tutarım.

Oturma odasından geçerken beni durdurur. "Bekle. Şöminenin üzerindeki fotoğraflara bakmak istiyorum."

Onu odaya kadar takip ediyorum ve her bir çerçeveli fotoğrafa bakmak için bir dakika ayırmasını izliyorum.

Abigail, ben küçükken büyükannemin çektiği bir fotoğrafa uzanır. Ormanda, birbirimize boya topları atıyorduk. Fotoğrafi göstererek gülümserim. "O gün babamı fena vurdum."

Abigail'in yüzünde hafif bir gülümseme belirir. "Hepiniz çok mutlu görünüyorsunuz." Fotoğrafi göğsüne bastırır ve "Bu hafta ödünç alabilir miyim?" diye sorar.

"Tabii, ama neden?"

"Senin için ne çizeceğimi buldum galiba."

Bu kadın. Ona olan sevgim hiç azalacak mı? Muhtemelen hayır.

Dışarı çıkıp tekrar yerlerimize oturuyoruz. Abigail'in elindeki fotoğrafa işaret ediyorum. "Birbirimize boya toplarıyla ateş ettiğimizi hatırlıyor musun?"

Babam kıkırdar. "Inna, Cillian'ın kışına ateş etmişti."

Büyükbabam homurdanır. "Şanslı bir atıştı."

"Bunu tekrar yapmalıyız," diyor annem. "Abigail, daha önce paintball oynadın mı?"

Kadınım başını sallar. "Hayır, ama eğlenceli görünüyor."

"Yarın herkes için uygun mu?" diye sorar annem.

"Hayatta olmaz, kışım paintball'dan kaçmak için çok yaşlı," diye mırıldanır büyükbaba.

"Yarın mükemmel," diye cevaplar Abigail, gözlerinde heyecan parıldayarak.

Kafamı ona yaklaştırım. "Hala eğleniyor musun?"

Mutlu bir gülümsemeyle başını sallar.

İşte benim kızım. Hoş geldin bebeğim.

Abigail ile sadece bugünüm kaldı ve onu adada tutsak tutmayı ciddi olarak düşünüyorum.

Eski haline geri döndü ve St. Monarch's'a geri dönerse tekrar eski haline döneceğinden endişeleniyorum.

Bir de benim yanımda olmayacak olması var.

Tanrım, onun için kendimi ölümüne endişelendireceğim.

Çalışma odasına girer girmez Abigail, "Resme bakma" diye mırıldanır.

Resim yaparken duvarın arkasında kalması için şövaleyı bile çevirmiş.

Ne üzerinde çalıştığını görmek için can atıyorum.

Dışarı çıkıp şezlonglardan birine oturuyorum. Buradan Abigail'i mükemmel görebiliyorum.

"Bu hafta çok hızlı geçti," diye şikayet ediyorum.

"Evet." Boyamaya devam ederken içini çekiyor. "Seni esir tutmayı düşünüyorum," diye itiraf ediyorum.

Abigail kıkırdar. "Bu fikri Aurora'nın düğününe kadar beklet. St. Monarch's'ta yalnız kaldığımda, beni kaçırmam için sana yalvaracağımdan eminim."

"Düğünü ipe çekiyor musun?"

Başını sallar ve sonra sorar, "Benim eşlikçim olur musun?" "Bunu sormak zorunda mısın?"

Yine gülümser. "Doğru. Bugünden itibaren üç hafta var."

Öne eğilip, ön kollarımı uyluklarımın üzerine koyuyorum. "Bana bir söz vermeni istiyorum."

Abigail bana bakar. "Ne?"

"Şeytanlar geri döndükleri anda beni arayacağına söz ver. Kendi başına halletmeye çalışma."

"Oh, güven bana, sabahın köründe olsa bile seni ararım." Tuval üzerine birkaç fırça darbesi daha atar, sonra başını eğip eserine bakar. "Bitti."

Ayağa fırlarım. "Bütün hafta bunu bekledim. Göster bana." Abigail taburesinden kalkar, sonra emir verir. "Gözlerini kapat."

Emrine uyuyorum ve onun şövaleyı hareket ettirdiğini duyuyorum, sonra fısıldıyor, "Bakabilirsin."

Gözlerim, içimde pek çok duygu uyandıran esere kilitlenir, kalbim göğsümde sıkışır.

Ormanı mükemmel bir şekilde yakalamış. Ağaçların arkasından bakan insanların gölgeleri var, renkli çizgiler havada uçuyor. Resimden gelen kahkahaları hissedebiliyorum.

"Eeeee?" Abigail konuşurken gözlerim onun yüzüne kayıyor. Gergin görünüyor, alt dudaklarını ısırtıyor. "Beğendin mi?"

Bakışlarımı, çocukluğumun en sevdiğim anılarından birini barındıran tuvale geri çeviriyorum. "Kesinlikle mükemmel, Abigail."

"Gerçekten mi?" Resme bakarken heyecandan sesi titriyor.

Kadınım doğru yürüdüm ve onu göğsüme sıkıca sarıldım. Dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırdım ve onu deli gibi öptüm, sonra yalvardım, "St. Monarch's'a dönme. Benimle kal."

Abigail kollarını boynuma doladı ve gözlerime baktı. "Geri dönmeliyim. Babama bizim çıktığımızı söylemek için zamana ihtiyacım var. Burada kalırsam, öğrenir."

Gerçekçi davranarak soruyorum, "Baban benimle görüşmeyi bırakmanı isterse ne yapacaksın?"

Abigail içini çeker. "O noktaya gelirse, en azından denemiş olurum."

Sabırsızlıkla homurdanırım, "Yani?"

"Ailemle ilişkim kesmek zorunda kalacağım."

Ailesi, ona aile denilmeyi hak etmiyor. Abigail'in onlara en çok ihtiyaç duyduğu anda neredeydiler?

"Burada her zaman bir ailen olacak," diye onu teselli ediyorum. "Ama iş o noktaya gelirse sorun olmaz mı?"

Abigail başını sallar. "Hiç sahip olmadığın bir şeyi özleyemezsin."

Tanrım, o kadar güçlü ki.

Dudaklarına nazikçe bir öpücük kondurup, "Beş milyon avroyu banka hesabına yatırdım," diyorum.

Yüzünde şok dalgaları yayılır. "Neden?"

"Kendi paran olsun diye." Bu parayı yakuzadan aldığımı ona söylemem mümkün değil. Bu, mezara götüreceğim bir sır.

"Nikolai," diye fısıldadı, bir kez daha bana dünyanın yedi harikasından biriymişim gibi bakarak. "Bunu yapmak zorunda değildin."

Onu daha sıkı sarıyorum. "Sen benimsin Abigail, bu da sana bakma şerefine nail olduğum anlamına geliyor."

"Böyle şeyler söylediğinde bayılıyorum." Bana daha da yaklaşıp. "Sonra da beni sikmeni istiyorum çünkü bu, amımı ağrıtıyor ve arzulu hale getiriyor."

Işık hızında sertleşiyorum. "Tanrım, bana müstehcen konuşman çok hoşuma gidiyor."

"Öyle mi?" Gözlerinde yaramaz bir ışıltı parlıyor ve ne söyleyeceğini biliyorum. "Beni sikinle cezalandırın, *babacığım*."

Tanrım, bu sözlerin üzerimde yarattığı etki gerçek dışı.

Belimden eğilip Abigail'i havaya kaldırıyorum. Onu omzuma asınca, yatak odasına doğru yürüyorum.

Onu yorganın üzerine bırakarak, "Çıplak soyun. En değerli varlığımın her santimini görmek istiyorum" diye emrediyorum.

Yatağın yanındaki çekmeceyi açıp, kısa bir karaya yolculukta aldığım kelepçeleri ve vibratörü çıkardım.

"Oooh... Bu işin gidişatı hoşuma gitti," der Abigail, kıyafetlerini çıkarırken alaycı bir şekilde.

Hızla soyunup, ona yatağa uzanması için işaret ettim. "Kollarını aç ve başlığı tut."

Abigail itaat eder ve bileklerini tahtaya kelepçelememe izin verir. Vücudunda aşağı doğru inerken, "Senin için fazla geldiği anı bana söyle," derim.

"Evet, bunun olmayacağından eminim," diye alay ediyor. Ona kötücül bir gülümseme atıyorum. "Göreceğiz."

Yataktan inip vibratörü alıp çalıştırırım. Vızıldayan ses Abigail'in bacaklarını iyice açmasına neden olur.

Siktir, onun kendine güvenini seviyorum.

Uyluklarının arasına diz çöküp, oyuncakla her bir meme ucunu yavaşça daireler çizerek okşuyorum.

oyuncakla yavaşça daireler çizdim.

Yanaklarının kızardığını ve göz bebeklerinin büyüdüğünü, yüz hatlarının gerildiğini izliyorum.

"Telefonla konuşurken ne yapmanı istediğimi göstereceğim, ben de sikimi yumruklayacağım."

"Göster bana," diye yalvarır.

Çömelmiş halde otururken, sol elimle sertleşmiş penisimi kavrarken, vibratörün ucunu klitorisine sürüyorum.

"Tanrım. Gitmeden önce bana birkaç kez göstermen gerekecek." Ben onun açıklığını daireler çizerek okşarken, o nefes nefese kalır. "Ben yavaş öğrenirim."

Vibratörün ucunun onun içine girmesini izlerken sertleşmiş penisimi okşuyorum.

"Siktir, amının lastiği sarması çok hoşuma gidiyor."

Kalçaları dönüyor, gözleri benim sikime bakıyor ve ben de onun zevkine bakması için kendimi sertçe okşuyorum.

Titreşimi artırıp biraz daha derine giriyorum. Abigail'in kalçaları yataktan kalkıyor ve başını geriye atıyor.

"Tanrım, Nikolai," diye inliyor. "Artık beni sık artık."

Vibratörü çıkarırım ve onun bana attığı kızgın bakışla, yumruğumu daha sert bir şekilde içeri sokarım.

"Sen bir baş belasısın," diye şikayet eder, bilekleri kelepçelere karşı gerilir.

"Seni sikmek için bütün öğleden sonra ve gece vaktim var *Malyshka* ve her saniyesini kullanmaya niyetliyim."

İşkence sürecine yeniden başlıyorum ve vibratörü dördüncü kez çıkardığımda, Abigail serbest bırakılmak için inliyor.

O kadar ıslak ki, uyarılması uyluklarının içini kaplıyor.

Vibratörü yatağa bırakıyorum ve ellerimi belinin iki yanına dayayarak, acı verici bir yavaşlıkla içine giriyorum.

"Lütfen," diye ateşli bir şekilde yalvarır. "Tanrım, lütfen."

"Yalvarırken gözlerini tanrına dik," diye emrediyorum, sesim hakimiyetle alçak. Abigail'in bakışları anında benimkilerle buluşur.

Yavaşça içine girip, sonuna kadar gömülene kadar izliyorum, sonra daha da yavaşça çekiyorum, onun uyarılması benim sikimi kaplıyor.

"Sikimin ıslak amını sikmesini izlemeyi seviyorum."

Onun içine tekrar girdiğimde, sikimin izi onun derisinin altında belirginleşir. Lanet olsun, onun göbek deliğine kadar ulaşıyorum.

Parmaklarımla karnını okşu y o r u m , onun içindeki izimi hissediyorum.

Tanrım, lanet olsun.

Aklımı kaybederek daha hızlı giriyorum, gözlerim karnına yapışmış, kendimi onu siktiğimi izliyorum.

"Tanrım," diye inlemeye başlıyor, vücudu titriyor. "Nikolai!" diye bağılıyor.

"Gel, bebeğim," diye ona çaresizce ihtiyaç duyduğu emri veriyorum.

Abigail altımda parçalanıyor, inlemeleri ve hıçkırıkları havayı dolduruyor.

Sanki durursam hayatım sona erecekmiş gibi kadınıma sertçe vuruyorum.

Zevk omurgamdan aşağıya doğru yayılırken o hıçkırarak ağlıyor. Kıçım kasılır, dişlerimi sıkarım, orgazm içimi parçalar, tüm kontrolümü elimden alır.

Gücüm tükenmiş, Abigail'in üzerine yığılırken çaresizce nefes almaya çalışıyorum. "Tanrım... bu... muhteşemdi."

Gücümün bir kısmı geri geldiğinde, tembelce onun içine dalıyorum, orgazmımın sonunu kovalıyorum.

"Öldüm," diye inliyor Abigail altımda. "Ama ne güzel bir ölüm."

Bölüm 34

Abbie

İsteksizce çantamı kapatırken telefonum çalar.

Sık sık beni arayan tek kişi Aurora olduğu için onun aradığını düşünerek telefonu açarım. "Selam."

"Neredesin lan?" diye babamın sesi telefondan gürledi.

Kahretsin.

"Ah... Baba."

"St. Monarch's'tan ayrılmak için kim izin verdi sana?" diye sorar.

"Neredeyse yirmi iki yaşımdayım," diye tartıştım. "Senin iznin olmadan kararlar alabilirim."

"St. Monarch's'a geri dön. Bugün!"

Görüşme sona erdi ve ben derin bir nefes aldım, sonra telefonu yatağın üzerine bıraktım.

Merhaba Abbie. Nasılsın Abbie?

Tanrım, bana biraz sevgi göstermek bu kadar zor mu?

Yemin ederim, bazen evlatlık mı alındım diye merak ediyorum. Ben çocuğuma asla böyle davranmazdım.

Aniden Nikolai, "Ne oldu?" diye sorar.

Yarın Afrika'da bir anlaşma yapacağı için onu endişelendirmek istemediğimden başımı sallarım. "Sadece seni özleyeceğim."

"Hâlâ fikrini değiştirip kalabilirsin," diye beni mükemmel bir hayalle alay eder.

Bir an için teklifini düşünürüm.

Geri dönersem ne yapacağım? İlgimi çekmeyen St. Monarch's'ta eğitim mi? Beni umursamayan ailem mi?

Aurora. Aurora için geri dönüyorsun. Düğünü iki hafta sonra.

"Aurora ve Misha'nın düğününden sonra tekrar sor." Nikolai şaşkınlıkla kaşlarını kaldırır. "Ciddi misin?"

Ona doğru yürüdüm ve kollarımı boynuna doladım. Sevgilime gülümseyerek, "Evet. İki hafta sonra hala beni istiyorsan geri döneceğim" dedim.

"Kalıcı olarak," diye talep ediyor. "Seni ikinci kez gitmene izin vermeyeceğim."

Bu gezegende beni isteyen tek bir kişi olduğunu bilmek nasıl bir duygu, tarif edemem. Beni o kadar çok seviyor ki, bensiz yaşayamıyor.

"Seni seviyorum Nikolai," diyorum, sesimde tüm kalbimle.

Ellerini yüzüme kaldırıp yanaklarımı kavrar. Ruhumun derinliklerine bakar. "*Moya zhizn'. Moya dusha. Ty mayo vse.*"

Bu kelimelerin anlamını soramadan, o çevirir: "Hayatım. Ruhum. Her şeyim."

Kollarında dururken, bana evlenme teklif etse evet diyeceğimi biliyorum.

Karnımda kelekler uçuşuyor, bu düşünce benim yeni hayalim oluyor.

Nikolai dudaklarına şefkatli bir öpücük kondurur, sonra derin bir nefes alır. "Senin isteğin dışında seni burada tutmadan önce, seni özel jete kadar geçireyim."

Asla isteğim dışında olmayacak.

Bagajımı alıyoruz ve telefonumu yataktan alıyorum. Nikolai'nin evinden çıktığımızda, burası huzur ve sevgi dolu bir sığınak haline gelmişti, midemde bir batma hissi var.

Gitmek istemiyorum.

Ya şeytanlar geri gelirse? Ya bu sadece geçici bir çözümdü ve Nikolai olmadan yaşayamazsam?

Elimi tutar ve parmaklarımızı birbirine geçirir. Sanki aklımdan geçenleri okuyabiliyormuş gibi, "Bana ihtiyacın olursa, gece gündüz fark etmez, ara beni. Uçuş sırasında telefonum çekmeyecek. Ben ulaşamaz durumdayken bir şey olursa, annemi ara. Seni St. Monarch's'tan almaya gelir" der.

Tanrım, onu özleyeceğim.

Nikolai valizimi merdivenlerden yukarı taşır ve uçuş görevlisine verir. "Otur, *moya lyubov'*," der ve emniyet kemerimi bağlayarak kemerin sıkı olduğundan emin olur.

Önümde çömelir ve sanki beni hafızasına kazımaya çalışır gibi yüzüme bakar.

"İsviçre'ye indiğin anda beni ara." "Arayacağım,"

diye söz veriyorum.

"Efendim, hazırız," diye pilot ona haber verir.

Nikolai bana doğru eğilir ve dudaklarına çaresizce bir öpücük kondurur.

Sadece iki hafta.

"Seni seviyorum, Abigail," diye fısıldadı, sesi kısılmıştı.

Gözlerim yaşlarla doldu. "Yakında görüşürüz. Beni çok özleme."
Nikolai doğrulur ve elini kalbinin üzerine koyar. "Bu imkansız. Sensiz ben yarım bir ruhum."

Tanrım.

Onun uçaktan ayrılışını izlerken boğazım düğümlenir, zorlukla yutarım. Çok geçmeden uçak pistte ilerlemeye başlar ve gökyüzüne yükselirken...
Derin bir nefes aldım.

Uçuş normalden daha uzun geliyor ve Nikolai ile aramızdaki mesafe her kilometre ile artarken, onu daha da çok özleyorum.

İsviçre'ye indiğimiz anda telefonumu açıp Nikolai'nin numarasını çevirdim.

İlk çalınıştta cevap verdi. "Hâlâ geri dönebilirsin."

"Keşke," diye mırıldandım koltuğumdan kalkarken. Bagajımı alıp uçaktan çıktım. "Seni özledim."

"Benim seni özlediğim kadar değil."

St. Monarch'ın korumalarına gülümseyerek, Nikolai'nin benim için ayarladığı SUV'ye biniyorum ve "Önümüzdeki iki hafta beni gerçekten öldürebilir" diye mırıldanıyorum.

"Kongo'daki işim bittikten sonra seni ziyaret etmeye çalışacağım."

Yüzümde bir gülümseme yayılır. "Bunu senin için değerli kılacağım."

"Öyleyse, salı günü görüşürüz."

Araç beni kaleye götürürken gülümsedim. "Avrupa'ya döner dönmez seni ararım," diye söz verdi.

"Yolun açık olsun, sakın kendine zarar verme," diyorum, Kongo'daki bu toplantısı için endişelenerek. "Seni seviyorum ve sağ salim dönmeni istiyorum."

"Benim için endişelenme. Seni seviyorum, bebeğim," diye mırıldanır ve telefonu kapatır.

Telefonumu çantama koyup pencereden dışarı bakıyorum.

Kendine gel, Abby. Aurora'nın mutluluğuna ve düğün gününü özel kılmaya odaklan.

Belki Inna'yı tanıyabilirim. Nikolai kız kardeşiyle çok yakın olduğu için, onunla iyi geçinmemizin önemli olduğunu düşünüyorum.

SUV, kalenin ön merdivenlerine yanaşır ve muhafızlardan biri bana kapıyı açar. Çeşmenin etrafına park edilmiş bir dizi SUV fark ederim ama bunun üzerinde durmam.

"Teşekkürler," diyerek muhafızdan inerim ve valizimi alıp içeri girerim.

Aurora'ya her şeyi anlatmak için sabırsızlandığımdan göğsümde heyecan dalgalanmaya başlar.

Sütimin kapısını açıp içeri giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Arkanı döndüğümde, yüzümden kan çekiliyor. Dudaklarım uyuşmuş gibi hissediyorum ve "Baba?" diye fısıldıyorum.

Sanki benim kutlamamı mahvedecek bir fırtına bulutu gibi, koltuktan kalkıyor.

Yatak odamda bir hareket duyuyorum ve gardiyanların geri kalan giysilerini topladığını görüyorum.

"Eve geliyorsun," diye bağırır babam. Yüzü kızarır ve bana doğru yürür. Bir adım geri atarım ve yüzüme tokat attığında tamamen şaşkına dönerim. "Nasıl cüret edersin kendini bir Vetrov'a satarsın!"

Titrek bir eliyle yanaklarımdaki acıyı bastırırken, öfke içimi kaplar. "Bana nasıl vurursun!"

Babamın askerleri yatak odamdan dışarı akın ediyor. İkisi valizlerimi taşıırken, diğer üçü doğrudan bana doğru geliyor.

Dönüp kapıyı açarım, ama arkamdan yakalanır ve havaya kaldırılırım. Çığlık atarak, adını bile bilmediğim muhafızı tekmelemeye ve kafamla vurmaya çalışırım, ama koridorda taşınırken bunun bir faydası olmaz.

"Bırakın beni!" diye öfkeyle bağırıyorum, adamın dokunuşu iğrenç ve tüm şeytanlarımı geri getirme tehdidi oluşturuyor.

"Sakin ol lan," diye bağırır babam. "Sen tam bir rezilsin."

Kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyordu, çünkü beni kaleden dışarı taşıyıp çeşmenin etrafında park etmiş SUV'lerden birine itti. Babam yanıma oturdu ve ben şok içinde, onun sürücüden silahını almasını izledim.

Rahatça oturarak, silahı bana doğrultmuş, alaycı bir şekilde, "Ya uslu durursun ya da seni kendi ellerimle öldürürüm, ama bir Vetrov'un kızımı almasına asla izin vermem," diyor.

Ne? Ne? Ne?

Dudaklarım açılır, ama hiçbir kelime çıkmaz.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldanır ve şoföre bağırır, "Git!"

Tanrım, kendi babam tarafından kaçırıldım mı?

"Bu saçmalık," diye itiraz ediyorum. "Yapamazsın..."

"Ne istersem yaparım, Abbie. Sen *benim* kıızımsın."

"Ben senin malın değilim," diye ağlıyorum, zihnim hala az önce olanlardan sersemlemiş durumda.

"ylesin ve bunu ne kadar çabuk kabullenirsen o kadar iyi." "Senin için mi, benim için mi?"

İnatçı bakışları benimkilerle buluşur. "Senin için." fkeli bir nefes verir. "Senin için yaptığım onca şeyden sonra, bana böyle mi teşekkür ediyorsun?"

"Benim için yaptığın her şey mi?" diye tıslıyorum.

"Bu fke nöbetini kes," diyor, sanki bana oyuncak almadığı için üzülen küçük bir kızmışım gibi beni azarlıyor.

Başka bir havaalanında duruyoruz ve yine arabadan çekip çıkarılıp özel jete zorla bindirilirken sert bir şekilde muamele görüyorum.

"Adi herif," diye bağırıyorum, gardiyan beni koltuğa ittiğinde.

Muhafız bana sırtını döner dönmez, koltuktan fırlıyorum. Beni yakaladığında, kolumu geriye doğru sallayıp dirseğimi burnuna vuruyorum.

"Bana dokunma lan," diye bağırıyorum, vücudum öfkeden titriyor.

Arkadan yakalanıyorum ve sert bir gürültüyle yere düşüyorum. Travmam içimdeki en karanlık gölgelerden ortaya çıkarken panik içinde çığlık atıyorum. Dizim sırtıma bastırıldığında ve ellerim birbirine bağlandığında, tecavüzün anıları bir korku filmi gibi zihnimden geçiyor.

Yerden bez bebek gibi kaldırılıp koltuğa itilirim. Şeytanların kontrolünü geri kazanmak için mücadele ederken nefesim dudaklarımdan patlar.

Babam bana başını sallar, yüzündeki ifade saf tiksinti doludur, sanki ayakkabısının altındaki pislikmişim gibi.

İtalya'ya olan uçuş sonsuza kadar sürüyor ve uçağın inişine kadar kollarım bağlandıkları için ağrıyor.

Dirsek attığım gardiyan bir daha yanıma yaklaştıyor ve başka bir gardiyan beni sanki bir çuval patatesmişim gibi omzuna atıyor.

Yabancı bir adamın dokunuşu vücudumda tiksinti uyandırıyor.

Yere indiğimizde dizimi göğsüne vuruyorum. Piç kurusu homurdanıyor ama babamın G-Wagon'una ulaşına kadar beni bırakmıyor. Arka koltuğa atılıyorum ve bir dakika sonra babam da arabaya biniyor.

"Seni St. Monarch's'a gndermemeliydim," diye mırıldanır.

Geriye dönüp bakınca, bu babamın benim için yaptığı birkaç iyi şeyden biri. Aksi takdirde Nikolai ile tanışamazdım.

Nikolai.

El çantam nerede?

Ne olduğunu hatırlamaya çalışıyorum ama aklıma gelmiyor.

Tanrım, telefonum o çantada.

OceanofPDF.com

Bölüm 35

Nikolai

On üç saatlik bir uçuştan sonra, Tshimaga ile görüşmek üzere Kongo'ya indi. Lanet olası bir sinyal yok, bu yüzden Abigail'i arayıp iyi uyuduğunu veya kabus gördüğünü öğrenemiyorum. Onunla en son İsviçre'ye indiğinde konuşmuştum ve sanki on altı saat değil, haftalar geçmiş gibi geliyor.

Tanrım, bu bölgeden nefret ediyorum.

Inna St. Monarch'ta, annem de evde, sadece babam ve ben varız.

Ve tabii ki küçük bir ordu. Elmas kaçakçılarına, onları fırlatabileceğim kadar güveniyorum.

Kurşun geçirmez yeleğimi ve silahlarımı kontrol ediyorum, omzumda bir makineli tüfek asılı.

Uçaktan inerken, iki cip tarlanın kenarında park etmiş durumda.

Her aracın arkasında, tepeden tırnağa silahlanmış bir grup adam var.

Yağmur damlaları düşmeye başlarken, lanet olası nem başka bir şey.

Sıradan bir iş günü. En azından yağmur yağmıyor.

Tshimaga bize doğru yürüyor, iki askeri hemen arkasında, küçük bir katlanır masa taşıyor. Asker masayı aramıza koyuyor ve üzerine yıpranmış bir evrak çantası yerleştiriliyor.

"Bay Vetrov, DRC'ye hoş geldiniz," diyor Tshimaga. Gözlerinde acımasız bir parıltı olsa da, onun bir iş adamı olduğunu görebiliyorum. Onun için önemli olan tek şey para.

Ona başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim."

Babam, arkamı koruyarak hafifçe arkamda olduğunu hissedeceğim kadar yaklaşıyor.

"Kalitesini beğeneceğinize eminim. Aynı taşları başka hiçbir yerde bulamazsınız," diyor Tshimaga, yıpranmış çantayı işaret ederek.

En iyi adamlarımdan biri olan Bryant'a çantayı açması için işaret ediyorum.

Çantayı açtığında, elmasları incelemek için yaklaşıyorum. Sahte olanı bir kilometre öteden fark edebilirim ve gerçek olanı ayırt etmekte keskin bir gözüm vardır.

Her taşı tek tek inceleyerek zamanımı ayırıyorum ve kalitesinden memnun kalınca, "Anlaştık. Anlaştığımız gibi bir milyon euro," derim.

Bryant'a elmasları alması için işaret ediyorum ve o da onları hızla küçük bir çelik kutuya koyuyor. Kutuyu kapattığında, şifreyi bilen tek kişi Vetrov olduğu için kutuyu sadece o açabilir ve kutu delinmez.

Cebimden, altın rengi baskı ile fonların yetkilendirme kodunun yazılı olduğu siyah kartı çıkarırım.

Bir milyon euro, St. Monarch's'taki bir hesapta güvende ve Tshimaga kodu gösterdiğinde, parayı ona verecekler.

"Sizinle iş yapmak güzeldi, Bay Vetrov. Umarım tekrar görüşürüz." Çenemi kaldırıyorum. "İrtibatta kalacağım."

Tshimaga ve adamları küçük masalarını katlayıp ciplerine doğru yürürken ben kıpırdamadan duruyorum. Onlar ormana doğru sürmeye başladıklarında ancak o zaman arkamı dönüp uçağa doğru yürüyorum.

Babam yorgun bir nefes alır. "Şimdi eve dönüş için on üç saatlik bir uçuş var. Bunun için çok yaşlandım."

Bryant'ı Afrika'daki kaçakçılarla buluşması için eğitmem gerekiyor, böylece benim için işleri halledebilir.

Hepimiz koltuklarımıza oturduğumuzda ve pilot kalkışa hazır olduğumuzu duyurduğunda, babama soruyorum: "Abigail'e evlenme teklif etmek için henüz çok mu erken?"

Yüzünde geniş bir gülümseme yayılır. "Asla çok erken olmaz. Annenle evlendiğimizde onu iki haftadır tanıyordum."

Doğru.

"Ama her şey Abigail'in bu adımı atmaya hazır olup olmadığına bağlı. Bu konuyu onunla konuşup ne hissettiğini öğrenmelisin."

"Haklısın," diye mırıldanıyorum. "Ama o zaman ona sürpriz yapamayacağım." "Abigail'i gerçekten seviyor musun?"

Tereddüt etmeden başımı sallıyorum. "Hayattan daha çok."

"Peki, o da seni seviyorsa, o zaman yap. Eğer alışması için zamana ihtiyacı varsa, evlenmeden önce bir süre nişanlı kalabilirsiniz."

Kıkırdadım. "Abigail evet derse, bir yıl ya da aylarca beklemeyeceğim."

Babam başını sallayarak bana gülümser. "Ben biraz uyuyacağım. Sen de aynısını yapmalısın."

Abbie

Bu delilik. Babamın bu kadar ileri gideceğine inanamıyorum.

Sen ve Nikolai'yi öğrenirse çılgına döneceğini biliyordun.

Akşam yemeği için hazırlanmam söylendi, son bir saattir yatak odamda kilitliyim.

Çok sinirliyim ve bir saniye bile oturamadım. Çok gerginim ve sürekli yukarı aşağı dolaşıp duruyorum.

Nikolai, benim artık St. Monarch's'ta olmadığımı fark etmesi için bir gün, hatta daha fazla zaman harcayacak. Kongo'ya gitmesi, toplantıya katılması ve geri dönmesi için ne kadar zaman gerekeceğini hesaplamaya çalışıyorum.

Bu yaklaşık... yirmi sekiz saat mi? Otuz mu?

Kahretsin.

Aurora, benim St. Monarch's'ta olmadığımı şimdiye kadar fark etmiş olmalı. Beni aramaya çalışacak ve ulaşamazsa, umarım Direktör Koslov'a beni soracaktır.

Kahretsin, Müdür Koslov onun vaftiz oğluyla çıktığımı biliyor mu ki? Belki beni arar?

Inna da fark edebilir. Nikolai geri döndüğünde bana ulaşamazsa, onlara soracaktır.

Otuz saat. Benim St.

Monarch'ta olmadığımı fark etmeden önce çok şey olabilir.

Buradan çıkmak bana bağlı.

Odamda göz gezdiriyorum ve gözlerim pencereye takılıyor.

Birçok kez gizlice dışarı çıktın. Bunu da yapabilirsin.

Balkona açılan kapılara koşarım ama anahtarın çıkarılmış olduğunu fark ederim. Camı kırmak için bir şey ararken, odamın kapısı açılır ve annem içeri girer.

Elinde bir margarita bardağı tutuyor ve gözlerinin cam gibi olduğunu fark ediyorum. "Baban seni çağırıyor."

Hâlâ kot pantolon ve bluz giydiğimi görüyor ve kaşlarını çatıyor. "Üstünü değiştirmeliydin. Kızacak."

"Umurumda değil." Kafamı sertçe sallıyorum. "Bunun delilik olduğunu biliyorsun. Beni burada tutamazsın."

Ruhu tüm enerjisinden arındırılmış gibi yorgun bir nefes veriyor. "Olay çıkarma. O senin için en iyisini yapıyor."

Kendi sözlerine inanmadığını duyabiliyorum. "Bu benim için en iyisi değil ve sen de bunu biliyorsun. Beni sonsuza kadar burada kilitli tutacak mısın? Planın bu mu?"

Bir kez daha iç çekerek margaritadan bir yudum aldıktan sonra odadan çıktı ve kapıyı ardına kadar açık bıraktı.

Hemen ileri atıldım, ama koridora adımımı attığım anda, gardiyanlar kollarımı tutup yanıma geldiler. Onların tutuşuna karşı direnmeye başladım, çünkü beni merdivenlere doğru sürükliyorlardı ve bir piçin bacağına tekme atmayı başardım.

Resmi salona götürülürüm ve babamla derin bir sohbet içinde gülümseyen başka bir adam gördüğümde, damarlarımdan buz akar.

Oh, hayatta olmaz.

Babam ve adam, odaya itildiğimde bana dönüp bakarlar. Çenemi kaldırıp babamın gözlerine bakmadan önce muhafızlara sert bir bakış atarım.

"Bu benim kızım Abbie. Annesinin mizacını almış."

Sarhoş olmadığı zamanlarda.

Babam, adama sanki sınırsız parası olan yürüyen bir banka kasasıymış gibi bakıyor. "Bu Antonio Vittori, evleneceğin adam."

Ölmeyi tercih ederim, ama hayatıma son vermeyi düşünmüyorum, bu yüzden bu karmaşadan kurtulmanın bir yolunu bulmalıyım.

Antonio bana gülümseyerek yaklaşır ve ben anında geri çekilirim. "Bana dokunmaya cüret etme."

Otuzlu yaşlarının başında ve yakışıklı olduğunu söyleyebilirim. Nikolai'ye aşık olmadan önce, uyumlu davranırdım. Geleceğimde bir görücü usulü evlilik olacağını hep biliyordum.

Antonio göğüs cebinden bir yüzük çıkarır ve sol elime uzanır, ben de koşarak kaçmaya çalışırım, ama iki iri maymun beni engeller.

Muhafızlardan biri omzumu tutar ve beni Antonio'ya dönmeye zorlar. Babam sol elimi tutar ve Antonio yüzüğü parmağıma takarken beni zorla yerinde tutar.

"Seninle asla evlenmeyeceğim," diye Antonio'ya tükürdüm.

Babam karanlık bir kahkaha atar ve başını sallar. "Kızımın davranışından dolayı özür dilerim. O inatçıdır."

Babam Antonio ile el sıkışır. "Yarın akşam nişanı kutlayacağız."

"Sabırsızlıkla bekliyorum," diye mırıldanır Antonio. Gözleri bana kayar ve gözlerindeki kendini beğenmiş bakışı gördüğümde, ona tükürme isteğini bastırıyorum.

Antonio odadan çıkar çıkmaz babam, "Onu bırakın," diye emir verir.

Muhafızlar ellerini kollarımdan çektiği anda, dönüp en yakınımıdaki muhafızın dizine vuruyorum. O, acı içinde inleyerek dizlerinin üzerine çöküp kasıklarını tutuyor.

Winter benimle gurur duyardı.

Babam derin bir nefes aldı. "Bu tavrını bırak! Sen imkansızsın. Antonio Vittori zengin bir adam. Bu önemli bir ittifak."

"Ben, en yüksek teklifi verene satabileceğin bir mal değilim!"

"Sızlanmayı kes!" diye bağırır. "Bu anlaşmayı kabul edecek ve annenin bana yaptığı gibi nişanına itaat etmeyi öğreneceksin." Bana ince bir hayal kırıklığıyla bakar. "Umarım ona huysuz bir kız değil, bir oğul verirsin."

Öfkeyle titreyerek, "Asla itaat etmeyeceğim," diye tıslıyorum.

Babam bana yaklaşır, istediğim hayat için savaşıma cüret ettiğim için yüzü gerginleşir. "Nişan partisi yarın akşam. Sartori prensesi gibi görüneceksin. Gülümsemeyi ve seni Geseppi'ye vermemem için minnettar olmayı öğreneceksin. İtaatsizlik edersen, bu hafta bitmeden Geseppi ile evleneceksin."

Geseppi babamın arkadaşı ve aşağılık bir adam. İki kez evlendi ve her iki kadın da ondan kaçmak için intihar etti.

Hayatımın böyle olacağını, babamın seçtiği bir adamla görücü usulü evleneceğimi hep biliyordum. Ama Nikolai bunu değiştirdi.

Her şeyi değiştirdi.

Bana sevilmek nasıl bir şey olduğunu gösterdi. Hayatımın en karanlık döneminde yanımda durdu.

Nikolai'den başka kimseyle evlenmeyeceğim. Sadece onunla evleneceğim. Sadece onun çocuklarını doğuracağım. Sadece ona boyun eğeceğim.

Nişan partisine kadar vaktim var. Nikolai o zamana kadar Avrupa'ya dönmüş olacak ve benim için geleceğini biliyorum. Adada geçirdiğim bir haftadan sonra, Vetrovlar beni aileden biri olarak kabul ettiler.

Beni geri almak için bu gezegende kıyameti koparacaklar.

Ağzımın köşesi gülümsemeye kalkıyor ve kavga etme dürtüsünü bastırarak, itaatkar gibi davranarak başımı sallıyorum. "Sen kazandın."

"Elbette," diye alaycı bir şekilde gülümsedi babam. "Şimdi odana git. Bugünlük yeterince uğraştım seninle."

Arkamı dönüp muhafızlara uyarıcı bir bakış attım. "Odamı kendim bulabilirim."

Beni yakalamaya ya da zorla götürmeye çalışmadılar, ama ben malikanede yürüyüp merdivenleri çıkarken hemen arkamdan geldiler.

Nikolai beni almaya gelecek ve geldiğinde, babamı öldürmesini engellemeyeceğim.

OceanofPDF.com

Bölüm 36

Nikolai

Kalenin önünde durduğumda, Abigail'e ulaşamadığım için endişe içimi kemiriyor. Sürekli sesli mesajını dinliyorum ve ona en kısa zamanda beni araması için mesajlar bırakıyorum.

Onunla en son konuştuğumdan bu yana çok uzun zaman geçti.

Onu bir hafta boyunca kendime ait hissettikten sonra, son otuz saat bir ömür gibi geldi. İki haftayı nasıl atlatacağım bilmiyorum. Tabii St. Monarch's'ta dört yıllık eğitimini tamamlamaya karar vermezse.

Kahretsin, dört yıl beni öldürür.

Kalenin giriş salonuna girdiğimde, Carson amca beni bekliyor. "Bizi şimdiden özledin mi?" diye gülüyor.

"Tabii ki hayır," diye şakacı bir şekilde homurdanıyorum. "Abigail'i gördün mü? Telefonuna cevap vermiyor."

Amcam bana kaşlarını çatarak bakar. "Abigail sana artık St. Monarch's'a gitmeyeceğini söyledi sanıyordum. Pazar günü ayrıldı."

Şokla titreyerek başımı salladım. "Ne yaptı?" "Aslında, babası onu okuldan aldı. Pazar günü öğleden sonra

."

Abigail'in bana haber vermeden St. Monarch's'tan ayrılması imkansızdı ve babası hakkında iyi şeyler söylemiyordu.

"Güvenlik kamerası görüntülerini görmek istiyorum. Bana haber vermeden St. Monarch'tan ayrılması imkansız."

"Sen dünyanın öbür ucuna seyahat ediyordun. Belki sana ulaşamamıştır?"

Güvenlik odasına doğru yürürken, içimde bir korku hissettim. "Sonunda cep telefonum çekince, Abigail'den hiçbir mesaj yoktu."

Bana haber vermeden öylece ayrılmazdı. Geçen hafta Abigail ailemizin bir parçası oldu. Hatta bir gün onu ve annemi antrenman yaparken yakaladım. Annem ona bir erkeği dizle nasıl yere serip kalkmasını engelleyeceğini gösteriyordu.

Mutluydu ve beni sevdiğinden eminim. Bu, tanıdığım Abigail'e benzemiyor, bu da bana bir şeylerin çok yanlış olduğunu söylüyor.

Güvenlik odasına giriyoruz ve gardiyana "Pazar öğleden sonra güvenlik kamerası görüntülerini getir" diyorum.

Abigail'in St. Monarch's'a geldiği görüntüleri bulması birkaç dakika sürdü. Onu görmek, vücudumdaki gerginliği biraz olsun hafifletti.

Kamera görüntüsü fuayeden merdivene, oradan da koridora geçer ve dudaklarında bir gülümseme belirir.

Birlikte geçirdiğimiz haftayı mı düşünüyor?

Süitine girdiğinde onu gözden kaybediyoruz. Beş dakika sonra kapı açılıyor ve bir adam direnen Abigail'i süitinden dışarı taşıyor. Yüzünde yine dehşet ifadesi beliriyor ve anında öfke bedenimi kaplıyor, tüm kaslarım geriliyor.

Emilio Sartori'nin ardından başka adamlar da gelir.

Kadınımın askerlerin elinden kurtulmaya çalışmasını izlerken "Tanrım" diye homurdanıyorum.

Hepsini öldüreceğim.

Güvenlik kamerası, onlar kalede ilerlerken görüntüyü değiştirir ve sonunda onu bir SUV'ye iterek bindirdiklerini görürüm.

"Zorla götürüldü," diye Carson amca bariz olanı mırıldanır.

Ona öfkeli bir bakış atıyorum. "Bu nasıl izin verildi?"

Bana başını sallar. "St. Monarch'ın kurallarını biliyorsun, Nikolai. Emilio onun babası. Onu buraya o getirdi. Kaldığı süre için ödeme yaptı. Onu alması onun hakkıydı."

"Saçmalık," diye bağıryorum, tüm vücudum öfkeden titriyor. "O benim!"

"Neden bana bunu söylemedin?" Bana bir adım yaklaşıyor.

"Onu sahiplendiğini ve sadece eğlence için onunla yatmadığını nereden bilebilirdim?"

Göğsümde kasıp kavuran ateşi yatıştırmaya çalışırken, konuşmasını kesmesi için işaret parmağımı kaldırdım. "Konuşma. Abigail bana ait." Gözlerini gözlerimle kilitledim. "Bunu sana bildirdiğimi kabul et."

Kadınımı almaya gitmek için ofisten çıkarken, Carson Amca, "Nereye gidiyorsun?" diye seslendi.

"Savaşa," diye homurdandım.

Aurora'nın süitine yürüdüm ve kapıyı çaldım. Kapıyı açtığı anda yüzünde şaşkınlık belirdi. "Oh... merhaba."

Sesimde öfkenin kaynamasını engelleyemeyerek, "Bugün Abigail ile konuştun mu?" diye soruyorum.

"Hayır, ama pazar günü babasını gördüm ve eve gideceğini söyledi."
Sesindeki endişeyi duyabiliyorum ve soruyorum, "Abigail tehlikede mi? Babası ona zarar verir mi?"

Hızla başını salladı, "Sanmıyorum. Eğer sorduğun buysa, ona hiç kötü davranmadı."

Tanrıya şükür.

"Ailesinin evinde güvende olacak mı?"

"Oh evet. Kesinlikle. Sartoris'lerin bir ordusu var." Bir an durdu. "Ondan haber almadın mı?"

"Hayır, bu yüzden seninle konuşuyorum."

"Onu kontrol edip sana geri dönmemi ister misin?" "Lütfen. Çok sevinirim."

"Bir dakika bekleyin." O, süitine girer.

Aurora'yı oturma odasında telefonunu alıp birini aradığını görebiliyorum. Cevap gelmeyince, başka bir numarayı denerken bana beklememi işaret ediyor.

"Merhaba Greta Teyze, ben Aurora," diyor telefonda. "Ben iyiyim, sen nasılsın?" Birkaç saniye geçiyor. "Evet, düğün için çok heyecanlıyım. Ah... Abby ile konuşabilir miyim?" Aurora dinlerken, gözleri yüzüme kayıyor ve endişenin yüz hatlarını gerdiğini görüyorum. "Oh... tamam. Uhm... evet, tabii ki, orada olacağım."

Telefonu kapattığında, "Abigail'in annesi miydi? Ne dedi?" diye soruyorum.

Aurora çok gergin görünüyor ve bana doğru yürür. "Bunu söylemenin kolay bir yolu yok." Derin bir nefes alır. "Ben sadece haberciyim."

Az kalan sabrımı da kaybederek, "Söyle lan!" diye bağırırım. Aurora irkilir ve ben sakinleşmek için hızla birkaç nefes alırım. "Özür dilerim."

"Sorun değil. Endişelendiğini görebiliyorum," der ve bombayı patlatmadan önce ekler, "Bu akşam bir nişan partisi var. Abbie ve Antonio Vittori için."

Aurora'nın sözleri kafamda yankılanırken, her şeyi sindirmek için bir an zamanım gerekiyor.

"Ailesi onu görücü usulü evliliğe mi zorluyor?" diye sorarım, doğru duyduğumdan emin olmak için.

"Evet." Aurora bana şefkatli bir bakış attı. "Bu kaçınılmazdı. Üzgünüm, Bay Vetrov."

Ölmüş ve çürümüş cesedimin üzerinden geçerek.

Bir adım geri çekildim, zihnim bir eylem planı oluştururken hızla çalışıyordu. Koridorda yürürken Aurora seslenir, "Abbie'ye mesajınızı iletmemi ister misiniz?"

Durup omzumun üzerinden bakarım ve Aurora'ya güvenip güvenemeyeceğimi bilemeden "Hayır" diye mırıldanırım. Sonra sormak isterim: "Misha nişan törenine senin eşin olarak gelecek mi?"

"Evet."

Güzel. İçeride bir bratva infazcısı olacak. Bu benim lehime olabilir.

"Yardımanın için teşekkürler, Aurora," diyerek merdivenlere doğru yöneldim.

Bu gece tüm İtalya'yı yakacağım çünkü, Tanrı şahidim olsun, kadınıma geri kavuşacağım.

Carson amcanın ofisine girip onunla göz göze geliyorum. "Muhafızlara Misha'yı buraya getirmelerini söyle. Onunla konuşmam gerek."

"Nikolai, hareket etmeden önce düşün," diye uyarıyor beni.

Cebimden telefonumu çıkarır ve Viktor'un numarasını çeviririm. "Bugün kadını geri alacağım, bu son yapacağım şey olsa bile."

Abigail'in benim için doğru kişi olduğunu kabul eden Carson amca başını sallar ve bir muhafıza Misha'yı bulmasını söyler.

Arama bağlanır ve Viktor kısa süre sonra cevap verir: "Uzun zaman oldu. Ailen nasıl?"

"Hepimiz hayattayız," diye mırıldanıyorum. "Emilio Sartori'ye saldırı planladığımı bildirmek için arıyorum."

"Adamın bana boyun eğmesini sağladım. Neden saldırıyorsun?"

"Abigail'i kaçırdı."

Bir an sessizlik olur, sonra kuzenim sorar: "Onu seviyor musun?" "Hayatımdan daha çok. Onu sahiplendim."

"Emilio onu kaçırdı mı? Neden?"

Hırıldadım. "Onu Antonio Vittori ile görücü usulü evliliğe zorluyor."

Victor iç çekip mırıldanır, "Benden ne istiyorsun?"

"Müttefiklerinden birini öldürmeyi planlıyorum. Bu muhtemelen D'Angelo'yu kızdıracak.

Senin onayın yeterli."

"Kan dökülmesini önlemenin bir yolu var mı? İşleri çok kazançlı ve bratva'ya büyük miktarda para getiriyor."

Tanrım, bu aç bir kurdu leşi yememesi için rica etmek gibi bir şey.

"Hiçbir söz veremem."

"Emilio, Abigail'in babası. Onun gözleri önünde babasını öldürmeden önce bunu aklında tutmaya çalış. Rosalie'nin iyileşmesi yıllar aldı ve bu yüzden onu neredeyse kaybediyordum."

Gözlerimi kapatıp sakinleşmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum, böylece net düşünebileyim. "Abigail ile babası arasında sevgi yok, ama kan dökülmesini önlemenin bir yolu varsa, onu öldürmeyeceğim."

"İyi. Parayı kaybetmek istemem, ama kadının için savaşman gerektiğini anlıyorum. Zor bir durum."

"Misha bu akşam nişan partisinde olacak. Onu kullanarak malikanede neler olduğunu öğrenebilir miyim?"

"Evet, ama saldırıya katılmayacak. Kadını savunma hakkın olduğunu kabul edebilirim, ama bratva saldırıya katılamaz."

"Anlıyorum. Ailem ve ben durumu halledeceğiz." "Bu olanlar için üzgünüm Nikolai. Umarım onu geri kazanırsın." "Teşekkürler."

Misha ofise girerken telefonu kapatıyorum.

"Efendim?" diye soruyor.

"Bu akşam bir nişan partisine gideceksin." Başını salladı. "Aurora az önce söyledi."

"Viktor her şeyi biliyor, bu yüzden başın belaya girmeyecek. Senin benim iç adamım olmanı istiyorum," diye bilgilendiriyorum onu. "Saldırıya katılmayacaksın. Ben saldırır saldırmaz, Aurora'yı alıp oradan çıkacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim."

Ona telefon numaramı verip, "Kaç tane güvenlik görevlisi olduğunu ve nerede bulunduklarını bilmek istiyorum," diye emrediyorum.

"Tamam."

"Saldırmadan önce Aurora ile kaçman için sana bir dakika vereceğim," diye onu uyarırım.

"Teşekkür ederim, efendim," der Misha ve ofisten çıkar.

Dikkatimi önüme gelen Carson Amca'ya çeviriyorum. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Kafamı salladım. "St. Monarch'ın müdürü olarak Bu işin dışında kalmalısın."

Hızla sarılırız ve ben kaleyi terk edip eve gidip ordumu toplamak için aceleyle ayrılırım. Zırhlı SUV'ye bindiğimde telefonumu çıkarırım.

Abigail'in cevap verme ihtimalinin çok düşük olduğunu ve telefonunun muhtemelen el konulduğunu biliyorum, ama yine de numarasını çeviriyorum.

"Merhaba, Abigail'e ulaştınız. şu anda telefona cevap veremiyorum, ama mesaj bırakırsanız sizi geri arayacağım. Hoşça kalın."

SUV, özel jetimin beklediği havaalanına doğru ilerlerken, sadece sesini dinleyebilmek için numarayı tekrar arıyorum.

Telefon mesaj bırakmam için bip sesi çıkardığında, "Senin için geliyorum, *moya lyubov'*," diye homurdanıyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 37

Abbie

Sinirlerimi yatıştırmak için uzun ve rahatlatıcı bir banyo yaptım.

Nikolai gelene kadar görünüşünü koru.

En sevdiğim losyonla vücudumu köpürttükten sonra yatak odama girip, 'nişan partisi'nde giyeceğim elbiseye bakıyorum.

Yıldızlı bir gecenin renginde, çok güzel bir ipek elbise. İç çamaşırımı giydikten sonra elbiseyi alıyorum. Cildimin üzerinde kayıyor, dekoltemi gösterecek kadar düşük bir kesim. Yırtmaç yüksek, uyluklarım görünüyor.

Yüksek topuklu ayakkabılarımı giyiyorum ve Antonio'dan daha uzun olacağımı düşünerek gülümsüyorum. O piç kurusu bana yukarıdan bakabilir, çünkü ben onun önünde asla diz çökmeyeceğim.

Bu elbiseyi Nikolai için giyiyorum.

Aurora, "Abbie?

Giyindin mi? Misha benimle birlikte."

"Yatak odamdayım," diye bağıryorum ve kapıya koşuyorum.

Onu gördüğüme çok sevindim ve uzun uzun sarıldım.

"Nasılsın?" diye soruyor, elini sırtımda yukarı aşağı gezdirirken.

"Panik yapmamaya çalışıyorum," diye itiraf ettim. "İki gündür deli gibi bir dönem geçiriyorum."

Geri çekildiğimizde, arkadaşım Misha'ya bakıp, "Konuştun mu?" diye soruyorum.

Misha konuşmamı kesmem için işaret eder. Parmağını kulağına dokundurarak babamın dinliyor olabileceğini ima eder.

Yaklaşır, bana doğru eğilir ve fısıldar: "Nikolai geliyor." Kolunu tutarım ve neredeyse rahatlamış bir çığlık atarım.

Tanrıya şükür.

Misha geri çekilip Aurora'nın yanına geçer ve bir an için, ben bu iyi haberi sindirirken hepimiz birbirimize bakakalırız.

Erkek arkadaşım beni almaya geliyor.

Misha boğazını temizledi. "Hazır olduğunda, bana mülkü gezdirir misin?"

"Hazırım," derim, odadan çıkmak için heyecanlanarak.

"Saçın ve makyajın ne olacak?" diye sorar Aurora.

"Ugh," diye mırıldanırım. Odama geri koşar, saçımı tarar ve sırtıma dökülmesine izin veririm. Biraz maskara ve ruj sürerim, gözüm masamdaki nişan yüzüğüne takılmadan önce dönüp çıkmak için hazırlanırım.

Bir iç çekerek yüzüğü alıp parmağıma takıyorum ve bir kez daha görünüşüme dikkat etmem gerektiğini kendime hatırlatıyorum.

Son yirmi dört saat boyunca kaçmanın yollarını düşündüm. İnanın bana, gardiyanları dövüp başım dik bir şekilde dışarı çıkmayı hayal ettim.

Ama ben tek başıma bir orduya karşıyım, tek başıma kaçmaya çalışmak aptalca olur.

Bu yüzden, sevgilimin beni kurtarmaya gelmesini beklerken sakın kalmaya çalışıyorum.

Bunu, hayatımı riske atarak kaçmaya cesaretim olmadığı için değil, tamamen sağduyulu olduğum için yapıyorum. Ölmek istemiyorum, çünkü Nikolai ile hayalimdeki hayatı yaşamak istiyorum ve kaçmaya çalışırsam öldürülme riskim olduğunu biliyorum.

Tanrım, Nikolai'yi özlüyorum.

Küçük oturma odasına geri dönüp "Hazırım" diyorum.

Üçümüz koridora adım attığımızda, iki gardiyan arkamızdan geliyor.

Mükemmel bir mafya prensesi olarak başımı kaldırıyorum. "Bu kanatta dört yatak odası var, malikanenin diğer tarafında ise beş."

Misha'nın tur istemesinin nedeninin Nikolai'ye bilgi vermek olduğunu umuyorum.

"Çatıda bir helikopter pisti var," diyorum arkadaşlarımı büyük merdivenden aşağıya indirmeden önce.

Aurora'ya bakarak sahte bir kahkaha attım. "Arka kapıdan gizlice kaçtığımız günleri hatırlıyor musun?"

O da zorla gülüyor. "Evet, başımız çok belaya girerdi."

Misha'ya bakıyorum ve o da devam etmem için bana hafifçe başını sallıyor.

Konağın arkasındaki sürgülü kapılara doğru yürürken, babamın telefonda konuştuğunu gördüm ve kolumu Aurora'nın koluna taktım.

Babamın gözleri üzerimize düşer ve "Bekleyin" diye mırıldanır. Gözleri benden Aurora'ya, oradan Misha'ya kayar, sonra "Nereye gidiyorsunuz?" diye sorar.

Gülümseyerek cevap veriyorum, "Misha'ya bahçeleri gezdiriyorum." Endişeliymiş gibi davranıyorum. "Diğer misafirler gelmeden önce zamanımız var, değil mi?"

Babam bana bakar ve kaçma riskim olmadığına ikna olunca başını sallar. "On dakikan var. Antonio yakında burada olacak ve nişanlını kapıda karşılamayı bekliyorum."

Antonio'yu yumruğumla burnunu kırarak karşılamak istiyorum.

"Teşekkürler, baba," diye cevap veriyorum itaatkar bir şekilde. "Uzun sürmez."

Bahçeye inen merdivenleri inerken korumalar bizi takip etmeye devam ediyor.

Hizmetçiler ve catering personeli parti için her şeyi hazırlamak için koşturuyorlar. Bahçenin ortasına büyük bir çadır kurulmuş ve masalar nişan değil de düğün olacakmış gibi süslenmiş.

Her yere peri ışıkları asılıyor. Beyaz masa örtüleri, güzel zambak ve bebek nefesleri buketleri ve en kaliteli gümüş çatal bıçak takımları var.

Tanrım.

Endişe göğsümü sıkıştırıyor ve Aurora'ya yaslanarak fısıldıyorum, "Düğün gibi görünüyor. Yanıldığımı söyle."

Babamın beni silah zoruyla Antonio ile evlenmeye zorlayacağını hiç sanmıyorum.

"Evet" diyemem. O sözler Nikolai'ye ait. "Annen bugün evleneceğin hakkında hiçbir şey söylemedi.

baban Antonio'yu etkilemek için elinden geleni yapıyor."

Tanrım, umarım öyledir.

Misha'ya Nikolai'nin ne zaman geleceğini bilip bilmediğini sormak için can atıyorum, ama riske girmek istemediğimden soruyu kendime saklıyorum.

Misha arka bahçeye bir göz atıyor, sonra bana başını sallıyor. "Sana zemin katı göstereyim," diyorum neşeyle.

Babam, malikaneye girmek için yanından geçerken bizi bir şahin gibi izliyor.

Arkadaşlarıma yemek odasını, iki salonu ve mutfakı gösteriyorum, Misha'nın tüm girişleri gördüğünden emin oluyorum, sonra o soruyor, "Kullanabileceğim bir tuvalet var mı?"

"Tabii." Koridoru işaret ediyorum. "Solunda."

Aurora'yı benimle bırakır ve ona baktığımda, "Nasılsın?" diye sorar. Gözleri hafifçe büyür, sonra fısıldayarak, "Cevap verme. Baban geliyor" der.

Parlak bir gülümsemeyle, "Heyecanlıyım. Nişan yüzüğünü gördün mü?" derim. Elimi kaldırırm ve Aurora elmasa hayranlık duyuyormuş gibi yapar.

"Antonio geldi," diyor babam. "Ona sıcak bir karşılama yap."

Sıcak karşılama, hadi oradan.

Uslu bir kız gibi, açık ön kapıya doğru yürüdüm. Antonio, tertemiz bir takım elbise giymiş olarak merdivenlerden yukarı çıktı. Bana ulaştığında, kolumu tuttu ve her iki yanağımı öptü.

Temasla tüylerim diken diken oldu ve korkunç bir an için tecavüzün hatırası içimi ürpertti.

Antonio'dan uzaklaşırım, nefesim dudaklarımdan patlar.

"Abby!" diye bağırır babam. "Nişanlını böyle karşılamazsın." Antonio'nun elini sıkar, sonra özür diler: "Kusura bakma. Zamanla alışır."

Antonio bana öfkeyle bakar, Aurora ise yanıma koşar. Erkekler malikanenin arkasına doğru yürürken, Aurora "İyi misin?" diye sorar.

Tecavüzü Nikolai dışında kimseye anlatmadım. Alek orada olduğu için biliyor.

Ona titrek bir gülümseme atıyorum. "Antonio'dan iğrendim sadece."

Annem, sanki bir cenazeye katılıyormuş gibi siyah giyinmiş olarak merdivenlerden aşağı iner.

Bana sorarsan çok uygun.

Bir hizmetçiyi yanına çağırır ve "Bir şişe şampanya aç ve bana bir kadeh getir" der.

Hizmetçi emri yerine getirmek için aceleyle uzaklaşırken annem bize doğru yürüyor.

O ve Aurora'nın birbirlerini selamlamasını izlerim, sonra gözleri üzerimde dolaşır. "İyi seçim. Antonio, gösterdiğin dekolte ve bacaklarını beğenecek."

Göğsümde bir tiksinti yükselir. "Vay canına, çok klas bir laf, anne."

Hizmetçiden şampanya kadehini alır, sonra gülerek, "Bir erkeğin sadece bacaklarının arasındakilerle ilgilendiğini ne kadar çabuk öğrenirsen, o kadar iyi." der.

Hay sıçayım, bana bunu söylemiş olamaz.

Beni doğuran kadına bakakaldım ve sordum, "Beni hiç seviyor musun?"

O, malikanenin arkasına doğru yavaşça yürürken, "Aşk, bizim gibi insanların karşılayabileceği bir lüks değil," diye mırıldanır.

"Vay canına," diye mırıldanır Aurora. "Bu çok acımasızcaydı."

Sırtımı rahatlatıcı bir şekilde okşadı.

Misha bize katılır ve "Aurora'yı bir saniye ödünç alabilir miyim?" der.

"Oh... tamam," diye cevap veriyorum. "Arkada buluşalım. Onlara katılmazsam babam çok kızacak."

Misha, Aurora'nın elini tutar ve onu mutfağa götürür. Bir iç çekerek tekrar bahçeye dönerim.

OceanofPDF.com

Bölüm 38

Nikolai

Babam hemen arkamda, anne babamın evine girerken, "Hepsini öldüreceğim lan," diye mırıldanıyorum.

"Yapamazsın," diye hatırlatır babam.

"Koşu nasıl gitti?" diye sordu annem mutfaktan çıkarken. "İyi. Elmaslar çok kaliteli," diye cevapladı babam.

Annemin gözleri yüzüme kilitlenir, "Ne oldu?"

"Abigail'in babası onu St. Monarch's'tan aldı. Onu Antonio Vittori ile evlendirmek için hazırlıklar yapıyor," diye homurdanıyorum, kelimeleri zar zor söyleyebiliyorum.

Annemin yüzünde kara bir kaş çatma belirir ve "Ne oluyor?" diye haykırır.

Hepimiz oturma odasına geçtik, annem ve babam oturdular. İçimi kaplayan bastırılmış enerjiyle oturamadım ve odada volta atmaya başladım.

"Viktor'la konuştum," diye anneme haber veriyorum. "Ondan para kazanmasını engelleyeceği için kan dökmemeye çalışmamı istedi."

"D'Angelo'lar ve Sartori'ler senin saldırabileceğin insanlar değil," diye homurdanır babam. "Bu, Viktor'un yıllardır büyük emek vererek kurduğu ilişkileri bozacaktır. Onlar daha yeni bratva'ya boyun eğdiler."

"Biliyorum," diye mırıldandım. "İnan bana, çok iyi

biliyorum." "Abigail'i satın al," dedi annem.

"O satılıp alınacak bir mal değil!" Sakinleşmek için derin bir nefes alıp fısıldarım, "Üzgünüm anne. Sana sesimi yükseltmek istemedim."

Ayağa kalkar ve kolumu okşamaya gelir. "Bunun zor olduğunu biliyorum. Hepimiz onu geri istiyoruz. Sartori'nin malikanesine baskın yapıp silahlarla içeri girersen, o öldürülebilir. Her şey mahvolur."

Haklı. Abigail'in hayatını riske atamam, babasını ne kadar öldürmek istesem de. Kuzenimle olan ilişkiye vereceği zararı düşünmüyorum bile.

Siktir.

Abigail'i satın almalıyım.

Tanrım, umarım bunu onu kurtarmak için yaptığımı anlar.

"Bunu nasıl halletmek istersin?" diye sorar babam.
Derin bir nefes alıyorum. "Sartoris'lerin malikanesine gideceğiz ve o piç
kurusundan karımı satın alacağım."
Bugün onu öldüremeyebilirim, ama onu fena halde pataklayacağımdan eminim.
"Hazırlanalım," diyor annem kapıya doğru aceleyle giderken.
Gözlerim babaminkilerle buluşur ve mırıldanırım, "En azından bu şekilde
çocuklarımız Sartori imparatorluğunu miras alacaklar. Bunu bir yatırım olarak
düşüneceğim."
"Evet, kan dökmek her zaman çözüm değildir," diye onaylar babam.
"Beni sakın tutman gerekecek," diye uyarıyorum onu. "Öfkeyle o pisliği
öldürmemem için."
Babam ayağa kalkarken gülümser. "Neden annenin öfkesini miras aldın ki?"
"Duydum!" diye bağırır annem evin içinden.

Abbie

Misafirler gelmeye başlıyor ve ben onların iyi dileklerini kabul ederken mutluymuş
gibi davranmak zorundayım.

Bu berbat bir durum.

Bir kadeh şampanya alıp yavaşça yudumluyorum. Bu gece sarhoş olmak
istemiyorum.

Antonio yanımda duruyor, eli belimin alt kısmında. Yine cildim, sanki
milyonlarca ateş karıncası kıçımı ısıırıyormuş gibi ürperiyor.

"Çok şanslısın," diyor Bayan D'Angelo bana. "Antonio iyi bir seçim."

Eminim. Adamın parasını almaktan çok mutlular.

Sonuçta, babama yarar sağlayan şey, Bay D'Angelo'ya da yarar sağlıyor.

"Aurora nerede?" diye soruyor, gözleri misafirlerin arasında kızını arıyor.

"Bilmiyorum." Düşündüm de, Misha onu kenara çektiğinden beri onları
görmedim. "Sanırım Misha ile mutfaktalar."

Bayan D'Angelo öfkeyle nefesini verir. "Kilosuna dikkat etse iyi olur, yoksa
gelinliğe sığmaz."

Neredeyse gözlerimi devirecektim ama kendimi zamanında tuttum.

"Peki, Antonio," diye ona seslenir, "düğünün ne zaman olacak?"

Evet, sana bir haberim var. Düğün için iki kişi gerekir ve ben kesinlikle orada olmayacağım.

Antonio beni yanına çeker, bu yakınlık midemde mide bulantısı yaratır.

"Çok uzun süre beklemeyeceğiz." Bana gülümserken eli kışıma dokunur ve içimi bir tiksinti dalgası kaplar. "Gelecek ay mı?"

Omuz silkiyorum ve şampanyanın yarısını içiyorum.

"Aman Tanrım," diye bağılıyor bir misafir.

"Siktir," diye fısıldar bir başkası.

Konukların yüzlerinde şok ve korku dalgalarının yayıldığını izliyorum ve onların tepkileri karşısında kafam karışmış bir şekilde etrafa bakınıyorum.

Antonio bir adım geri atarken kolunu bana daha sıkı sarar.

Ne oluyor böyle?

Sonra gözlerim, sürgülü kapının yanında duran Nikolai'ye takılıyor.

Bardak elimden kayıp çimlerin üzerine düşüyor.

Arkasında Damien, Winter ve Büyükbaba Cillian var.

Onları görünce kalbim hızla çarpmaya başlar.

Gelmişler.

Yoğun bir duygu beni kaplar.

"Vetrovarlar," diye fısıldadı Antonio. "Burada ne işleri var?"

Yüzümde bir gülümseme belirir ve Antonio'dan uzaklaşıyorum. "Benim için buradalar."

Nikolai'nin gözleri bana kilitlenir, sonra merdivenlerden aşağı iner. Konuklar onun önünde Kızıldeniz gibi ikiye ayrılır ve itiraf etmeliyim ki, bu gördüğüm en seksi şeylerden biri.

Çekilin yolumdan millet. Adamım geldi.

Biri kolumu tuttu ve beni geriye doğru çekti. O kişinin babam olduğunu görünce endişe damarlarıma doldu.

Ailemle pek geçinemiyor ve bana yaptıklarından nefret ediyorsa da, benim yüzümden bir savaş çıkmasını istemiyorum.

"Bunun anlamı ne?" diye sorar babam.

Nikolai, karanlık bir prens gibi, prensesinin onurunu korumaya hazır bir şekilde önümüzde durur.

Babam Nikolai'yi görmezden gelir ve Damien'e sert bir bakış atar. "Seni davet ettiğimi hatırlamıyorum."

"Oğlumun istediği bir şey sende var," diye cevaplar Damien.

Daha da geri çekilirim ve tökezlerim, neredeyse kıcıma düşüyorum.

"Onu bir daha çekersen, lanet kollarını koparırım," diye Nikolai homurdanır, ifadesi o kadar karanlık ve tehlikelidir ki, omurgamdan bir ürperti geçer.

"Bırak beni," diye tıslarım ve babamın sıkı tutuşundan kolumu kurtarmayı başarırım. İleri atılırım ve Winter elimi yakalar, beni kendine doğru çeker. Kollarını bana doladığında, Vetrovlarla birlikte olmanın rahatlığıyla duygusal bir an yaşarım.

Yüzüğümü parmağımdan çıkarıp Antonio'nun ayaklarının önüne atıyorum ve Winter'a sarılıyorum.

"İyi olacaksın, bebeğim," diye fısıldadı.

Onun anne sevgisini hissederek, ağlamamaya çalışmak için alt dudağımı ısırırım.

Sadece bir haftadır tanıdığım bir kadın, beni doğuran annemden daha çok anne gibi hissettirebilir mi? Bu delilik.

"Adadan hiç ayrılmamalıydım," diye fısıldıyorum.

"Sorun yok. Seni eve götürmeye geldik," diye beni teselli ediyor.

"Abigail bana ait," diyor Nikolai o kadar otoriter bir sesle ki, Antonio misafirlerin arasına karışmak için aceleyle koşuyor.

"O benim kızım," diye bağırır babam. İnanılmaz bir kahkaha atar. "Viktor burada olduğunu biliyor mu?"

"Bratva'nın bununla hiçbir ilgisi yok," diye mırıldanır Nikolai. "Viktor'un burada hiçbir yetkisi yok. Bu seninle benim aramda, Sartori."

Babamın yüzündeki kendinden emin ifade titrer.

Annem şampanya kadehini bitirir ve ilgisizce dramın gelişmesini izlerken kendine bir tane daha doldurur.

Ne kadar boş bir hayat yaşıyor olmalı. Nikolai ile tanışmamış olsaydım, benim de geleceğim böyle olurdu.

Nikolai sabırsız bir şekilde iç çeker ve sonra sorar: "Bunu nasıl halletmek istersin?"

"Herkes gitsin," diye bağırır babam misafirlere.

Hepsi olabildiğince çabuk uzaklaşmak için acele ederler, Antonio da onlarla birlikte koşar.

Korkak.

Sadece Vetrovlar, Sartorisler ve D'Angelolar kaldığında, babam "Abbie değerli bir varlık" der.

Kaşlarımı kaldırıp, kendine babam diyen adama başımı sallarım.

"Ne kadar?" diye sorar Nikolai.

Duyduklarıma inanamıyorum, ama Nikolai'nin kan dökülmesini önlemeye çalıştığını anlayarak, kızamıyorum.

Babamın gözleri bana kayıyor ve tek gördüğüm şey açgözlülük. "Antonio'dan düğün günlerinde elli milyon euro alacaktım."

Ne dedin?

Winter, babam beni satacağı için beni teselli etmek istercesine bana daha sıkı sarılır.

"Ne kadar istiyorsun, Sartori?" Nikolai öfkeyle bağırır.

"İki katı."

Tanrım. Yüz milyon euro. Bu çok büyük bir para!

Gözlerim babamla Nikolai arasında gidip geliyor. Gerilim o kadar artıyor ki, ikisinden birinin silah çekmesini bekliyorum.

"Ve tabii ki düğüne davetiyede," diye ekliyor babam. "Abbie gibi bir varlığın çok uzun süre özgür kalmasını istemezsin. Başka bir adam bana daha iyi bir teklifte bulunabilir."

Nikolai ileri atılır ve yumruğunu babamın yüzüne defalarca vurur.

Damien hızla Nikolai'yi geri çekiyor, sonra fısıldıyor, "Sakin ol. Abigail'i buradan çıkarmaya odaklan."

Babam burnundaki kanı silerken Nikolai'ye alaycı bir şekilde bakar. "Babanı dinlemelisin, evlat."

"Ben senin lanet oğlun değilim." Nikolai babama öfkeyle bakar. "Para gece yarısına kadar hesabına yatacak." Arkasını döner, elimi tutar ve beni malikaneye doğru sürükler.

"Kötü şöhretli Vetrov adasını görmek için sabırsızlanıyorum," diye babam alay eder. "Seninle iş yapmak güzeldi, Nikolai."

"Beni zorlamaya devam et, pislik," Nikolai içinden homurdanır.

"Sadece yürümeye devam et," Damien mırıldanır.

Vetrov ailesi, biz evden çıkıp ön kapıya doğru koşarken yüksek alarmda. Bir SUV'ye bindiriliyorum, Nikolai ve Winter yanıma oturuyor. Damien direksiyon başına geçiyor, büyükbaba Cillian ise yolcu koltuğuna oturuyor.

Bölüm 39

Nikolai

Özel jetten indiğimizde uçmaktan bıkmış durumdayım.

Büyükannem ana evin verandasında duruyor. "Oh, Tanrı'ya şükür." Abigail'e sarılmak için aceleyle yaklaşıyor. "Çok endişelendim."

"Ben iyiyim, Dana büyükanne," sevgilim onu sakinleştiriyor.

Her şeyin yolunda gitmesine ve Abigail'in zarar görmemesine minnettar olduğum için dudaklarım gülümsüyor.

"Gelin, akşam yemeğini hazırladım."

"Tanrım, muhtemelen bir orduyu doyuracak kadar yemek pişirmişsindir," diye mırıldanıyor büyükbaba.

Büyükannem elini mülkün üzerinde sallıyor. "Peki bizi koruyan tüm bu adamlara ne diyorsun?"

"Bir ordu," diye homurdanır büyükbaba.

Abigail'in beline elimi koyarken gülümsüyorum. Eve doğru yürürken ona yaslanıp fısıldıyorum, "Bu elbiseyle nefes kesici görünüyorsun."

Bana gülümser. "Senin için giydim."

Ailem eve girerken onu arkamda tutuyorum ve ona dönerek soruyorum, "İyi misin? O pislikler bir şey tetikledi mi?"

Abigail kollarıyla bana sarılır, yanağını göğsüme yaslar. "Başka bir erkek bana dokunduğunda iğreniyorum. Bir an her şey geri geldi, ama şeytanları uzaklaştırmayı başardım." Başını çevirip bana bakar, gözleri sevgiyle yumuşar. "Bana dokunabilecek tek erkek sensin."

Ağzım kıvrılırken, yüzündeki birkaç saç telini çekiyorum. "Bunu sevdiğim için pislik miyim?"

O kahkahalarla gülüyor. "Hayır, sadece aşırı kıskanç ve sahiplenici mağara adamımsın."

"Geliyor musun?" diye büyükannem ön kapıdan seslendi.

"Evet," diye heyecanla cevapladı Abigail. "Açlıktan ölüyorum."

Büyükannemi takip ederek yemek odasına gider ve yerlerimize otururuz. Masada bir ziyafet vardır ve Abigail yanımda ağzının suyunu akıtmaktadır.

Onun tabağını alıp her şeyden biraz koyuyorum ve ancak kadınıym yemek yemeye başladığında kendime de alıyorum.

Annem mutlu bir iç çekişle, "Eve gitmeden önce sana kıyafet vermemi hatırlat," der.

"Giysiler mi?" Abigail kaşlarını çattı, sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kahretsin... Yani, hay aksi, hiçbir şey getirmedi."

"Merak etme." Ona göz kırptım. "Yarın seni alışverişe götüreceğim."

Yüzünde geniş bir gülümseme yayılır. "Pişman olabilirsiniz. Ben alışveriş delisiyim."

"Seninle vakit geçirmekten asla pişman olmam."

Annemin kahkahası dikkatimizi çeker. "Bunu kaydetmeliyim. Eve geldiğinde, bütün gün Abigail'in kıyafet denemesini izlemek zorunda kaldığından şikayet ettiğinde, sana bunu dinleteceğim."

"Ve inan bana, bütün gün sürecek," diye gülüyor Abigail.

Yemekler o kadar lezzetli ki, ikinci tabağımı doldururken Abigail'in tabağına da biraz daha koyuyorum.

Hepimiz karnımızı doyurduktan sonra, oturma odasına geçip ailemle kahve içiyoruz.

Abigail aileme bakıyor ve yüzünde duygusal bir ifade belirliyor. "Beni almaya geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Tabii ki," diye mırıldanır babam. "Sen ailemizden birisin."

Abigail derin bir nefes alır, gözyaşlarını tutmak için hızla gözlerini kırpar. Onu yanıma çekip saçlarına bir öpücük kondururum.

"Sizinle tanışana kadar hiçbir yere ait olduğumu hissetmemiştim," diye itiraf eder. "Nikolai'yi ikna ettiğim için çok mutluyum."

Hepimiz onun yorumuna gülüyoruz, sonra ben, "Eve gitme zamanı geldi. Abigail'in bugün geçirdiği günün ardından yorgun olduğuna eminim," diyorum.

"Oh, sana biraz kıyafet getireyim," der annem ve oturma odasından koşarak çıkar.

Beklerken babama, "Yarın alıcıyla görüşüp elmaslar için bir toplantı ayarlayacağım. Onları mümkün olduğunca çabuk satmak istiyorum," diyorum.

"Katılıyorum."

Annem küçük bir çanta ile geri gelir ve onu Abigail'e uzatır. "Sadece uyumak için ve yarın alışverişe çıktığında giymek için kıyafetler."

"Çok teşekkür ederim." Abigail anneme hızlıca sarılır ve sonunda kapıya doğru yöneliriz.

Abigail'den çantayı alıyorum ve herkese iyi geceler dileyerek ormana doğru yürüyoruz.

"Bekle." Abigail, yüksek topuklu ayakkabılarını çıkarırken dengede kalmak için koluma tutunur. Çantayı açarım, böylece ayakkabılarını içine koyabilir.

Serin akşam havasında yürürken, iç çekerek şöyle diyor: "Sadece iki... üç gün oldu, ama adayı özledim."

"Umarım beni özlediğinden daha fazla değildir?" diye mırıldanıyorum. "Bir adayı kıskanacağına eminim" diye alay ediyor.

Ağaçların arasında, yıldızların parlak ışığı altında evime giden yolu takip ederek yürüyoruz.

"Bu gerçekten romantik," diyor Abigail. "Hayallerimin erkeği ile ormanda gece yarısı yürüyüşü."

"Üzgünüm, daha romantik olamıyorum."

Bana gülümser. "Endişelenme. Harika seks bunu telafi ediyor."

bu

nu "Öyle mi?" Onun kışına bir şapla atıyorum, o da çılgık atıyor.

tela Abigail yürümeyi bırakır ve etrafına bakınarak elini göğüs dekoltesine götürür

fi

edi

yor

."

ve parmağını göğsünün kıvrımları üzerinde baştan çıkarıcı bir şekilde gezdirir. "Bizi burada muhafızlar görebilir mi?"

"Neden?"

"Daha önce hiç ormanda sevişmedim."

Çantayı yapraklarla kaplı halının üzerine bırakırken ağzım kıvrılır.

"Beni burada al," der, gözleri bana olan çaresiz ihtiyacıyla doludur.

Saçlarını avuçlarımla tutup başını geriye doğru çekerim, boğazını bana açık hale getiririm. Birbirimizin gözlerine bakarız, aramızdaki beklenti artar.

Tanrım, bu kadın beni başka hiçbir kadının yapamadığı şekilde etkiliyor.

Abigail'in üzerimde sahip olduğu güç beni korkutmalı, tahrik etmemeli. Yine de, ona ulaşmak için pantolonumu yırtacakmışçasına fermuarımı acı verici bir şekilde zorluyorum.

Nefeslerimiz hızlanıyor ve dudaklarımı dudaklarına sürterek onu kızdırdığımda, inliyor.

Onu tekrar kızdırıyorum, bu sefer alt dudağını ısııyorum.

"Tanrım, Nikolai," diye inliyor. "Beni delirtiyorsun." "Artık bana nasıl hissettirdiğini biliyorsun," diye gülüyorum.

Ellerini göğsüme kaldırıyor, gömleğime tutunurken parmak uçlarına basarak ağzıma ulaşmaya çalışıyor. Birkaç saniye öpmesine izin verdikten sonra saçlarından çekerek geri çekiliyorum.

Tadı seks ve aşk gibi, bu kombinasyon beni çılgına çeviriyor.

"Sen benimsin," diyorum, sesim bu kadının hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim kadın olduğuna dair kesin bir inançla dolu.

Dişleri alt dudağımı ısırıyor. "Ben seninim. Şimdi, lütfen beni becerir misin?"

Ağzımı ağzına yapıştırıp, onu vahşi bir tutkuyla öpüyorum. Kadınım, istediğini ona verdiğim için mutlu bir şekilde inliyor.

Ona her zaman istediğini vereceğim.

Kıçını tutup, onu vücuduma doğru kaldırıyorum. İki adım ileri gidip onu bir ağaca dayıyorum, ağızlarımız açgözlülükle birbirimizi yalarken.

Abigail bacaklarını bana doladı ve ben de ipeksi elbisesini hızla kenara ittim. Pantolonumun fermuarını açıp sertleşmiş penisimi dışarı çıkardım.

"Hazır mısın, *Malyshka*?" diye soruyorum, külotunu kenara itip ıslak girişine kendimi yerleştirirken.

"Lütfen, *babacığım*," diye inliyor, yüzünde çok baştan çıkarıcı bir ifadeyle. Ben de ona sertçe giriyorum, vücudu bu kuvvetten sarsılıyor.

"Tanrım," diye inliyor, gözlerinde acı ve zevk savaşıyor. "Çok iyi."

Kollarını boynuma doluyor ve bana sıkıca sarılıyor. Alnımı alnına bastırarak, acımasızca onu doldurmaya başlıyorum, her biri vücudunu sarsıyor.

Dudakları açılır ve nefesleri onlardan dışarı çıkar. İnlemeler ve hıçkırıklar ağzından dökülür, bu sesler beni onu daha sert ve daha hızlı sikmeye iter.

"Beni delirtiyorsun," diye homurdanıyorum. "Çok delirtiyorsun." "İyi," diye karşılık veriyor, yüzü gerilmeden hemen önce.

"Yalvar bana," diye talep ediyorum, dünyadaki en sevdiğim cümleyi duymak istiyorum. "Lütfen kocaman sikinde boşalmama izin ver, *babacığım*," kadınım bana istediğimi veriyor.

"Gel, *Malyshka*," ona ihtiyacı olan izni veriyorum.

Zevk çılgınlıkları ormanda yankılanıyor, sonra zevk vücudunu ele geçirirken nefesini tutuyor, iç duvarları benim sikimi sıkıca sarıyor.

Orgazmım şiddetli bir şekilde gelir ve onun içine derinlemesine boşalırken alt dudağımı dişlerimin arasına çekerim.

Gözlerimiz birbirine kilitli kalır, ortak zevkimizden inerken, şişmiş dudaklarına şefkatli bir öpücük kondurduktan sonra Abigail'den çekilirim

ve onu ayaklarının üzerine indiriyorum.

"Kıpırdama," diye emrediyorum, sikimi pantolonuma geri sokarken, sonra kollarımı kadının altına sokup onu gelin gibi kaldırıyorum.

Kollarını tekrar boynuma dolarken kıkırdar. "İyi, orgazmdan bacaklarım uyuşmuş."

"İkinci raunt için gücünü toplamanı sağlıyorum," diye uyarıyorum onu.

Sesi boğuk ve şakacı bir şekilde sorar, "Mhhh... bütün gece beni sikmeye devam edecek misin?"

"Kadın," diye homurdanıyorum, "Hayatının geri kalanında seni sikeceğim." "Söz ver," diye talep ediyor.

"Söz veriyorum. Beni her an içinde hissetmeni istiyorum."

"Daha hızlı yürü," diye gülüyor. "Bana pis şeyler yapmanı istiyorum."

OceanofPDF.com

Bölüm 40

Abbie

Nikolai beni yatak odasına taşır ve orada ayaklarımın üzerine indirir.

"Müstehcen şeyler mi istiyorsun, bebeğim?" der, sesi alçak ve derindir.

Başımı sallarken vücudum titrer. "Çok istiyorum."

Bana yaklaşıp, elbisemin askılarını tutup omuzlarımdan aşağı indirmeden önce parmak eklemleriyle yanağımı okşadı. İpek kumaş ayaklarımın etrafında birikip, hava tenimi öptü.

Nikolai'nin gözleri sertleşmiş meme uçlarımda yanıyor, sonra emrediyor, "Bundan sonra, başkalarının yanında sütyen giyeceksin." Meme ucumu sertçe çimdikliyor, içimi ısıtır. "Senin ipek kumaşa gerilen meme uçlarını benden başka kimse görmeyecek."

"Evet, *baba*," diye cevap verdim, uslu bir kız gibi.

Eli, onun boşalması ve benim uyarılmamdan ıslanan külotuma iner ve parmağını dantelin üzerinde gezdirir. "Senin amından damlayan benim spermim mi?"

"Evet," diye nefes nefese cevap veriyorum.

"Seni tekrar doldurmamı ister misin, *Malyshka*?"

"Lütfen." Kirpiklerimi indirip alt dudağımı ısıyorum. "Spermlerinin bacaklarımdan aşağı akmasını istiyorum."

"Tanrım," diye homurdanır. "Sen çok seksisin. Seni istiyorum."

Eğilip pantolonunun üzerinden sertleşmiş penisini kavradım ve sertçe sıktım.

"Sen benim küçük fahişem misin?" diye sorar, sesi arzuyla boğuklaşmıştır.

Tanrım, bunu seviyorum. Onunla bütün gece boyunca müstehcen konuşabilirim.

"Ben senin küçük fahişenim, *babacığım*," diye inleyerek ona yaslanıp tekrar sıkıyorum. "Beni acıtacak kadar sert sikmeni istiyorum."

Nikolai, külotumu yırtıp atmadan hemen önce çenesini sıkıyor. Beni sol kalçamdan tutup vücuduna doğru çekiyor. Gözleri benimkilere bakıyor, dişleri alt dudağımı çekiyor.

"Bunu yapmana bayılıyorum," diye itiraf ediyorum.

Yine ağzımı ısırdıktan sonra bana cehennem kadar ateşli bir sırtıış attı. "Yani biri bizi görebilecekken sikilmeyi seviyor musun?"

"Bu çok tahrik edici."

Beni pencereye çarpana kadar geri iter.

"Muhafızlar iki saatte bir evin etrafında dolaşıyor," diye mırıldanır. "Saatin kaç olduğunu bilmiyorum, her an geçebilirler."

Karnım sertçe kasılır ve inlerim. "Beni sık ki kime ait olduğumu görsünler."

Nikolai başını sallar. "Dizlerinin üzerine çök, Abigail. Göğüslerine boşalmak istiyorum."

Evet, evet, evet.

Dizlerimin üzerine çöküp en masum ifademi takınıyorum. "Şimdi ne yapacağım, *baba*?"

Gözleri ateşle parlar, yüz hatları granitten oyulmuş gibi sertleşir ve "Pantolonumun fermuarını aç ve sikimi serbest bırak" diye emreder.

Fermuarı aşağı çekip pantolonunu ayak bileklerine kadar indiriyorum. Kumaştan çıkıyor ve gömleğinin düğmelerini açarken, "Elini etrafıma dolaştır ve sertçe okşa" diye emrediyor.

Emrine uyarım, gözlerim tabandan başına kadar uzanan öfkeli damarı içime çekerek izler.

"Boğulana kadar beni em," diye başka bir emir verir.

Dudaklarım açılır ve Nikolai'yi ağzımın arkasına alırım. Kaslarımı gevşetip öne doğru hareket ederek onu boğazıma kadar alırım.

"Tanrım," diye homurdanır. Elleri saçlarımı tutar ve pelvisini yüzüme sürter. "Siktir, Abigail." Kasları o kadar gerilir ki vücudu titremeye başlar.

Burnumdan nefes alıp, zorla yutkunuyorum. Bu, boğazımda şişip titremesi ile istenen etkiyi yaratıyor.

"Tekrar," diye emreder, sesi kısık.

Yine zorlukla yutkunuyorum, sonra başımı sallamaya başlıyorum, ağzımla olabildiğince sert bir şekilde onu sikiyorum. Dişlerim şişmiş başını sıyırırken, gözyaşları yanaklarımdan akıyor.

"Siktir, siktir, siktir." Nikolai saçımı o kadar sıkı tutar ki saçlarım dökülür, acı içimdeki heyecanı daha da artırır.

Aniden çekilir, sonra sıcak spermi göğüslerime ve boynuma fışkırır. Parmak ucumu cildimin üzerinde gezdirir, onun boşaldığının bir kısmını yakalar ve ağzıma götürürüm.

Nikolai, parmağımı yalarken beni izliyor. "Hmm... çok güzel."

Tamamen hayret içinde, başını salladı. "Seni hak etmek için ne yaptım bilmiyorum, ama benim olduğun için çok minnettarım."

Kıkırdayarak ayağa kalkarım. Arkanı dönerim ve göğüslerimi pencereye bastırırım. "Muhafızlardan biri beni çıplak görmeden önce beni orgazm etsen iyi olur."

Kıçıma sert bir tokat atıyor, acı veren ağrı benden bir inilti koparıyor.

"Cildinin kızarmasını seviyorum," diye inler Nikolai.

Yine kıçıma bir tokat atar, sonra emreder, "Bacaklarını aç."

Onun benden uzaklaştığını duyuyorum ve omzumun üzerinden bakıyorum.

Nikolai

vibratörü yatağın yanındaki çekmecedan çıkarır ve bana geri döner.

Oyuncaklardan korkmayacak kadar kendine güvenen erkekleri seviyorum.

"Çığlık atmaya hazır mısın, *Malyshka*?"

"Lütfen."

Titreşimin başladığını duyuyorum ve zevki bekleyerek kalçamı dışarı doğru itiyorum, ama bunun yerine kalçama bir tokat daha yiyorum.

Ellerim pencereye yapışık, Nikolai'ye küfürler yağdırmak üzereyim ki, o vibratörü bacaklarımın arasına ve vajinama sokuyor.

"Oh evet," diye inledim.

Yavaşça oyncağı yarıklarımın kıçıma kadar sürter ve tekrar geri gelir. Titreme vücudumu sarar, tüylerim diken diken olur.

"Tekrar," diye yalvarıyorum, ihtiyaçtan nefes nefese.

Nikolai göğsünü sırtıma bastırır ve boş eliyle kalçamı kavrar. İşkence gibi yavaş ritmi koruyarak, vibratörü yarı boyunca yukarı aşağı sürter.

"Tanrım, Nikolai," diye yalvarırım. "Lütfen."

Karanlık bir kahkaha attıktan sonra sonunda onu içime derinlemesine itti, sonra hızı dramatik bir şekilde arttı.

Anında boşalıyorum, zevk o kadar yoğun ki bacaklarım uyuşuyor ve Nikolai beni yere düşmemem için kolunu bana dolaması gerekiyor.

Dudaklarım sessiz bir "O" şeklinde açılırken, vücudum sanki elektrik çarptıymış gibi titrer. Orgazm sonrası mutluluğumun tadını çıkarırken, beni kollarının arasına alır ve duşa götürür.

Muslukları açar ve su ısınana kadar bekler, sonra beni duşun altına çeker.

Yüzümde memnun bir gülümsemeyle, erkeğimin vücudumu yıkamasını izlerken, hayatın bundan daha iyi olamayacağını düşünüyorum.

"Seni çok seviyorum," diye mırıldanıyorum.

"Bu orgazmın etkisi mi?" diye gülerek soruyor, gözleri benimkilere kayıyor. "Hayır, kalbimden geliyor."

Nikolai vücudumdaki köpüğü duruladıktan sonra beni kollarına alır. Dudaklarıma şefkatli bir öpücük kondurur ve "Yeni gardırobunu alırken nişan yüzüğü de almalıyız" der.

Kaşlarım yukarı kalkar. "Bu senin evlilik teklifin olmasa iyi olur." Başını eğiyor. "Ah... benimle evlenir misin?"

Adama bakarak omzuna bir tokat atıyorum. "Cidden. Az önce üstüme boşalmana izin verdim. Romantik bir şey istiyorum."

"Bebeğim," diye inler. "Romantik olmayı bilmiyorum. Ne istediğini söyle bana."

Ellerimi aramıza kaldırıp, parmaklarımla listeyi sayarım. "Mum ışığında bir akşam yemeği. Yıldızların altında. Bana bensiz yaşayamayacağını söylemen."

"Tamam, ama şimdi bana cevap verecek misin?"

Ona şakacı bir bakış atarak, "Hayır. Seni biraz acı çektireceğim. Romantik randevumu aldığımda sana cevap vereceğim."

O, popomu kavrar ve beni göğsüne sıkıştırır. "Emir vermeni seviyorum. Çok tatlısın."

"Sevimli olmaya çalışmıyordum, ama tamam."

Gözlerimi gözleriyle yakaladı, sonra fısıldadı, "Lütfen hayatımın geri kalanında seni sevmeme izin ver."

Tanrım, kalbim.

"Son nefesime kadar seni koruyayım, sana bakayım ve seni mutlu edeyim."

Mutlu duygular dalgası beni sarar ve çenem titremeye başlar.

"Beni baba yapmanı istiyorum. Evimin her yerine senin eşyalarını dağıt, böylece seni her yerde görebileyim."

"Nikolai," diye fısıldıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor.

"Sana ihtiyacım var, Abigail. Şimdi, sonsuza kadar ve aradaki her gün."

Başımı sallamaya başlıyorum, sonra hıçkırarak, "Hepsine evet" diyorum.

Yüzünde bir gülümseme yayılır. "Yani benimle evlenecek misin?" "Hayır. Romantik akşam yemeğimi yiyene kadar hayır."

"Tanrım, beni delirtiyorsun," diye homurdanır ve beni fayanslara doğru iter, tekrar içime girmek için çaresizce.

OceanofPDF.com

-

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 41

Nikolai

Helikopterle ana karaya gidiyoruz, en iyi beş adamım da bizimle birlikte geliyor çünkü Abigail'in hayatını tehlikeye atmam mümkün değil.

İlk mağazaya girdiğimizde karımın yüzünde güzel bir gülümseme belirir.

"Harcama limitim ne kadar?" diye sorar.

Kafamı sallıyorum. "Limit yok, *moya lyubov*". İstedğin kadar alışveriş yap."

"Vay canına, bu çok tehlikeli bir söz," diye gülüyor. "Banka hesabını boşaltacağım."

"İyi şanslar." Mağaza görevlisine yaklaşması için işaret ediyorum, sonra kadına "Kapıları kapatın. Nişanlımın tüm dikkatinize ihtiyacı var" diyorum.

Ona siyah kartımı uzattım, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Evet, efendim."

Adamlarım mağazanın önünü korurken, Abigail küçük bir salona götürülür ve ona bir kadeh şampanya ikram edilir.

Onlar bana da ister miyim diye sormadan önce başımı sallıyorum. Koltuğa oturup arkanıza yaslanıp, kadınının ona gösterilen her ürünü hayranlıkla izlemesini seyrediyorum.

"Kıçımı harika gösterecek bir şey istiyorum," diyor Abigail gözünü kırpmadan. "Nişanlım kış meraklısıdır."

Hiç filtre yok.

Tanrım, onu seviyorum.

"Peki ya bu leopar desenli deri?" diye sorar bayan.

Abigail cevap veremeden başımı sallıyorum. "Leopar desenli hiçbir şeye hayır."

Bize bakmamız için başka bir deri pantolon getirilir ve ben başımı sallıyorum.

"Tamam, bir deneyeyim," diyor hayatımın aşkı ve soyunma odasına doğru yöneliyor.

Ayağa kalkıp onu takip ediyorum ve her kabini kontrol edip onun güvende olduğundan emin oluyorum.

Salona geri dönmeye başladığımda, "Kalmak istemiyor musun?" diye soruyor.

"Hayır, mağaza çalışanlarının seni becerdiğimi duymak isteyeceklerini sanmıyorum."

"Ooh, yeni bir fetiş keşfettim," diye alay eder ve perdeleri kapatır.

Yeniden oturduğumda başımı sallıyorum, gözlerim soyunma odasının girişine kilitlenmiş durumda. Kadınının sapkın tarafını seviyorum, ama onun bilmediği şey, yatak odamın penceresinin tek yönlü cam olduğu. Başka bir erkeğin onu çıplak görme riskini asla göze alamam.

Abigail çıkıp benim için bir daire çizerek döndüğünde, hemen başımı sallıyorum. "Mükemmel. İki tane al, çünkü bunu vücudundan yırtıp atabilirim."

"Hmm... sözler, sözler," diye alay etti ve seksi kalçalarını sallayarak kabine geri döndü.

Abigail birbiri ardına kıyafetleri denerken, erkeklerin bunu nasıl nefret edebildiğini merak ediyorum. Her fırsatta beni baştan çıkarmaya çalışırken gülümsemesini görmek beni mutlu ediyor.

Tanrım, çok mutluyum. Onsuz nasıl bir gün geçirdim ki?

Abigail gardırobundan memnun kaldığında, her şeyi paketleyip Finlandiya'da alışveriş gezilerimiz için tuttuğumuz G-Wagon'a taşıttım.

Kalan tutarı ödedikten sonra, müstakbel karımın elini tutup onu mağazadan dışarı çıkarıyorum.

"Aman Tanrım, Nikolai. Bak!" Beni yolun karşısına, kasabanın ortasına kurulmuş bir hayvanat bahçesine doğru çekiyor. "Bu bir lama." Abigail hiç korkmadan hayvanın kafasını okşuyor.

"Dikkatli ol," diye uyarıyorum onu.

"Aww... bana gülümsüyor," diye mırıldanır.

"Lamalar gülümsemez," diye homurdanırım, tüm pisliğin keskin kokusu burnuma geliyor.

"Ben de bir tane istiyorum,"

diye ısrar ediyor. "Olmaz.

Onlar tükürürler."

"Bana tükürmezsin, değil mi?" diye hayvanla konuşurken kulağının arkasını kaşıyor.

Abigail bir sonraki ağıla koşarken yine çekiliyorum. "Ah, ne kadar tatlılar!"

"Onlar domuz," bariz olanı söylüyorum.

"Pot-belly domuzları," diye beni düzeltir ve elimi bırakıp çömelir. "Ne sevimli bir domuzcuk."

Abigail'in domuzu okşadığını görünce gülümsemeden edemiyorum. "Ben de bir tane istiyorum. Adını Bacon koyarım."

Yüzümdeki gülümseme kaybolur ve başımı sallarım. "Ciddi olamazsın."

Bana yaramaz bir gülümseme atar ve tavşanların bulunduğu kafese doğru yönelir.

Tanrım. Bana tüm hayvanları gösterecek. Abigail bana kaşlarını çatarak sorar, "Hayvanları sevmez misin?" "Bok gibi kokuyorlarsa sevmem."

Kaşlarını daha da çatıyor. "Oooh, hayvanları sevmeyen bir adamla evlenebilir miyim bilmiyorum."

"Ben hayvanları severim." Elimini hayvanat bahçesinin üzerinde sallıyorum. "Hepsini alabilirsin."

Bir kahkaha atar ve tekrar elimi tutar. "Sadece dalga geçiyordum. Hadi nişan yüzüklerine bakalım."

"Ve alyansları," diye ekledim.

Onunla mümkün olduğunca çabuk evlenmeyi planlıyorum. Bu hafta sonu olmalı çünkü Aurora ve Misha bir hafta sonra evlenecekler.

Yüzümde geniş bir gülümseme yayılır ve bu Abigail'in dikkatini çeker. "O gülümseme ne için?"

"Hiçbir şey," diye gülerek onu kuyumcuya götürdüm.

İçeri girdiğimizde Abigail, "Büyük bir şey istemiyorum. Narin bir yüzük istiyorum," diyor.

"Nasıl yardımcı olabiliriz?" diye sorar erkek bir satış elemanı.

"En pahalı, zarif nişan ve alyanslarınızı görmek istiyoruz," diye cevap veriyorum, hayatımda "zarif" kelimesini kullanacağımı hiç düşünmemiştim.

Bizi masasına yönlendirir ve oturmamız için işaret eder. "Hanımefendi'nin aklında belirli bir şey var mı? Beyaz altın? Sarı altın? Platin?"

"Ah, bilmiyorum." Abigail bana bakar. "Uzman sensin."

"Hepsini görelim," diye cevap veriyorum adama. Abigail'in gözlerine bakarak soruyorum, "En sevdiğin taş var mı?"

"Bu çok açık değil mi?" diye gülümsüyor. "Karbonatların kralıyla evleniyorum."

Kahretsin, bu çok hoşuma gitti.

Kıkırdayarak güldüm ve adam çeşitli yüzüklerle geri döndüğünde, Abigail onları denedi.

Elimi kaldırıp saçlarını kulağının arkasına koyuyorum ve sonra elimi sahiplenircesine ensesine koyuyorum. Başparmağım yumuşak tenini okşuyor ve bu onu daha da gülümsetiyor.

"Buna ne dersin?" diye sorar, sol elini kaldırarak.

Ortalama büyüklükte bir elmas, gül altın üzerine yerleştirilmiş, ana taşın her iki yanında yıldızlar gibi parılayan üç küçük taş var. Ben daha büyük bir şey tercih ederdim, ama Abigail daha küçük bir şey istediğini açıkça belirtti.

Elini tutup, taşları incelemek için yaklaştırdım. Neredeyse hiç renkleri yoktu, bu da onların gerçek ve nadir taşlar olduğunu gösteriyordu.

"Beğendim," onayımı veriyorum.

"Bunu istiyorum." Abigail'in gülümsemesi o kadar güzel ki nefesimi kesiyor.

Nişan yüzüğüne uygun mükemmel alyansı aramaya devam ediyoruz ve müstakbel eşim seçimlerinden memnun kaldığında, "Sıra sende. Hazır buradayken senin alyansını da alalım," diyor.

Kendimi hiç düşünmemiştim. Sadece birkaç dakika içinde sade bir platin yüzük seçiyorum. Süslü değil, gösterişli değil.

Hesabı ödedim ve mağaza görevlisi yüzüklerin yarın sonra hazır olacağını söyledi.

Adamlarımın eşliğinde mağazadan çıkarken, Abigail'e siyah kredi kartımı uzattım. "İhtiyacın olan her şey için bunu kullan."

"Vay canına, gerçekten cesursun," diye gülüyor. Parmak uçlarına basarak yanağıma bir öpücük konduruyor. "Teşekkür ederim, aşkım."

Aşık bir aptal gibi sırtıyorum, ona sahip olduğum her şeyi vermeye hazırım.

Evet, bu kadın beni parmağında oynatıyor ve başka hiçbir yerde olmak istemiyorum.

Bölüm 42

Abbie

Aurora'nın numarasını ezbere bildiğim için çok mutluyum. Yeni telefonumu kullanarak, hat bağlanana kadar dinliyorum.

"Aurora konuşuyor," diye cevap veriyor, sesi belirsiz.

"Benim, Abbie."

"Aman Tanrım! İyi misin?" Aurora endişeyle bağırıyor.

"Evet. Seni daha önce aramadığım için özür dilerim. Her şeyimi annemlerin evinde bıraktım," diyorum. "İşler biraz çılgınca gelişti."

"Orada olamadığım için üzgünüm. Mutfağa vardığımızda, Misha beni omzuna attı ve evden dışarı taşıdı," diye söylenir.

"Nikolai'nin geleceğini biliyordu ve sadece seni korumaya çalışıyordu."

"Biliyorum. Yine de çok endişelendim."

"Ben iyiyim. Nikolai ve ailesi beni almaya geldi. Adadayım ve St. Monarch's'a geri döneceğimi sanmıyorum."

"Ooooh...bana her şeyi anlat. Nikolai ile resmi olarak bir çift misiniz? Düğün çanları mı duyuyorum?"

Kıkırdadım. "Evet ve evet. Bugün yüzüklerimizi aldık, ama ona romantik bir evlilik teklifi yapmazsa evet demeyeceğimi söyledim."

"Aww, senin adına çok mutlu oldum. Hala düğünüme geleceksin, değil mi?"

"Tabii ki. Ben baş nedimem." Bir an durup, "Bize bak Ra-Ra. İkimiz de hayallerimizin erkeğine sahibiz."

"Öyleyiz."

"Tanrım, çılgın birkaç ay oldu."

"Evet, buna katılmıyorum," diye mırıldanır. "Hepimizin bu dönemi sağ salim atlattığına seviniyorum."

Kanepeden kalkıp, Fransız kapısından dışarı çıkıp merdivenlerden aşağı indim. Ormana doğru yürüdüm ve eski bir ağaca yaslanıp boğazımı temizledim. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Ne? Hamile misin?"

Gölerek başımı salladım. "Hayır." Derin bir nefes aldım. "Pusu sırasında bana bir şey oldu."

Aurora'nın nefesinin hızlandığını duyuyorum.

"şimdiye kadar bundan bahsedemedim," diye itiraf ettim. "şey... adamlardan biri bana tecavüz etti."

"Hayır," Aurora nefesini tuttu. "Hayır, Abbie."

Gözlerim yaşlarla bulanırken dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. "Fazla endişelenme.

Her gün biraz daha iyileşiyorum."

"Aman Tanrım," Aurora ağlamaya başlar ve onun acısını duyunca gözlerimi kapatırım.

"Ben iyiyim, Ra-Ra."

"Görmediğim için çok üzgünüm," diye özür dilemeye başlar. "Ben çok kötü bir arkadaşım. Çok üzgünüm, Abbie."

"Özür dileme."

Arkamda bir hareket duyarım, sonra Nikolai önüme gelir.

Gözleri yüzümü tarar ve ben ona iyi olduğumu gösteren güven verici bir gülümseme atarım.

"Tüm işaretler ortadaydı. Hiç kilo vermezsin ama kilo vermiştin. Hiç uyumamış gibi görünüyordun. Tanrım, kendimi asla affetmeyeceğim."

"Lütfen, Ra-Ra," diye fısıldadım. "Kendini suçlamayı bırak. Bilmeni istemedim."

"Tanrım, Abbie," diye nefes alır. "Gerçekten iyi misin? Tanrım, keşke sana sarılabilsen."

"Gerçekten iyiyim. Nikolai iyileşmeme yardım ediyor." Elimi kaldırıp avucumu onun çenesine koyuyorum. "O harika biri."

"Bunu duyduğuma çok sevindim," diye iç geçirir.

Konuyu değiştirerek soruyorum, "St. Monarch's'ta kalacak mısın?" "Sadece Misha eğitimi bitene kadar." Sesi hafıflıyor.

"Balayının nerede olacağını öğrendim" diyor.

"Nereye?" Nikolai'nin eve geri dönmesini izlerken Aurora'ya bu soruyu soruyorum.

"Bora Bora," diye bağılıyor Aurora.

"Senin adına çok mutluyum."

"Hey, gitmem gerek yoksa derse geç kalacağım."

"Tamam. Sonra görüşürüz," diye mırıldanarak telefonu

kapatıyorum. Eve girince Nikolai'yi oturma odasında buluyorum.

"Ne yapıyorsunuz Bay Vetrov?" diye şakacı bir şekilde soruyorum.

"Telefonun kapanmasını bekliyordum." "Bitti."

Aniden Nikolai dizlerinin üzerine çökerek bana yaklaşmamı işaret eder. "Acıktım bebeğim."

Tanrım, bu güçlü adamın önümde diz çökmesini izlemeye bayılıyorum.

Nikolai pantolonumu çıkarır ve bir bacağını omzuna koyar, hemen yüzünü bacaklarımın arasına gömer ve klitorisime saldırır.

Gözlerim onun yüzüne kilitlenir, klitorisimi emip ısırarak beni kendimden geçirirken, bu manzara şimdiye kadar gördüğüm en seksi şeylerden biridir.

O gece geç saatlerde, Nikolai bana kravatlarından biriyle gözlerimi bağladığında, gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Kemerinle ağzımı mı tıkayacaksın?" diye soruyorum baştan çıkarıcı bir sesle.

"Hmm," sesi göğsünün derinliklerinden geliyor. "Beğendin mi?" "Çok," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Sapıkça fantezilerin, sürprizini görene kadar beklemek zorunda kalacak," diye gülüyor.

"Sürpriz mi?"

Kollarının arasına alınıyorum ve beni nereye götürdüğünü tahmin etmeye çalışıyorum. Dışarıda olduğumuzu anladığımda gülümsemem genişliyor.

Romantik randevum.

Bir dakika kadar yürüdükten sonra beni yere indirdi, sonra Nikolai kulağıma fısıldadı, "Hazır mısın?"

"Evet," diye nefes nefese cevap veriyorum, heyecan tüm vücudumu kaplıyor.

Kravatımı çözdü ve kravat gözlerimden düştüğünde nefesim kesildi.

Küçük bir açıklıkta yuvarlak bir masa duruyor. Masanın ortasında, rüzgârın alevleri söndürmemesi için cam bir kubbeyle örtülmüş yeşil yapraklar ve mumlar var.

Masanın üzerinde bir kemer var, peri ışıkları bir hale oluşturuyor ve gökyüzünde yıldızlar parlak bir şekilde parlıyor.

"Romantik olamazsın diyorsun," diye fısıldıyorum yaklaşırken.

İki tabak kapakla örtülmüş ve birini kaldırdığımda, yenilmeyi bekleyen bir sanat eseriyle karşılaşıyorum. Yeşilliklerin üzerinde iki dilim somon balığı yatıyor ve anında ağzımın suyu akıyor.

Nikolai sandalyemi çekiyor ve ben oturduktan sonra masanın etrafından dolaşıp oturuyor.

"Teşekkür ederim" diye fısıldarken, kalbim saf mutlulukla doluyor.

Memnun bir ifadeyle, "Rica ederim, *moya lyubov*" diye mırıldanıyor.

Ustaca hazırlanmış akşam yemeğinin tadını çıkarırken, "Beni sevdiğin için çok mutluyum. Seninle flört etmeye başladığımda, böyle bir sonun olacağını hiç hayal etmemiştim" diyorum.

Nikolai gülerek, "Evet, birkaç kez seni boğmak üzereydim" diyor.

"Onun yerine beni becerdin," diye mırıldanıyorum. "Ve şimdi halime bak. Senin sikine tamamen bağımlı oldum."

"Ben de memnunum çünkü benim de sana bağımlılığım var."

Son lokmamızı yuttuğumuz anda Nikolai gözlerini kilitler, yüzünde ciddi bir ifade vardır. "Açıkça söyleyeyim, St. Monarch's'a geri dönmeyeceksin."

Başımı sallarım. "Oradan bıktım usandım."

"Günlerini resim yaparak geçireceksin," diye emreder. "Bunu iki kez söylemene gerek yok."

"Her zamanki gibi çok küstah," diye mırıldanır.

"Sadece senin için."

Nikolai ayağa kalkar ve ben de kalkmak için hareket ettiğimde başını sallar. Bir saniye sonra, sol elimi eline alırken bir dizinin üzerine çöker.

Awww....

"Abigail Sartori, sen hiç beklemediğim birisin. Hayatımdan gerçekten memnundum."

Tanrım, ne başlangıç ama.

"Sen, ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim tek kişisin ve seni elde ettiğimde, sensiz bir günü nasıl geçirdiğimi anlayamadım."

Kalbim.

"Flörtöz tavırların ve küstahlığınla hayatıma daldın, beni dizlerimin üzerine çöktürdün ve o günden beri bir daha kalkmak istemedim. Diz çökebileceğim tek kadın sensin."

Kalbim tarif edilemez bir mutlulukla dolarken çenem titriyor.

"Sen hayatımın aşkı, ruh ikizim ve kalbimin kraliçesisin."

Titreyerek nefes alıyorum, gözlerimden yaşları silmek için hızla gözlerimi kırıyorum.

"Abigail Sartori, lütfen benim karım olma şerefini bana bahşeder misin?"

Çılgın gibi başımı sallayarak sandalyemden atlayıp kollarına atlıyorum. "Evet, evet, evet."

Nikolai beni sıkıca kollarında tutarken gülümsüyor. "Beni dünyanın en mutlu insanı yaptığın için teşekkür ederim."

Başımı sallayıp geri çekilerek yüzünü görebilmek için, "Ben en şanslı insanım. Sen bana gösterene kadar aşkın ne olduğunu bilmiyordum. Tüm hayallerimi gerçekleştirdiğin ve bana sevgi dolu bir aile verdiğin için teşekkür ederim." Yanaklarımdan gözyaşları süzülürken dudaklarına şefkatle bir öpücük konduruyorum. "Bana bütün gün resim yapabileceğim bir ada verdiğin için teşekkür ederim." *Bir öpücük daha.* "En karanlık anlarımda bana destek olduğun için teşekkür ederim." *Öpücük.* "Aramızda yaş farkının engel olmasına izin vermediğin için teşekkür ederim." *Öpücük.* "Beni seçtiğin için teşekkür ederim."

"Seni her zaman seçeceğim, bebeğim."

Nikolai ceketinin iç cebinden küçük bir kutu çıkarır, kapağını açar ve güzel nişan yüzüğünü parmağıma takar.

"Artık tüm dünya senin benim olduğunu görebilir," diye fısıldadı, duyguları sesini titretti. Boğazını temizleyerek ekledi, "Bu pazar evleniyoruz."

Kaşlarım havaya kalkar. "Ne?"

Nikolai gözlerime bakarak, "Senin karım olmana, nefes almaktan daha çok ihtiyacım var. Ailemiz ve en yakın arkadaşlarımızla birlikte, adada samimi bir düğün için her şeyi ayarladım," der.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kalırım. Heyecan ve saf mutluluk içimde havai fişekler gibi patlar. "İki gün sonra seninle evlenecek miyim?"

Yüzünde muhteşem bir gülümseme yayılır. "Evet. İtalya'da ailenle resmi bir tören yapabiliriz, ama ben törenimizin kişisel ve samimi olmasını istiyorum."

Çılgınca başımı sallayarak, ağzımı onun ağzına yapıştırıp onu sırt üstü yatırıyorum, böylece bizim için yaptığı planları ne kadar sevdiğimi ona gösterebiliyorum. Adamımın üzerine çıkıp, elbisesini uyluklarımdan yukarı çekiyorum ve pantolonunun fermuarını açıyorum, sertleşmiş penisini yeterince hızlı serbest bırakamıyorum.

Sonunda onu içime aldığımda, memnuniyet dolu inlemem küçük açıklıkta yankılanır ve kısa süre sonra Nikolai'yi elimden geldiğince sert bir şekilde sıkıştırdığım sesler gelir.

Nefes nefese ve her itişte sadece homurdanabilen erkeğimin elleri göğüslerimi sıkıca kavrar, kasları altımda gerilir ve sonra o kadar sert boşalır ki, kükremesi gece havasını doldurur.

Hızımı yavaşlatıyorum, klitorisimi onun pelvisine şehvetle sürtüyorum, kendimi doruğa itiyorum, zevkim ciğerlerimdeki nefesi kesiyor.

"Tanrım, seni seviyorum," Nikolai, ben doruğa ulaşana kadar onu sürerken homurdanıyor.

"Ben seni daha çok seviyorum," diye inleyerek göğsüne yığıldım. "Çok daha fazla." "Fikir ayrılığına varacağız," diye mırıldanıyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 43

Nikolai

"Selam," Maxim telefonuma cevap veriyor. "Benden nefret ettiğini düşünmeye başlıyorum." Kıkırdarak soruyorum, "Neden?"

"Cami başımın belası," diye şikayet eder.

"Cami mi?" Onunla dalga geçiyorum. "Camilla'ya şimdiden bir takma ad mı buldun?" "Kapa çeneni," diye homurdanıyor, sonra sesi yumuşuyor,

"Nasılsın?" "Evleniyorum," diye bombayı patlatıyorum.

"Ne?" Bir anlık şaşkın bir sessizlik olur. "Abigail'e mi?" "Evet."

Kulaklarımdan kulaklarıma kadar sırtıyorum. "O benim hayatımın aşkı."

"Vay canına, kardeşim." En iyi arkadaşımın sesinde mutluluk duyuyorum. "Bu harika. Düğün ne zaman?"

"Bu pazar. Lütfen izin alabileceğini söyle. Sana özel jet göndereceğim."

"Bay DuBois ile konuşayım. Eminim diğer korumalardan biri o gün Cami'ye bakabilir."

Boğazımı temizledim. "Babamdan sağdıcım olmasını isteyeceğim. Anlıyorsun, değil mi?"

"Tabii ki. Hayatının aşkını bulduğuna çok sevindim. Bunu hak ediyorsun Nikolai."

Duygularım kabardı. "Bunu senin ağzından duymak benim için çok önemli."

"Dinle, gitmem gerek, ama pazar günü için seninle iletişime geçeceğim. Düğün saat kaçta?"

"Sabah on." "Tamam. Yakında görüşürüz."

Telefonu kapatıp cep telefonumu cebime koyduktan sonra, "Bebeğim, anne babamın evine gidiyorum. Bir saat sonra dönerim." diye sesleniyorum.

"Tamam," diye cevaplar, resim yapmaya dalmış bir şekilde dalgın dalgın.

Evden çıkıp ana eve doğru yürürken, zihnim düğün töreniyle ilgili tüm hazırlıkları gözden geçiriyor. Abigail için her şeyin mükemmel olmasını istiyorum.

Telefonum çalmaya başlar ve cihazı cebimden çıkarırım, ekranda Emilio Sartori'nin adı yanıp sönüyor.

Lanet olası piç.

"Ne istiyorsun?" diye cevap veriyorum, homurdanmadan edemiyorum.

"Düğün davetiyesini aldım," diye mırıldanır pislik. "Kızımın parmağına yüzüğü takmak için zaman kaybetmiyorsun, değil mi?"

Sakin kalmak için derin bir nefes alıyorum, o pislige beni kızdırdığını bilmenin zevkini tattırmak istemiyorum.

"Karım ve ben düğüne katılmayacağız," diyor.

Düşündüğüm gibi, benim sahamda benimle karşılaşmaya cesaret edemeyecek kadar korkak.

Davetiyeyi göndermemin tek nedeni buydu.

"Vetrov adasına adımımı atmam mümkün değil," diye alaycı bir şekilde söylüyor. "O kadar aptal değilim."

Kıkırdadım. "Üzgünüm ama kimse seni özlemeyecek."

"İtalya'da, tüm mafya ve bratva ailelerinin iki ailenin birleşmesine tanık olabileceği görkemli bir kutlama düzenleyeceğim."

Aşırı sabırlı bir nefes aldım. "Evet, Vetrovlarla evlilik yoluyla bağlantılı olduğunu göstermek için sabırsızlanıyorsun, eminim. Abigail'i umursuyor musun ki?"

"Tabii ki," diye güldü. "Banka hesabımdaki yüz milyon dolar hoş bir bonus."

Siktiğimin herifi.

"İtalya'daki düğün kutlamasından sonra, onu mümkün olduğunca az görmeni sağlayacağım," diye yemin ettim.

"İyi. Bu, sana bakmak zorunda kalmayacağım anlamına geliyor."

Telefon görüşmesi biter ve ben durup gözlerimi kapatırım, böylece ailemin evine girmeden önce sakinleşebilirim.

Emilio Sartori'nin ölüm döşeginde yatmasını sabırsızlıkla bekliyorum, böylece ona, bugüne kadar uğruna çalıştığı her şeyin benim ve Abigail'in en büyük çocuğuna ait olacağını söyleyebileceğim.

Hayatının eseri bir Vetrov'a ait olacak.

Eve girerken, mutfakta herkesin konuştuğunu duyuyorum.

Annem, içeri girdiğimde başını kaldırır. "Oh, iyi, geldin. Evet dedikten sonra kelebekler mi yoksa güvercinler mi uçurulmasını istersin?"

"Kelebekler," diye cevap veriyorum. Babamın dikkatini çekmek için kolunu tutuyorum ve ailemin önünde, "Sağdıcım olur musun?" diye soruyorum.

Gözleri gözlerime kilitlenir ve yüzünde duyguların dalgalandığını izlerim.
"Onur duyarım, oğlum."

Annem düğün moduna geçtiği için bu anın tadını uzun süre çıkaramayız.
"Abigail bu öğleden sonra gelmeli ki Dana elbisesini denesin. Tanrı aşkına, ellerinde boya olmadığından emin ol. Elbiseye boya bulaştırırsa kendimi kaybederim."

Annemin düğün için bu kadar heyecanlanmasına gülümsüyorum.

Pazar günü, Abigail gibi mükemmel olacak ve sonra o benim soyadımı alacak.

Abigail Vetrov.

Mükemmel.

Abbie

Hayallerimin gelinliğini giymiş, nutkum tutulmuş ve aşırı duygusalım.

Kalp şeklinde dantel korsaj omuzlarımı çıplak bırakıyor ve belimden şifon, çıplak ayaklarıma kadar bir bulut gibi düşüyor. Saçlarım sırtımda uzun bir örgü halinde sarkıyor, saç tellerime bebek nefesleri dokunmuş.

Hayatımın saf mutluluğuna hayranlıkla, güzel yansımama bakıyorum.

Merhaba Abbie. Seninle gurur duyuyorum. Bak ne kadar yol kat ettin.

Gözlerim yaşlarla doluyor ve zorlukla yutkunuyorum.

Çok şey atlattın ve hayallerindeki erkeği elde etmeyi başardın. Benim için savaştığın için teşekkür ederim.

"Hazır mısın?" Winter kapıdan yumuşak bir sesle soruyor.

Arkamı döndüğümde, bir duygu dalgası beni vurur ve gözyaşlarımı tutmak için uğraşırım.

"Ah, bebeğim," diye mırıldanarak bana koşar. Beni nazikçe kucaklar. "Özel gününde ağlaman normal."

Geri çekilip, gözlerine bakmadan önce derin bir nefes alıyorum. "Her şey için teşekkür ederim, Winter. Sana çok minnettarım."

Kulağımın yanındaki bukleyi düzeltirken dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirir. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Ne istersen," diye fısıldıyorum.

"Oğlumu benim sevdiğim kadar sev."

Başımı sallıyorum, yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor.

"Tamam, aslında iki iyilik," diye gülümser ve kendi gözyaşlarının akmasını engellemek için gözlerini kırpar.

Beni saran duygularla gülümsüyorum. "Lütfen bana anne der misin?"

Hay aksi. Makyajım bozuldu.

Yüzüm parçalanıyor ve hıçkırarak ona sıkıca sarılıyorum. "Çok isterim anne."

"Aman Tanrım," lütfen ikiniz de makyajınız akarken ağlamıyorsunuzdur," diye bağırarak büyükannem Dana bize doğru koşar.

Annem ve ben birbirimizden ayrılırız ve Dana anneannem makyajımızı düzeltmeye çalışırken gülümseriz.

Odayı terk edecek kadar sakinleştiğimizde, midemde bir gerginlik hissediyorum. Evden çıkıp ormana doğru yürüyoruz. Nikolai'nin bana evlenme teklif ettiği küçük açıklığa varmadan hemen önce, annem ve Dana büyükannem beni yalnız bırakıp yerlerine oturuyorlar.

Yumuşak piyano notaları havayı dolduruyor ve ben o kadar duygusalım ki, tüm vücudum fırtınada yaprak gibi titriyor. Güçlü, bağımsız bir kadın olarak kendim yürüyerek koridordan geçmeye karar verdim.

Titreyerek nefes alıyorum, tempo hızlanmaya başladığında kalbim göğsümde çarpıyor, sonra bir adım atıyorum.

Sonra bir adım

daha. Ve bir

adım daha.

Ağaçların arasından geçiyorum ve beyaz gül yapraklarıyla süslenmiş koridorun iki yanında oturan tüm sevdiklerimizi görünce, yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor.

Sonra bakışlarım Nikolai'ye kilitlenir, o da beni hayranlıkla izlerken yüzünde gergin bir ifade vardır. Gözünün köşesinden bir gözyaşı silmeye çalışır.

Yavaşça, tüm hayatımı değiştiren adama doğru ilerlerim ve şarkının son notaları havada yankılanırken, onun önünde dururum.

"Tanrım," diye fısıldadı, sesi kısılmıştı. "Nefesimi kesiyorsun, Abigail."

Eğilip alnıma şefkatle bir öpücük kondurduktan sonra, düğünü yöneten Büyükbaba Cillian'a döndük.

Büyükbaba Cillian bize gülümser, gözlerinde gurur parıldar, sonra şöyle der: "Bunu kısa ve tatlı tutmam söylendi." Konuklarımız kıkırdar. "Vay canına,

torunumun kapmayı başardığı bu güzel gelini bir an için hep birlikte seyredebilir miyiz?"

Kahkahalarla gülerек, herkesin gelinliğini görebilmesi için bir daire çizerek döndüm.

"O senin için fazla güzel, Nikolai," diye bağırır Maxim.

Onunla daha önce adaya geldiğinde tanışmıştım.

Bu neşeli atmosferi çok seviyorum.

Büyükbaba Cillian, "Nikolai ve Abigail kendi yeminlerini söylemeyi seçtiler" diyerek dikkatimizi tekrar kendisine çekiyor.

Evet, bu konuda çok beceriksizim, ama neyse, deneyeceğim.

Nikolai'ye dönüp birbirimizin ellerini tutuyoruz.

"Bay Vetrov," diyorum, duygusal bir an yaşarken, tüm cazibemi kullanarak. "Sizi tanımlayacak tek bir kelime var." Titreyerek nefes alıyorum. "Kahraman."

Tanrım, lütfen konuşmam bitene kadar ağlamam için bana güç ver.

"Sen benim kahramanımsın." Sesim o kadar gergin ki, söylediklerimi anlamayacağından korkuyorum. "Sen benim istediğim her şeysin. Basmakalıp sözlerimle seni rahatsız ettim. Israrlı flörtlerimle seni deli ettim."

Nikolai, ilk tanıştığımız günü hatırlayarak bana gülümser.

Sesim yumuşak bir fısıltıdan ibaret. "En karanlık anlarımda beni taşıdın. Ayaklarımın altındaki sağlam zemin, günlerimi ısıtan güneş ve hiç sahip olmadığım aşk oldun."

Elini uzatıp yanaklarımdaki gözyaşlarını siler. "Sen benim her şeyimsin Nikolai."

Sıra ona geldiğinde, boğazını temizler. "Herkes benim, insanların rutinimi bozmasından hoşlanmayan inatçı bir piç olduğumu bilir." Konuklar kıkırdar ve onaylayarak mırıldanır. "Ama sen, Abigail," başını sallar ve bana koşulsuz sevgiyle bakar. "Sen bunun seni korkutmasına izin vermedin ve cesaretin ve küstahlığın için çok minnettarım. Sen kalbimin ve ruhumun derinliklerinde o kadar yer edindin ki, artık ben yokum. Sadece biz ve birlikte geçireceğimiz gelecek var."

Bana bir adım daha yaklaşarak, "Sen benim başlangıcım ve sonumsun, Abigail," diyor.

"Evet" dediğimizde, evlilik yüzüklerimizi takıyoruz ve bir dakika sonra, Büyükbaba Cillian bizi karı koca ilan ediyor.

Nikolai kolunu bana doladı, sonra beni geriye doğru eğdi ve beni deli gibi öptü. Başını kaldırdığında, gözlerimin içine derinlemesine bakar. "Merhaba, Bayan Vetrov."

Yüzümde bir gülümseme yayılır. "Bir daha söyle."

Beni ayağa kaldırır, elimi tutar ve misafirlerimize doğru çevirir. "Hepinize eşim Bayan Vetrov'u tanıtmak isterim." Başını sallar, gözleri hayranlıkla üzerimde dolaşır. "Ne kadar zarif, değil mi?"

Konuklar ayağa kalkar ve aniden beyaz kelebekler açıklığı doldurur.

İki elimle ağzımı kapatıp yukarıya bakıyorum, minik kanatlar kar taneleri gibi görünüyor. "Aman Tanrım, Nikolai," diyorum. "Çok güzel."

Arkamda duran Nikolai, şakağıma bir öpücük kondurur. "Beğendiğine sevindim."

Kollarında dönerek, hayatımdan daha çok sevdiğim adama bakarım. Ve bu çok şey ifade ediyor çünkü hayatımı *seviyorum*.

Avuçlarımı çenesine koyup, parmak uçlarımda yükselerek, ona olan tüm duygularımla onu öpüyorum, sonra kulağına fısıldıyorum, "Daha sonra aklını başından alacağım."

"Bu sözünü tutmanı bekleyeceğim," diye gülüyor.

Konuklarımıza döneriz ve koridordan geçerken alkışlar ve tezahüratlar havayı doldurur.

Sevdiklerimizle mükemmel bir gün geçiriyoruz, sonra kocama eve gidip onun benim için ne kadar değerli olduğunu göstereceğim.

Yarın, Vietnam'da bulunan Ha Long Körfezi'nde kısa bir balayı için yola çıkacağız. Orada, Nikolai Vetrov'un kendisi için seçtiği eşi olarak ilk haftamı geçireceğim.

Epilog

Nikolai

(Beş yıl sonra...)

"Nikolai!" Abigail evin içinden panik içinde bağıyor.

Kesmekte olduğum odunların yanına baltayı bırakıp koşmaya başlıyorum. Sırtımdan silahımı çıkarıp emniyetini açıyorum ve mutfığa koşuyorum.

"Abigail!" diye bağırırım, onu tehdit eden her şeyi öldürmeye hazır bir şekilde. "Çalışma odasıdayım! Kahretsin. Lanet olsun."

İçeri koşarak girerim ve karımın elinde palet ve fırça ile ayakta durup ayaklarına bakarken bulurum. Gözleri bana doğru kayar, sonra kaşlarını çatır. "Silahı kaldır. Suyum geldi."

Tanrım.

Silahımı hızla pantolonumun beline soktum. "Sana saldırıldığını sandım lan."

"Aman Tanrım," diye nefes nefese, palet ve fırça ellerinden düşüyor. Belinden eğiliyor, acı içinde inliyor. "Bebek geliyor ve tıpkı babası gibi, çok sabırsız."

Kolumu ona dolayarak yürümesine yardım ettim, ama tekrar ikiye katlandığında onu kollarımın arasına alıp helikopterin beklediği yere taşıdım.

Her türlü hazırlığı önceden yaptım. Hatta uçakta Abigail ve doğmamış oğlumuz için hazırlanmış bir çanta bile var.

"Yürüyeblirim," diyor. "Kasılmalar geçti."

Onu yere indirip cebimden telefonumu çıkararak hızlı aramaya kaydettiğim doktoru hemen arıyorum.

"Evet, Bay Vetrov?"

"Abigail'in suyu geldi. Yola çıkıyoruz."

"Her şey hazır," diyor doktor, telefonu kapatmadan önce.

Annemin numarasını çeviriyorum ve telefonu açar açmaz "Abigail doğum yapıyor. Hastanede buluşalım" diyorum.

"Aman Tanrım!" Telefonu kapatmadan önce annemin çığlığını duydum.

"Koş ve pilota motoru çalıştırmasını söyle," görev yerinde duran bir güvenlik görevlisine emir veriyorum.

"Neden bu lanet helikopter evimizin önünde değil, hatırlatır mısın?" diye mırıldanır Abigail, çenesini sıkarken.

"Üzgünüm," diye özür dilerim, şu anda onunla tartışmamam gerektiğini bilerek. O gökyüzünün pembe olduğunu söylüyorsa, gökyüzü pembe demektir.

Sonunda helikoptere ulaşırız ve Abigail'in içeri girmesine yardım ederim. Kendi kulaklığımı almadan önce onun başına bir kulaklık takıyorum.

En iyi iki korumam da helikoptere biniyor, ardından pilot soruyor: "Kalkışa hazır mısınız, Bay Vetrov?"

"Evet," diye emir veriyorum. Abigail'in elini tutup sıkıyorum. "Nasılsın?"

Bana sert bir bakış attı. "Sence nasılım?" Yüzü acıdan buruştu, sonra inleyerek, "Tanrım, Nikolai," dedi.

"Nefes al, *moya lyubov*.'" Kasılmaların aralıklarını takip etmek için kol saatimdeki saati kontrol ediyorum.

"Nefes almamı söyleme lan," diye bağırır ve doğum öncesi derslerinde öğrendiği gibi nefes almaya başlar.

Kasılmalar geçince başını omzuma yaslar. Saçlarına bir öpücük kondurur, onu överek, "Sen inanılmazsın, Abigail. Sana çok minnettarım." derim.

"Harika hissetmiyorum," diye şikayet eder.

Helikopter, doktor ve hemşirelerin beklediği hastanenin çatısına iner.

"Tüm ağrı kesicileri istiyorum," diyor karım, ben onu helikopterden indirmeden önce.

Onu tekerlekli sandalyeye oturtunca, "Ne istersen, bebeğim" diyorum.

Bir hemşire Abigail'i asansöre götürür ve ben de korumalarımız ve doktoremizle birlikte hemen arkalarından asansöre atlarım.

"Kasılmaların aralığı ne kadar biliyor musunuz?" diye sorar Dr. Koskinen.

"On dakika. Şu ana kadar sadece iki kez oldu."

Oğlumuzun doğumu için her şeyin hazır olduğu özel bir odaya götürülürüz.

"Kapının yanında nöbet tutun," diye iki adamıma emir veriyorum. "Evet, efendim."

Abigail'i tekerlekli sandalyeden kaldırıp yatağa yatırıyorum ve ona bir bardak su dolduruyorum.

"Al bakalım, bebeğim," diye fısıldıyorum ve o bir yudum alırken, buzlu suda ıslatılmış yüz bezini alıyorum.

Bezin suyunu sıkıp alına hafifçe vuruyorum, o da memnuniyetle inliyor. "Çok iyi."

Aniden bana şişeyi uzatır ve daha hızlı nefes almaya başlar.

Doktor yatağın ayak ucuna otururken, hemşirenin kasılmaların süresini ölçtüğünü fark ettim. "Bir bakalım, ne kadar açıldın."

Hemşire Abigail'in elbisesini geri çekip iç çamaşırını çıkarmasına yardım ederken üst dudağım kıvrılır.

Bu adam karımın bacaklarının arasında her durduğunda, onu öldürmemem gerektiğini kendime hatırlatmak zorunda kalıyorum.

Dr. Koskinen muayeneyi bitirdiğinde, yüzünde memnun bir gülümseme var. "Neredeyse zamanı geldi. Birkaç deneme itme yapacağız."

Abigail başını sallar ve kalbim daha hızlı atmaya başlar.

Hemşire bana Abigail'i doğru pozisyona nasıl yerleştireceğimi gösterir ve ardından doktor, "Derin bir nefes al, sonra on saniye boyunca tüm gücünle it" der.

Abigail olabildiğince derin nefes alır, sonra on sayana kadar ıknır.

O geriye yaslandığında, buzlu sudan yüz havlusunu tekrar alıp alındaki teri silerim. "Seninle çok gurur duyuyorum."

"Öyle olsan iyi olur," diye bana sataşıyor.

Tanrım, bu kadını seviyorum.

"Tekrar ıknın, Bayan Vetrov," diyor doktor.

Karım tüm gücüyle ıknıdıktan sonra tekrar geriye yığıldı.

Yirmi dakika boyunca itmeye devam ediyoruz, sonra doktor "Zamanı geldi" diyor.

Tanrım

.

Tamam

.

Siktir.

Ne yapacağım?

Abigail ıknmaya başlarken acı dolu bir çığlık atar.

"Kasılma sırasında nefes al" der hemşire.

"Bana ne yapmam gerektiğini söyleme!" diye bağırır karım, yüzünde acımasız bir kraliçe ifadesi vardır. Elimi ölümcül bir şekilde sıkar, sonra "Nikolai" diye inler.

Alnımı onun şakağına dayarım. "Başarabilirsin Abigail. Sen çok güçlüsün. Harika bir anne olacaksın." Nefes alabilene kadar acı çekmesine rağmen onu övüyorum.

Kasılma tekrar başlar ve Abigail, tüylerimi diken diken eden bir savaş çılgılığı atar. Bu sefer itmeyi bırakmaz ve doktorun rehberliğinde, babamın adını verdiğimiz ilk oğlumuzu dünyaya getirir.

Hemşire Damien'le ilgilenirken Dr. Wells, "Sağlıklı bir erkek bebeğiniz var" diyor.

Hemşire, yeni doğan oğlumuzu bize getirmeden önce onu bir battaniyeye sarıyor.

Kalbim parçalanıyor.

Abigail'in oğlumuzu alıp göğsüne yatırmasını izliyorum.

Hayatımda karım ve oğlumdan daha güzel bir şey görmedim.

"Karım iyi mi?" diye soruyorum. "Oğlum sağlıklı mı?"

Dr. Koskinen gülümser. "İkisi de gayet sağlıklı."

Sevgili ailemin üzerine eğilip fısıldıyorum, "Benim mucizelerim. Tanrım, ikinizi de o kadar çok seviyorum ki kalbim acıyor."

Abigail, doğumun yorgunluğuyla gözyaşları içinde gülümsüyor. "Bir oğlumuz var *baba*. Ne kadar mükemmel olduğuna bak..." Boğazını temizlemek için duraklıyor, sesinde duygu dolu bir ton var, "tıpkı babası gibi."

Duygularıma tamamen kapılıp, alnına bir öpücük konduruyorum. "*Moya zhizn'. Moya dusha. Ty mayo vse.*"

Abigail ve oğlumuz benim için her zaman böyle olacaklar.

Hayatım. Ruhum. Her şeyim.

Son.

OceanofPDF.com

Cinsel istismara uğradıysanız, yalnız değilsiniz.
Rape, Abuse, Incest National Network (Tecavüz,
İstismar, Encest Ulusal Ağı) ile www.rainn.org
veya 1-800-656-HOPE numaralı telefondan
iletişime geçebilirsiniz.

*ABD sınırları dışındaysanız, lütfen
yakınınızdaki bir kriz merkezine başvurun.
Travmanızı tek başına yaşamak zorunda değilsiniz.*

OceanofPDF.com

Yayımlanan Kitaplar

YOZLAŞMIŞ KRALLAR

*Mafya / Organize Suç / Gerilim Romantizm (Bu sırayla
veya tek başına okunabilir)*

Beni Yok Et
Beni Kontrol
Et Beni
Acımasızca
Davran Beni
Zapt Et Beni
Sahip Ol

THE SINNERS SERİSİ

*Mafya / Organize Suç / Gerilim Romantizm (Bu sırayla
veya tek başına okunabilir)*

Bir Günahkar
Tarafından Kaçırılmak
Bir Günahkar
Tarafından Sahip
Olunmak Bir Günahkar
Tarafından Çalınmak
Bir Günahkar
Tarafından Seçilmek Bir
Günahkar Tarafından
Yakalanmak

AZİZLER SERİSİ

*Mafya / Organize Suç / Gerilim Romantizm (Bu sırayla
veya tek başına okunabilir)*

Merhametsiz Azizler
Zalim Azizler
Acımasız Azizler
İhanetin Gözyaşları
Kurtuluşun Gözyaşları

GÜZELCE KIRILMIŞ SERİSİ

*Organize Suç / Gerilim Romantizm (Bu sırayla
veya tek başına okunabilir)*

Güzelce Kırılmış Güzelce
Yaralanmış Güzelce Yok
Edilmiş

DÜŞMANLARDAN AŞIKLARA

Üniversite Aşk / Yeni Yetişkin / Milyarder Aşk

Kalpsiz,
Pervasız,
Dikkatsiz,
Acımasız,
Utanmaz

TRINITY AKADEMİSİ

Üniversite Romantizmi / Yeni Yetişkin / Milyarder Romantizmi

Falcon
Mason
Lake
Julian
Epilog

MİRASÇILAR

Üniversite Romantizmi / Yeni Yetişkin / Milyarder Romantizmi

Soğuk Kalpli
Mirasçı Kibirli
Mirasçı Asi Mirasçı
Sadık Mirasçı
Duygusuz
Mirasçı
Günahkar
Mirasçı Baştan
Çıkarılmış
Mirasçı

Yasaklı Mirasçı

Bağımsız Spin-off

Benim Kahramanım Değil

Genç Yetişkin / Lise Romantizmi

GÜNEY KAHRAMANLARI SERİSİ

Gerilim Romantizm / Çağdaş Romantizm / Polis

Memurları ve Dedektifler

Aramızdaki Okyanus

Dolaptaki Kız

Kendimize Söylediğimiz

Yalanlar Boşa Harcanan Tüm

Zaman

Kaybolmuştuk

OceanofPDF.com

Benimle bağlantı kur

[Haber Bülteni](#)

[Facebook](#)

[Amazon](#)

[GoodReads BookBub](#)

[Instagram](#)

[OceanofPDF.com](#)

Teşekkür

Nikolai ve Abbie'nin benim için ne kadar değerli olduğunu kelimelerle ifade edemem. Çok zorlu bir süreçten geçtiler, ama aşkın her şeyi iyileştirebileceğine inanmak istiyorum.

Editörüm Sheena, geçip giden tüm teslim tarihlerine rağmen çelik gibi sinirlere sahip. Bana katlandığın için teşekkür ederim.

Alfa ve beta okuyucularım Leeann, Brittney, Sherrie, Kelly ve Sarah, benim kağıt bebeğimin vaftiz ebeveynleri olduğunuz için teşekkür ederim.

Candi Kane PR – Bana ve teslim tarihlerini kaçırma kötü alışkanlığıma sabır gösterdiğiniz için teşekkür ederim.

Yoly, Cormar Covers – Kağıt bebeklerime mükemmel bir görünüm kazandırdığınız için teşekkür ederim.

Sokak ekibim, kitaplarımı tanıttığınız için teşekkür ederim. Bu benim için çok önemli!

Kapak tanıtımına ve yayın gününe katılmak için zaman ayırmış olan tüm blog yazarlarına ve okuyuculara özel teşekkürler.

Hepinizi çok seviyorum ;)

OceanofPDF.com

THE OTHER SHELF

The Other Shelf Kitap Kanalı

The Other Shelf Sohbet Kanalı

İremucka Favorites Kanalı